

N: 129

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣ ΜΥΡΩΝ ΤΗΣ ΛΥΚΙΑΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ψαλλομένη τὴν 6 Δεκεμβρίου

Προσετέθησαν καὶ ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν Λειψάνων
τῆς 9 Μαΐου ψαλλομένης, καθὼς καὶ οἱ 24 Οἶκοι καὶ Παρακλητικὸς
Κανὼν τοῦ Ἀγίου, ὡς καὶ Εὐλογητάρια καὶ Μακαρισμοὶ
ὑπὸ διαφόρων βιβλίων εὗρισκομένων παρ' ἐμοῦ.

ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ ἱερέως
καὶ ἐφημερίου τοῦ ἐνταῦθα Ναοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου



Πατρ. 218
N: 9
X/294

1900

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣ. ΜΥΡΩΝ ΤΗΣ ΛΥΚΙΑΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ψαλλομένη τὴν 6 Δεκεμβρίου

Προσετέθησαν καὶ ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν Λειψάνων
τῆς 9 Μαΐου ψαλλομένης, καθὼς καὶ οἱ 24 Οἱχοὶ καὶ Παρακλητικὸς

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, ὡς καὶ Εὐλογητάρια καὶ Μακαρισμοὶ
ὑπὸ διαφόρων βιβλίων εὐρισκομένων παρ' ἡμῶν.

ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ ἱερέως

καὶ ἐφημερίου τοῦ ἐνταῦθα Ναοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ

1900

Α ΚΟΛΟΥΤΟΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΥΡΩΝ ΤΗΣ ΛΥΚΙΑΣ
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ψαλλομένη τὴν 6 Δεκεμβρίου.

Ἐν τῷ μικρῷ ἐσπερινῷ ἱστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ Προσόμια ἤχ. δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μύρω θείῳ σε ἔχρισε, θεία χάρις τοῦ Πνεύματος, Μύρων προδρέυσαντα, καὶ μυρίσαντα τὰς ἀρεταῖς ἱερώτατε, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, ἡδυπνοῖς τε εὐχαῖς, τὰ δυσώδη διώκοντα, πάθη πάντοτε διὰ τοῦτό σε πιστεῖ εὐφημοῦμεν, καὶ τελοῦμέν σου τὴν μνήμην, τὴν Παναγίαν Νικόλαε.

Ὡς λαμπτήρὰ σε ἄδυτον, ὡς φωστὴρὰ παγκόσμιον, ἐν τῷ στερεώματι ἀναλάμπωντα, τῆς ἐκκλησίας Νικόλαε, καὶ κόμην φωτίζοντα, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, τὴν ἀγλὴν ἀπελευθύνοντα, καὶ ἐξαίροντα ἀθείας χεῖρωνα καὶ γαλήνῃ, ἐργαζόμενον βαθεῖαν, χριστικῶς μακαρίζομεν.

Καὶ παρῶν καὶ φαινόμενος, ἐν ὀνείροις Νικόλαε, τοὺς ἀδίκους μέλλοντας θνήσκειν ἐσώσας, ὡς συμπαθὴς ὡς φιλάγαθος, ὡς ρύστης θερμότατος, ὡς προστάτης ἀληθῆς, τῶν πιστῶς ἐξαιτούντων σου, τὴν ἀντίληψιν ἱερώτατε Πάτερ τῶν ἀγγέλων συμπόλιτα ἀποστόλων καὶ προφητῶν ἰσοστάσις.

Δόξα ἡχ. πλ. β'.

Κληρονόμῳ Θεοῦ, συκληρονόμῳ Χριστοῦ, λειτουργεῖ Κύριον, ἅγιε Νικόλαε, κατὰ τὸ ὄνομά σου, οὕτω καὶ ἡ πολιτεία σου. Συνεξέλαμψε γὰρ τῇ πολιᾷ ἡ σύνεσις· ἐμαρτύρει τὸ φαιδρὸν τοῦ προσώπου σου, τῆς ψυχῆς τὸ ἀνεξίκακον· ἐβεβαίωσεν τὴν πραότητα τοῦ λόγου τὸ ἡσυχον· ἡ ζωὴ σου εὐδοξος, καὶ ἡ κοίμησις μετὰ ἁγίων. Πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἤχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνάστης Χριστέ.

Νικόλαε μακάριε, προσπίπτοντά με οἰκτεῖρον, δέομαί σου, καὶ τὰ ὄμματα σοφῆς, φωτίσον τῆς ψυχῆς μου, ἵνα καθαρῶς βλέψω, τὸν φωτοδότην καὶ οἰκτίρμονα.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Ἐχθρῶν ἐπιζητούντων με, κακοποιῆσαι ἅγιε, ἐξελοῦ με, παρ-

ρησίαν πρὸς Θεόν, ὡς ἔχων ἱεράρχα, Νικόλαε παμμάκαρ, καὶ ἐξ ἁνδρῶν αἱμάτων σωτὸν με.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Διμένε σε, ἀγείμαστον, καὶ τείχος ἀπροσμάχητον, ἱεράρχα, σὺ κεκτῆμεθα πιστοί, καὶ πύργον ἀσφαλείας, καὶ θύραν μετανόας, καὶ ὁδηγὸν ψυχῶν καὶ πρόμαχον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ζηλώσας ὁ ἀντίδικος, τὴν ποίμνην σου Πανήχραντε, καθ' ἑκάστην στήν, ἐκζητεῖ ὁ πονηρὸς, κατάδρωμα ποιῆσαι· ἀλλὰ σὺ Θεοτόκε, τῆς τούτου βλάβης ἐξελοῦ ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, ἤχος δ'. Κανὼν πίστεως Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑ Ὡ ΕΞΕΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογοῦμεν τὴν ἀστίαν τοῦ Μακάριου ἀνδρ. Εἰς δὲ τὴν Κύριον ἐκέρξατο, σῶμεν Στίχους ζ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσ. ἡχ. β'. ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νερόν.

Μύροις, παροικήσας αἰσθητῶς, μύρον ἡλιθῶς ἀνεῖλχθης, μύρω χρισθεῖς νοσητῶ, ἅγιε Νικόλαε ἀρχιεράρχα Χριστοῦ καὶ μυρίζεις τὰ πρόσωπα, τῶν πιστῶν καὶ πόθῳ, σοῦ τὴν πανκοιδίμον, μνήμην τε λούοντων αἶψι, λύων συμφορῶν καὶ κινδύνων, τούτους καὶ τῶν θλίψεων Πάτερ, ἐν ταῖς πρὸς τὸν Κύριον πρεσβείαις σου.

Νίκαν, φερώνυμος ἡλιθῶς, τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἀνεδείχθης, ἐν πειρασμοῖς κραταιά, ἅγιε Νικόλαε, θεράπων ὄντω Χριστοῦ πανταχοῦ γὰρ καλούμενος, δέξω, προφθάνεις, πόθῳ τοῦ προστρέχοντος, ὑπὸ τὴν σκέπην σου· σὺ γὰρ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, πίττει ὀπτανόμενος σώζεις, ἐκ τῶν πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Ὡρθης, Κωνσταντίνῳ βασιλεῖ, τὸν τῷ Ἀδελφῷ κατ' ὄναρ, καὶ τούτους φόβῳ θαλῶν, οὕτως αὐτοῖς εἰρηκας· λύσατε δὲ ἐν σπουδῇ, τῆς εἰρῆκῃς οὐ κατέχετε, δεσμίους ἀδίκους, ἀθώους τυγχάνοντας, τῆς παρανόμου σφαγῆς ὕμῳ, ἀλλ' ἐάν παρακούσης, ἐντεῦξιν ποιήσομαι ἀνάξ, κατὰ σοῦ πρὸς Κύριον δεόμενος.

Μέγας, ἀντιλήπτωρ καὶ θερμὸς, τοῖς ἐν τοῖς κινδύνοις τελοῦσιν, ὑπάρχεις ἐνδοξε, ἅγιε Νικόλαε, ἱεροκήρυξ Χριστοῦ, τοῖς ἐν γῇ καὶ τοῖς πλέουσιν, τοῖς πόρρω καὶ πέλας, οἷς συμπαθέστατος, καὶ πρεσβευτὴς κραταιός· ὅθεν συνελθόντες δοῶμεν. Πρέσβευε πρὸς Κύριον ὅπως, πάσης λυτρωθῶμεν περιστάσεως.

Ἄτερα Στιχηρὰ Προτόμοια. ἤχος ὁ αὐτός

Ποίσις εὐφημιῶν.

Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὸν Ἱεράρχην, τὸν σαρκὶ ἐν Μύροις ὑπάρχοντα, καὶ πνευματικῶς πᾶσι προφθάνοντα, τοῖς εἰλικρινῶς αὐτὸν ποιοῦσι. τὸ πάντων, τῶν θλιβομένων παραμύθιον, καὶ πάντων, τῶν ἐν κινδύνοις καταφύγιον. τῆς εὐσεβείας τὸν πύργον, τῶν πιστῶν τὸν πρόμαχον. τὸν δι' οὐ ὄφρυν δυσμενῶν, Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίσις μελωδικῶς ᾠμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν Ἱεράρχην, τὸν τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον καὶ τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον. τὸν τῆς ἐκκλησίας πρωστάτην. τὸν μέγαν, προασπιστὴν τε καὶ διδάσκαλον. τὸν πάντας, τοὺς κακοδόξους κατασχύνοντα. τὸν ὀλετῆρα Ἀρείου, καὶ θερμόν, ἀντίμαχον. τὸν δι' οὐ τὴν τούτου ὄφρυν, Χριστὸς καταβέβληκεν ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίσις προφητικῶς ᾠμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν Ἱεράρχην, τὸν τὰ πόρρω ὄντα προβλέποντα, καὶ ταῦτα σαφῶς, προαγγέλλοντα, προεσπίζοντά τε ὡς παρόντα. τὸν πᾶσαν τὴν οἰκουμένην περιέχοντα, καὶ πάντας ἀδικουμένους ἐκλυτρούμενον. τὸν ἐν ὀνείροις ὀφθέντα, Βασιλεῖ θεόφρονι, καὶ τοὺς πρὶν δεσμίους σφαγῆς, ἀδίκου ρυσάμενον, τὸν πλουτοῦντα τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. ἤχος πλ. β.

Ἱεραρχὸν τὴν καλλονὴν, καὶ τῶν Πατέρων κλέος, τὴν βρῦσιν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν πιστῶν ἀντιλήπτορα μέγιστον, συνελθόντες ὡς φίλοι, ᾠματικῶς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις ὁ τῶν Μυρῶν φρουρός, καὶ πρόεδρος σεπτός, καὶ στύπος ἀπερίτρεπτος. Χαίροις φωστὴρ παμφαστάς, ὁ τὰ τοῦ κόσμου πέρατα, διαλάμπων τοῖς θαύμασι. Χαίροις τῶν θλιβομένων ἡ θεία χαρμὸσύνη, καὶ ἀδικουμένων θερμότητος προστάτης. Καὶ νῦν παμμακάρ. Νικόλαε, μὴ παύσῃς πρεσβύων Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῶν πιστῶν καὶ πόθῳ τιμώντων αἶ, τὴν χαρμὸσύνον καὶ πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Προεόρτιον, ἤχ. ὁ αὐτός.

Σπήλαιον εὐτρεπίζου ἡ Ἀμνὰς γὰρ ἤκει, ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν. Φάνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαύμα τὸ φοικτόν. καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσέχετε. ὅτι ὦρθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μαρίας. ὃν περ καὶ κύψασα δουλικῶς, ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγατο, τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς. Πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἡ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

Εἰσόδος. Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσιμα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὖρε σοφίαν· καὶ θνητός, ὃν εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορευέσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν. εὐγνώστος ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν. πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σερνά γὰρ ἐρῶ καὶ μακάριος ἄνθρωπος ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἶ γὰρ ἐξυδοί μοι, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Οτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλὴν καὶ γνῶσιν καὶ ἐννοίαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐυὴ βουλή, καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Εγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἀκαχοὶ πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σερνά γὰρ ἐρῶ καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Οτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσθε Πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται· χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλοιο ἐβδελυγμά ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δικαίων δεκτὸν αὐτῷ. Οὐ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὁδηγήσει αὐτοὺς, καὶ ὑποσκελισμός ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠρεθήσεται ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανὼν δικαίος, ἔλιπε μετὰ μελόν· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπιχάρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσεβεία δὲ περιπίπτει ἀδικίᾳ. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ρύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλίᾳ ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὀλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοξία. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατόρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀ-

σεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδοῦς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἀγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν θύσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐδὲ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριμύ εἰς τὸν μέτρον. Πολιά δὲ ἔστι, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκλήιδωτος. Εὐδαιμονία Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακίᾳ ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βισκανία γὰρ φυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἀεικιν. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς. ἄρεστί γὰρ ἦν Κρίω ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἐσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, οὐ χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λατίν, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. ἤχ. α΄.

Ἐνατενίσας ἀκλινῶς τῷ ὕψει τῆς γνώσεως, καὶ κατοπτεύεις ἀδήλως σοφίας τὸν θυτὸν, σὰς διδασκαίας κόσμον κατεπλούτισας, Πάτερ. Ὑπὲρ ἡμῶν κεί Χριστὸν δυνάμει, Ἱεράρχα Νικόλαε.

Ὁ αὐτός.

Ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, καὶ πιστὸν θεράπον, καὶ οἰκονόμῃ τῶν αὐτοῦ μυστηρίων, καὶ ἄνερ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, στήλη τε ἐμψυχε, καὶ ἐμνος εἰκὼν ὡς θεῖον γὰρ θησαυρόν σε, ἡ τῶν Μυστῶν Ἐκκλησία, ἀγαμένη προσήκατο, καὶ πρεσβευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Κανόνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἀνέδειξέ σε τῇ ποίμνῃ σου Χριστὸς ὁ Θεός, Ἱεράρχα Νικόλαε· ἐν γὰρ τοῖς Μύροις μυρίζων, διαλάμπεις παιδῶς τοῖς θεοῖς σου κατορθώμασιν, ὁράντων καὶ χηρῶν προστάτα· διὸ ἱκετεύω μὴ παύσῃ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Πάτερ Νικόλαε, ἡ μυροθήκη τῶν λειψάνων σου, τὰ Μύρα πολιορκεῖ· διὸ καὶ δεσμίους, ἀκρίτως κατακριθέντας, ἐν δυνάμει Βασιλεῖ τῇ ὀπτασίᾳ σου φανείς ἡλευθέρωσας θανάτου δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἀλλὰ καὶ νῦν, ὡς τότε, καὶ αἰ, δι' ὀπτασίας σου φάνηθι, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Πάτερ Νικόλαε, εἰ καὶ τὰ Μύρα σιωπᾷ, ἀλλ' ὁ κόσμος ὅλος, ὁ ὑπὸ σοῦ φωτισθεὶς, καὶ ἡ τοῦ Μύρου εὐωδία, καὶ τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη, ἀνακράζει εὐφήμοις ὑμνωδίαις, καὶ οἱ σωθέντες διὰ σοῦ κατὰ κριτοῦ. Σὺν τοῖς ἐν Μύροις καὶ ἡμεῖς μέλποντες· δοῶμεν· Πρέσβεε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ΄.

Πάτερ Νικόλαε, τοῦ παναγίου Πνεύματος μυροθήκη ὑπάρχων, ὡς ἐκ μυρίδων εὐφρόνουν, τῶν θείων ἀρωμάτων Χριστοῦ· τῶν Ἀποστόλων γὰρ μιμητὴς γενόμενος, τὴν οἰκουμένην περιπολεύεις, διὰ τῶν λόγων τῶν θαυμάτων σου. Ὅθεν καὶ τοῖς πόρω ὡς ἐγγὺς δι' ἐνέμων ὀπτανόμενος, ἐκ θανάτου λυτρώσαι, τοὺς ἀδίκῳ ψήφῳ θνήσκειν μέλλοντας, διασώζων παραδόξως, ἐκ κινδύνων πολλῶν, τοὺς ἐπικαλούμενους σε. Διὸ καὶ ἡμᾶς, τῶν ἐπεμβαίνοντων δυσχερῶν ἐλευθέρωσον, σὰς πρεσβεῖς, τοὺς αἰεὶ ἀνευφημοῦντάς σε.

Ἦχος πλ. β΄.

Εὐδούλε ἀλαθέ καὶ πιστὲ· εὐεργάται τοῦ ἀμπελώνος Χριστοῦ· σὺ καὶ τὸ βάρος τῆς ἡμέρας ἐβάστασας· σὺ καὶ τὸ θοθὲν σοὶ τάλαντον ἐπηύξησας· καὶ τοῖς μετὰ σὲ ἐλθοῦσιν οὐδὲ ἐφθόνησας. Διὸ πύλη σοὶ οὐρανῶν ἠνεῳγέται· εἰσέλθε εἰς τὴν χάριν τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρέσβεε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιε Νικόλαε.

Ἦχος πλ. δ΄.

Εἰς αἶνον ἑδραμέ· τοῦ Κυρίου Νικόλαε, ἐν τῇ πρόσκαρῳ ζωῇ, καὶ αὐτὸς σε ἐδόξασεν, ἐν τῇ ἐπουρανίῳ καὶ ὄντως ζωῇ. Διὸ παρρησίαν κεκτημένος πρὸς αὐτόν, ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν ἀνδραγαθημάτων σου, ὅσιε Πάτερ, ὁ καρπὸς ἐκρίδρυνε τῶν πιστῶν τὰς καρδίας. Τίς γὰρ ἀκλινῶς τὴν ἀμετρον σου ταπεινώσιν, τὴν ὑπόμονήν οὐκ ἐθαύμασε, τὴν πρός τοὺς πένιτας ἰλαρότητα, θλιβομένων τὸ συμπέθε· πάντες θεοπρεπῶς ἐδίδαξας, Ἱεράρχα Νικόλαε. Καὶ νῦν τὸν ἀμαράντινον ἀπαρησάμενος στέφανον, πρέσβεε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεδοτιόν, ὁ αὐτός.

Βηθεὲμ ἐτοιμάζου· εὐτρεπίζεσθαι ἡ φάνη· τὸ σπῆλαιον δὲ χέσθαι· ἡ ἀλήθεια ἦλθεν· ἡ καὶ παρεδραμε· καὶ Θεὸς ἀνθρώποις ἐκ Παρθένου πεφανερωταί, μορφωθείς τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημμα. Διὸ Ἀδὰμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐχῇ, κράζοντες· Ὑπὲρ γὰρ εὐδοκία ἐπειράνη, σώσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ἱερά κεφαλὴ· τὸ καθαρὸν τῶν ἀρετῶν καταγωγίον· ὁ θεός, σὺς θειοτάτης ἱερωσύνης κλητὸν· ὁ Ποιμὴν ὁ μέγας ὁ φανώτατος· πυρρὸς ὁ τῆς νίκης, ἐπιφερόμενος ὄνομα· ὁ δεομένους, συμπαθῶς ἐπικλόμενος· ὁ καμπτόμενος, ἀσθενῶν ταῖς δεήσεσι· ῥύστης ὁ ἐτοιμότατος· φρουρὸς ὁ σωτήριος, πᾶσι τοῖς πιστοῖς τελοῦσι, τὴν παλαιόδιμον μνήμην σου Χριστὸν καταπέμψαι. Παμμακαρίστε δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Χαίροις ὁ ἱερώτατος νοῦς· τὸ τῆς Τριάδος καθαρὸν ἰνδιαίτημα· ὁ στόλος τῆς Ἐκκλησίας· ὁ τῶν πιστῶν σπην γμός· καταπονομένων ἡ βοήθεια· ἀστὴρ, ὁ ταῖς λάμπειν, εὐπροσδέκτων δεήσεων, διασκεδάων, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, σκότος πάντοτε, Ἱεράρχα Νικόλαε· ὁ γαλντότατος, ἐν ᾧ καταφεύγοντες, οἱ τρικυμλαῖς τοῦ βίου, περιστάτουμένοι τῶζονται. Χριστὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Χαίροις ὁ ζήλου θεοῦ πλιοθεῖς, ἀπαγωγῆς τε πονηρᾶς λυτρωσάμενος, ἀδίκως μέλλοντος θηήκειν, ἐπιστάσι φρικτῆ, καὶ ταῖς δι' ὀνείρων προσφοιτήσεσι. Πηγὴ ἡ πηγάζουσα, ἐν τοῖς Μύροις Νικόλαε· μύρα πλουσίως, κοῖ ψυχὰς καταρδεύουσα, τὰ δυσώδη τε τῶν παθῶν ἀπελούουσα. Μάχαιρα τὰ ζιζάνια, τῆς πλάνης ἐκτέμνουσα. Πτόν λικρίζον Ἀρείου, τὰ ἀχινώδη διδάγματα, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἡχος πλ. 6'.

Ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, καὶ πιστὲ θεράπον, λειτουργεῖ Κύριου, ἀνεπίθυμιῶν, σκευὸς ἐκλογῆς, στόλε καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἐκκλησίας, Βασιλείας κληρονόμῃ, μὴ παρασιωπήσης, τοῦ βοᾶν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν, Προεόρτον, ὁ αὐτός.

Ἀνύμειτε Παρθένε, πόθεν ἤκεις; τίς ὁ τεκνὸς σε; τίς καὶ ἡ Μήτηρ σου; πῶς τὴν κτίστην φέρεις ἐν ἀγκάλας· πῶς οὐκ ἐφθάρης τὴν νηδύν; μεγάλων παραδόξων ἐπὶ σοὶ φρικτῶν μυστηρίων, ἐπὶ γῆς τελευμένων, ὁρῶμεν Παναγία, καὶ προζυρεπιζόμεν ἐπάξιόν σοι χρέος, ἐκ τῆς γῆς τὸ Σπῆλαιον· καὶ οὐρανὸν αἰτοῦμεν παρασχεῖν τὸν Ἀστέρα· καὶ Μάγοι δὲ προέρχονται ἀπὸ Ἀνατολῶν τῆς γῆς εἰς δυσμὰς θεασασθαι, τὴν σωτηρίαν τῶν βροτῶν, ὡς βρέφος γαλαυχούμενον.

Ἀπολυτικίον ἡ. δ'.

Κανόνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνδείξέ σε τῇ ποίμνῃ σου, ἡ τῶν πρᾶγματων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτίσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς περανέονται· Θεὸς ἐν ἀουγῇ ἑνώσει σαρκοῦμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν καταδεχόμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸ νόρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα ἡ. α'. Τὸν τάρον σου Σωτήρ. Ἀστράπτεις ἐν τῇ γῇ, τῶν θαυμάτων ἀκτῖσι· Νικόλαε Σοφὲ, καὶ κινεῖς πᾶσαν γλῶσσαν, εἰς δόξαν σε καὶ αἰνεσιν, τοῦ ἐν γῇ σε δοξάσαντος· ἐν ἱκέτει, πάσης ἀνάγκης ρυθῆναι, τοὺς τὴν μήτην σου, πίστει καὶ πόθῳ τιμώντας, Πατέρων ἐκλόγιον. Θεοτ. ὁμοιον.

Μαρία πό σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπνωκότες εἰς βάθλ, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἁμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώσεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα ἡ. δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν πιστῶν προίστασαι, σκέπων φρουρῶν τούτους μάκαρ, καὶ ἐκ πάσης θλίψεως, ἀπολυτρούμενος· σάφως, Ἱεραρχῶν ὡραιότατον, κλέος καὶ δόξα, Νικόλαε δρι. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Προστασία ἄμαχε, τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ προσδεῖα ἑτοιμος, τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων με λυτρώσαι, καὶ μὴ παρίδης ἡ πάντων βοήθεια.

Μετὰ τὸν Πολυελον, Κάθισμα ἡ. δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Προστάτης θερμότατος, τῆς Ἐκκλησίας· Χριστοῦ, εἰδείχθης Νικόλαε, τὰ τῶν αἰέσεων, διδάγματα· ἄθρα, λύων σὺν παρηγορίᾳ καὶ κανὼν ἀνδείχθης, πᾶσιν ὀρθόδοξίς, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύων τῶν ἐπεπομένων σου θεαῖς, διδασκαλίαις καὶ εἰσηγήσεσι. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱκερίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προάγαγε, τῷ σφ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάμωμε· λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σέ προσπρεχόντων· σύντριψον μηχανάς, καὶ κατάλαβε θράσος, τῶν ὀπλιζόμενων· ἀθέων· Πάναγνε κατὰ τῶν δούλων σου.

Οἱ Ἀναθαβμοὶ, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἡ. Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ. Τὸ Πᾶσα Πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μαθαῖον

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἡχοιούθησαν τῷ Ἰησοῦ ὄχλοι πολλοὶ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ Δεκαπόλεως καὶ Ἱεροσολύμων καὶ Ἰουδαίας καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος. Καὶ καθίσαντος αὐτοῦ, προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· καὶ ἀνοίξας τὸ στίβιον αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοὺς, λέγων· Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται· μακάριοι οἱ πράεες, ὅτι αὐτοὶ κλη-

ρονομήσουσι τὴν γῆν μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται· μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται· μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται· μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται· μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, μακάριοι ἐστὲ, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἰπῶσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ. Χαίrete καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ὁ Ν. Δόξα, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ νῦν. ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἰτα τὸ ἰδιόμελον, ἤχ. β'.

Εὐ, δούλε ἀγαθὲ, καὶ πιστὲ· εὐ ἐργάτα τοῦ ἀμπελώνος Χριστοῦ· σὺ καὶ τὸ θῆρος τῆς ἡμέρας ἐθάστας· σὺ καὶ τὸ δοθὲν σοὶ τάλαντον ἐπυξήσας· καὶ τοῖς μετὰ σὲ ἐλθοῦσιν οὐκ ἐφθόνισας. Διὸ πόλῃ σοι οὐρανῶν ἠνέωκται· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὴν τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρόσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιε Νικόλαε.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς στ' καὶ τοῦ ἁγίου, εἰς ἡ. Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὡδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ· ὅτι δεδοξάσται.

Σοφίας τὴν ἄβυσσον, ἡ τετοκυῖα, σταγόνα σοφίας μοι, Πηγὴ χαριτόδωρε, σεμνὴ κατὰπεμψον, ὑμνολογῇται τῶν χαρίτων σου τὸ πέλαγος.

Ἦμῶ σε Πανύμνντε, ἦν ἀνυμνοῦσιν, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, ὡς Θεὸν κυήσασαν, τὸν ὑπερύμνητον· ὃν πᾶσα κτίσις ἀνυμνεῖ· ὅτι δεδοξάσται.

Κανὼν τοῦ Ἀγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σοὶ Νικόλαε θεῖον ἐξάδω μέλος.

Θεοφάνους.

Ὡδὴ α. ἤχος β. Ἐν θυῷ κατέστρωσε. ἁγιοῦ Θεοῦ

Στερεφόρος δῆματι Χριστοῦ, πάνσοφε Νικόλαε, παρεστηκώς σὺν Ἀγγέλων στρατευμασί, φωτισμόν μοι δώρησαι, καταυγάζοντα τῆς ψυχῆς μου τὴν ζώωσιν· ὅπως εὐρημήσω χαίρων σου, παμμάκαρ τὴν Πανήγυριν.

Ὁ δοξάζων πάντας τοὺς αὐτὸν, Κύριος· δοξάζοντας, σὲ τοῖς πιστοῖς, καταφύγιον δέδωκε, περσῶν ρυόμενον, τοὺς προστρέχοντας τῇ σὴ σκέπῃ Νικόλαε, καὶ προσκαλουμένους· πιστεῖτε, καὶ πόθῳ παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἰσθθῆναι πόθον μοι ἐνθεῖς, ὅς τις ὁ παμπόνηρος, τῷ Πλαστοῦρ-

γῷ, ὡς αἰχμάλωτον ἤρπασε· διὰ σοῦ δὲ Πάνχαγε, ἀνακέκλημαι, θεοθεῖς ἀληθέστατα· σὺ γὰρ Θεομήτορ, τὸν ἐμὲ θεώσαντα γεγέννηκας.

Ἔτερος κανὼν τοῦ ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς κατὰ ἀλφάβητον, χωρὶς τῶν Τριαδικῶν καὶ τῶν Θεοτοκίων.

Ὡδὴ α. ἤχος α. Χριστὸς γεννᾶται

Ἀπόρῳ γλώττῃ καὶ χεῖλεσιν, ἐγκώμιον βραχὺ καὶ παράκλησιν, προσάξει τῇ σὴ Νικόλαε, ἥκω θεομιμῆτῳ ὑπεροχῇ· ἀλλ' ὡς πλουτοδότης, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἱλαῶν δίδου μοι.

Βροττός ὑπάρχων οὐράνιος, ἰσάγγελος ἐν γῇ πεφανέρωται· χηρῶν ἀντιλήπτωρ μέγιστος, καὶ καταπονουμένων ἐκδικητής, πάντων θλιβομένων, ἐν κινδύνους βοήθος, ἰάτερ Νικόλαε.

Γνωρίζει πᾶσα ὑψηλὸς, Νικόλαε τρισμάκαρ τὰ θαύματα, τῶν σῶν ἀρετῶν τὸ πέλαγος, πένητες τὸν Προστάτην, καὶ ὄρρανοι, χῆραι τὸν τροφέα, καὶ τυφλοὶ τὸν ὁδηγόν, πάντες τὸν πρόμαχον.

Τριαδικὸν

Τριάδα σέβω τὴν ἄκτιστον, Πατέρα καὶ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι, οὐσίαν ἀπλήν Θεότητα, φύσιν μὴ ἐκνομένην οὐσιώδως, τρεῖς τὰς ὑποστάσεις, διαιρῶν προσωπικῶς, καὶ καθ' ὑπόστασιν.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως λόγον συνείληφας τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Πανίχραντε, καὶ τοῦτον σαρκὶ γεγέννηκας, μέινοντα μετὰ τὸν τόκον ὥσπερ τὸ πρὶν τοῦτον ὡς Υἱόν σου καὶ Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ ἱκέτευς.

Καταβασία

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί· ὅτι δεδοξάσται.

Τῆς Θεοτόκου· Ὡδὴ γ. Ὁ Εἰρμός.

Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεὸς, ὁ ἐφ' ὕδατων οὐρανῶν, στερεώσας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν Παντοδύναμε.

Ὁ οὐρανὸς ὁ καθαρώτατος, τὸ τοῦ Βασιλέως ἀνάκτορον, ὁ χαριτόπνονος ἀληθὺς, καὶ εὐώδης Παράδεισος, ἡ ἐλπίς Χριστιανῶν, ἡ Θεοτόκος ὑμνεῖσθω μοι.

Λόγω τὸν Λόγον ἀπεκύσας, τὸν τῷ λόγῳ πᾶσαν πρὸς ὑπαρξιν, περχαγόντα λογικὴν, φύσιν ζῆμα καὶ ἄλογον, ἀλογίας· ἐκλυτρούμενον, βροτοῦ· Παντευλόγητα.

Τοῦ Ἀγίου· Εἰρήνησεν ἡ ἐρημία.

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ

Νικόλαε μακάριε, τοῦ Δεσπότη τοῦ γνήσιος, σὺ μαθητὴς γενόμενος, διασώζεις τοὺς σοὶ προστρέχοντας, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, καὶ θανάτου πικροῦ.

Ἰλάσθητι τοῖς δούλοις σου, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, ὡς ἀγαθὸς δωροῦμενος, Νικολάου τοῦ σου θεράποντος. ταῖς πρὸς σέ μεσιταίαις Πολυέλαις.

Θεοτοκίον.

Κατεύνασον τὸν τάραχον τῶν παθῶν μου Δέσποινα, καὶ τὴν ζωὴν κυβερνήσον, Παναγία Χριστὸν ἡ τέξασα· ἐν ᾧ ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου. Ἐτερος τοῦ Ἀγίου. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Δέλτον ἐν καρδίᾳ, κεκτημένους Θεόφρον πολλῶν ἀρετῶν, ἐγγεγραμμένην ἀθανάτῳ καὶ ἀχράντῳ δακτύλῳ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ Νικόλαε, ὑπὲρ κηρίον καὶ μέλι γλυκὺ, σπάζεις ἐν τοῖς λόγοις σου.

Ἐδειξεν ἡ χάρις, ἐπὶ σέ παραδόξως τὰ θαύματα· ἡ παιδρὰ γὰρ σου πολιτεία, ὡ Νικόλαε ὄντως, χρυσοῦ παντὸς τηλαυγέστερον, ὑπεραστράπτει καὶ λάμπει ψυχαῖς, αἰγλή θείου Πνεύματος.

Ζῆς καὶ μετὰ πότμον, ἐν ὄνειροις σαφῶς ὀπτανόμενος, καὶ νεανίας ἐκ θανάτου, παραδόξως λυτρουῖται, δοῶν ἐμφανῶς τῷ ἀνακτι. Μὴ ἀδικήσῃς τοὺς ἄνδρας, ἐπεὶ φθόνῳ διεβλήθησαν. Τριαδικόν.

Ἰλεως γενοῦ μοι, Παναγία Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῷ ἐν ἀμέτροις πλημμελείαις, ριπωθέντι τῷ βίῳ, Πατρί, ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, διατηροῦσά με πάντοθεν καὶ ἀεὶ, ἀτρωτον ἐκ θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Νέμοις Θεοτόκε, σωτηρίας ἐλπίδα τοῖς δούλοις σου, καὶ ἐν ἀνάγκαις καὶ κινδύνοις, ταχυδρόμοις πρεσβείαις, φρουρεῖν, βοηθεῖν παράστηθι· σὺ γὰρ τὸ κλέος ἡμῶν τῶν πιττῶν, πέλεις Θεονόμφευτε.

Καταβασία.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρεούτως Υἱῷ καὶ ἐκ ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπάρῳ, Χριστῷ τῷ Θεῷ δοήσωμεν. Ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἅγιος εἰ Κύριε. Αἰτήσις.

Κάθισμα ἡχ. πλ. δ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ποταμὸν ἱαμάτων ὑπερχεῖλῃ, καὶ πηγὴν σε θαυμάτων ἀνελλιπῇ, ἐδειξε Νικόλαε, τοῦ ἐλέους ἡ ἀβύσσος· οἱ γὰρ βαρεῖαι νόσοις, πικρῶς πιεζόμενοι, καὶ συμφοραῖς τοῦ βίου, δεινῶς ἐκάζόμενοι, πάσης ἀθυμίας ἀκεσώδυνον ὄντως· εὐρίσκουσι φάρμακον, τὴν θερμὴν σου ἀντιληψίν· διὰ τοῦτο δοῶμέν σοι. Πρέσβευε, Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύψας, τὸν τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα· καὶ ἐν ἀγκάλαις ἡρέεις, τὸν φέροντα ἅπαντα, τὸν τροποδότην πάντων, καὶ Κτίστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένη ρυσθῆναι,

πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένη Ἀγνή, τὴν σὴν βοηθίαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι πάντα, ὅσα θέλεις Πανύμνητε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ δ', Ὁ Εἰρμός.

Ἐν Πνεύματι προβλέπων, Προφῆτα Ἀββακοὺμ, τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν, ἐκέρυττες βοῶν· Ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἐπὶ ἐπιγνωσθήτη, ἐν τῷ παρῆναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ. Δόξα τῇ Δυνάμει σου Κύριε.

Θανάτου μὲν αἰτία, ἡ Εὐὰ τοῖς ἐροτοῖς, συμβουλία ὄφως, γέννηται Ἀγνή· σὺ δὲ Παρθένη τεκοῦσα λόγῳ τὸν Λόγον, ἰθανασίας καὶ ζωῆς πρόξενος ὤφθης· ὅθεν ἀπαξίως ὑμνοῦμ ἐν σε.

Ἐν πνεύματι Προφηταί, προσιδόν σε Ἀγνή, Ὅρος Πόλιν Τράπεζαν, ἁγίαν Κιβωτὸν, Λυχνίαν Θρόνον ζωῆς, Στάμνον καὶ Κλίνην, Θεοῦ Μητέρα, ἐν συμβόλοις σε δηλοῦντες, ὧν ἡμεῖς ὁρώμεν τὴν ἐκδοσίν.

Τοῦ Ἀγίου. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου. ἅγιε τοῦ Θεοῦ

Ὁμιλήσας καθαρῶς ταῖς ἡκτίσι τοῦ Πνεύματος, φωτοφόρος γίγονας, κόσμου φωτίζων τὰ πέρατα, πᾶσι κριστάμενος, καὶ πάντας σώζων, τοὺς πίστει σου προστρέχοντας.

Λυτρουόμενος ἐκ θανάτου ὡς ὤφθης τὸ πρότερον, νεανίας Ὅσιε, οὕτω καὶ νῦν με δίδασκον, πάσης περιστάσεως, καὶ πειρασμῶν καὶ κινδύνων παμμακάριστε.

Ἀπήστραψας, ἀρετῶν λαμπηδόνας Πανόλβιε, μημητὴς πανέρις τοῦ σοῦ Δεσπότη γενόμενος· σώζεις δὲ καλούμενος, τοὺς εὐλαβεῖα καὶ πόθῳ σε δοξάζοντα. Θεοτοκίον.

Ἐλήλυθεν ἐπὶ σοὶ ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος, σωματωθεσόμενος, καὶ διδάσων ὡς εὐσπλαχνος, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι. Χαῖρε Θεοτόκε Πανάμωμε.

Ἐτερος τοῦ Ἀγίου. Ραβδος ἐκ τῆς ρίζης.

Ἡ κλῆσις σου μόνῃ ἀληθῶς, ἐν πάταις τῶν ἐχθρῶν βουλαῖς προσκαλουμένη θάττον ρύεται, τοὺς κραιόντάς σοι θερμῶς, ἱερὰ Νικόλαε· Ὡς πρὶν στρατηλάτας ἐλυτρώσω, διδάσων καὶ ἡμᾶς, πάσης ἐκ δεινῆς περιστάσεως.

Θρόνῳ παριστάμενος Θεοῦ, πρεσβεύειν ἐκτενῶς σὸφῇ, μὴ διακλίπῃς ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν σῶν πιστῶν οἰκετῶν, θαυμαστὴ Νικόλαε· ἵνα τοῦ πυρὸς τοῦ αἰώνιου, ρυσθῶμεν καὶ ἐξ ἐχθρῶν, γνῶμῃς πονηρᾶς καὶ κακώσεως.

Ἰάματα ὀρέεις πανταχοῦ, τοῖς πίστει σου πιστρέχουσι, καὶ ἐκ δεσμῶν λυτρουῖσαι ἅπαντας· διὸ τὴν λύπην ἡμῶν, εἰς χαρὰν μετέβαλε, ταῖς σαῖς εὐπροσδέκτοις ἱκεσίαις, Νικόλαε φαινέ, θραύων τὴν ὀφρὺν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Τριαδικόν.

Ἀνάρχου Θεοτίτου ἀρχῆν, Πατέρα καὶ Υἱὸν τιμῶ, καὶ Πνεῦμα
σέβω τὸ πανάγιον, τὴν πάντων πνευματικὴν ἐκκλησίαν ἁγίων, τρισὶ
χαρὰς καὶ προσώποις, διηρημένην ἀεὶ, μίαν Βασιλείαν ἀμέριστον.

Θεοτοκίον.

Σὺ δυνῶς ἐπέκεινα βροτῶν, Ἀγγέλων τε ὑπέρτιμος, Θεογενή-
τορ Κόρη πέφνης· τὸν πάντων γὰρ Πρωτοτὴν ἐν γαστρὶ συνειληφας,
σάρκα ὕλικήν ἡμψιέμενον, τεκοῦσα δίχα σποράς. Ὡ καὶνοπρεποῦς
θεωρήμιτος;

Καταβασία.

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί. καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστὲ, ἐκ τῆς
Παρθένου ἀνεβλάστησας· ἐξ ὅρου, ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος, ἡλ-
θεις σαρκωθεὶς ἐξ ἀπειράνδρου. ὁ αὔλος καὶ Θεός. Δόξα τῇ δυνάμει
σου Κύριε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ε'. ὁ Εἰρμός.

Τὸ φαινὸν ἡμῖν ἐξανάτειλον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, τοῖς ὀρθοῦσιν
ἐπὶ τὰ κρίματα τῶν ἐντολῶν σου, Δέσποτα φιλάνθρωπε, Χριστὲ ὁ
Θεός ἡμῶν.

ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Ὡς Κιβωτός Σιμνὴ ἁγιασματος, καὶ ὡς πυρμόρφος Θρόνος ἁ-
γίος, καὶ ὡς Παλάτιον ἡγιασμένον, Δέσποινα ἐχώρησας Θεὸν Παν-
τοκράτορα.

Μήτηρ ἀπειράνδρου ἐν παρθένοι, σὺ, αὖτις Παρθένος δὲ, ἐν μη-
τρὰσι μόνη Πάναγνε ἀρρήτως ὥρῃς. Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν φύ-
σεις ἀμείβοντα.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ φωτισμός. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Θεοπρεπεί, πολιτεία Τρισμάκαρ λελαμπρυσμένος, τοὺς κατακρι-
θέντας ἀδίκῃ ψήφῳ θανατωθῆναι. παραστάς ἐλυτρώσω, τῷ Δεσπότη
Χριστῷ κραυγίζοντας. Ἐτερον ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκωμεν.

Ἐν οὐρανοῖς, τὴν αἰδίον δόξαν νῦν ἐποπτεύων, καὶ τῆς ἀπορρή-
του καὶ θείας αἰγλῆς, ταῖς φανοτάταις ἐντροφῶν λαμπηδόσι, σκέπα-
σόν με τῇ προστασίᾳ σου, ὅτι θεράπον, Χριστοῦ πανσεβάζμιε.

Θεοτοκίον.

Ἰνα τὴν σὴν, ἐκζητήσης εἰκόνα συγκεχωσμένην, τοῖς πάθεσι Σῶ-
τερ τὰς οὐρανίους, λαθὼν δυνάμεις, σαρκοθεὶς ἐκ Παρθένου, ἐπεφά-
νης τοῖς σοὶ κραυγάζουσιν. Ἐτερον ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκωμεν.

Ἐτερος τοῦ Ἁγίου. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Κηρύττει σου Πάτερ, τὰ θαύματα νῦν, ἡ Μυρίων μεγίστη Μητρό-
πολις, Δυκίων ἐπαρχία τε, καὶ πᾶσαι πατριαὶ, τὰς σὰς τερατοურ-
γίας· δι' ὧν πάντας ἐκ πόνων, θλιβερῶν ἐλυτρώσω, ἀξιοθαύμαστε
Νικόλαε.

Διμὴν τῶν χερῶν, καὶ Πατὴρ ὀρφανῶν, βοηθός τῶν ἐν θλίψει πα-
νάριστος, πενθούντων παραμύθιον, ποιμὴν καὶ ὁδηγός, πάντων τῶν
πλανωμένων Νικόλαε ὑπάρχων, καὶ ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, ταῖς σαῖς
προσβείαις ἀπολύτρωσαι.

Μετέστης ἐκ γῆς, πρὸς αὐλοὺς σκηνάς, ἐνθα βλέπεις τὸ ἀφρα-
στον κάλλος Χριστοῦ, Ἀγγέλων τοῖς στρατεύμασιν, ἐράμιλλος δειχ-
θεὶς· διὸ σὺν Ἀποστόλοις, καὶ Μάρτυσι χορεύων, ἐκτενῶς τὸν Σωτή-
ρα Πάτερ Νικόλαε ἱκέτε·

Τριαδικόν.

Συνάναρχα τρία, ὁμόθρονα μὲν, ἀμέριστον μίαν δὲ Θεοτίτος,
δοξάζω αὐτεξούσια, τὰ πρόσωπα σαφῶς· δι' ἧς ἐκ τοῦ μηδενός,
παρήχθη ἐν τῷ ἐννείῳ, σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζων ἅγιος, ἅγιος, ἅ-
γιος εἰ Κύριε.

Θεοτοκίον.

Βροτῶν σωτήρια, καὶ πάντων ἐλπίς, ἡ προηθάνουσα τάχος· καὶ
σώζουσα, οἰκτεῖρησον καὶ νῦν ἡμᾶς, βοᾶμεν σοὶ Ἀγνή, τοὺς σὲ προσ-
καλουμένους, αἰεὶ ἐν περιστάσει· προστασίαν γὰρ ἡμεῖς, μετὰ Θεὸν
ἄλλην οὐκ ἔχομεν.

Καταβασία.

Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρῶν, τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν
ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον, ἀπίσταιλας ἡμῖν· ὅθεν θεογονώσης,
πρὸς φῶς ὁδηγηθέντες, ἐν νυκτὶ ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμέν σε Φι-
λάνθρωπε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιλούμενος βοῶ· τὴν ζωὴν μου ἀγαθὴ.
ἐλευθέρωσον ὀρθρᾶς, καὶ σῶσον με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα,
Δόξα σοι.

ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Προστασία τῶν πιστῶν, ἀθυμούντων χαρμονῇ, εὐπροσύνῃ καὶ χα-
ρᾶς, ἐμπλησσον πνευματικῆς, τοὺς δούλους σου, τοὺς πιπιθότας τῇ
προστασίᾳ σου.

Οὐρανός ἐλογικός, ὁ Ναός ὁ καθαρός, ἡ ἁγία Κιβωτός, ὁ τε-
πνότατος Θεοῦ, Παράδεισος, ἐν ᾧ τὸ ξύλον, ζωῆς ὑμνείσθω μοι.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ὁ τῆς νίκης Νικόλαε στέφανον, σοῦ τῇ κορυφῇ ἀξίως ἐπι-
τέθειται· ὡς νικητὴς σὺν ἁριστοῖς, τοὺς σὲ προσκαλουμένους διά-
σωσον.

Νεκρωθέντα με Μάκαρ τοῖς πταίσμασι, καὶ ταῖς τῶν παθῶν
τριχυμίαις ποντοῦμενον, ἐπαφάνεις διάσωσον, πρὸς λιμένα τοῦ θείου
θελήματος.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, Μήτηρ ἀεικάρηνε, τῆς σωτη-
ρίας μου, καὶ σὲ προστάτιν τίθηναι, τῆς ζωῆς ἀσφαλῆ τε καὶ ἀσειστον.

Ἐτερος τοῦ Ἁγίου. Στελέγων Ἰωάνν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ

Νέος Ἀβραάμ, ἐδείχθης Νικόλαε, ὡς μονογενὴ υἱὸν προσάξας
τὸν νοῦν, τῷ Δεσπότη σου, ἀναιμάκτους θυσίας προσέρων αἰεὶ, καν-
τεῦθεν εὐλογηθῆς ὡς φιλόξενος, Πάτερ καὶ Τριῆδος· γέγονας, οἰκητή-
ριον θείου καὶ ἁμῶν.

Ἐνα καὶ φρικτὰ, ἐργάζῃ τράστια, ἐν πάσῃ τῇ τῇ γῇ, καὶ ἐν
θαλάσσῃ μακρὰν, κινδυνεύουσι, ταχυδρόμοις λιταῖς ἐφιστάμενος, ἄσπε-

νούντων Ιατρὸς, καὶ πτωχευόντων τροφεύς, νίκης τε λαοῦ φερώνυμος, τοῦ πιστοῦ κατ' ἐχθρῶν ἀναδέδειξαι.

Ὁμματι νοὺς προβλέπων τὰ μέλλοντα, δογμάτων ὀρθῶν, πάντας ἐνέπλησας, Ὁμοῦσιον, τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν καταγγείλας ἡμῖν· καὶ Ἀρείου τὴν μανίαν ἐξωλόθρευσας, στήλην ὀρθοδόξου πίστεως, τὰ σεπτὰ σε προσθεῖς κατορθώματα. Τριαδικόν.

Σέβω καὶ τιμῶ, Τριάδα ἀμέριστον, προσώποις τρισὶ διαιρουμένην αἰ, ἐνουμένην δὲ, τῇ οὐσίᾳ καὶ φύσει ὡς μίαν ἀρχὴν, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον πάντων κραταιῶς δεσπόζουσιν, καὶ τὸ πᾶν συντηροῦσαν ὡς βούλεται.

Θεοτοκίον.

Κλίνας οὐρανούς, ἐν μήτρᾳ σου Πάναγνε, Χριστὸς βούληθείς, ὅλος ἐσκήνωσεν· οὐ γὰρ ἔφερε, τῶν ἰδίων χειρῶν τὸ πλαστούργημα, καθορᾶν ὑπὸ τοῦ πλάνου τυραννοῦμενον, ἦλθε δὲ ἐν δούλου σχήματι, τὸ ἀνθρώπινον γένος λυτρώσασθαι. Καταβασία.

Σπλαγγχνών Ἰωάν, ἐυδρυσὸν ἀπήμωσεν, ἐνάλ' ος θῆρ, οἶον ἐδέξατο· τῇ Παρθένῳ δὲ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος καὶ σάρκα λαβὼν, διεπλήθυσε φυλάξας ἀδιάφθορον· ἥς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρείσεως, τὴν τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον. Αἵτησις. Σὺ γὰρ εἰ ὁ Βασιλεὺς.

Κοντάκιον, ἡ. γ. Ὁ Παρθένος σήμερον.

Ἐν ταῖς Μύροις ἅγιε, ἱεουργὸς ἀνεδείχθης· τοῦ Χριστοῦ γὰρ δαίς, τὸ Εὐαγγέλιον πληρώσας, ἐθγκας τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ λαοῦ σου, ἔσωσας τοὺς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου· διὰ τοῦτο ἡγιασθης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ οἶκος.

Ἀνυμνήσωμεν νῦν τὸν ἱεράρχην ἄμωσι, τὸν ἐν Μύροις λαοὶ ποιμένα καὶ διδάσκαλον, ἵνα ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ ἐλλαμπθῶμεν· ἰδοὺ γὰρ ὦρθε ὅλος καθήριος, ἀκήρατος πνεύματι, Χριστῷ προσάγων θυσίαν ἁμωμον, τὴν εὐκρινῇ καὶ Θεῷ εὐπρόσδεκτον, ὡς ἱερεὺς κεκαθαρμένος τῇ ψυχῇ καὶ τῇ σαρκί· ὅθεν ὑπάρχει ἀληθῶς τῆς Ἐκκλησίας προστάτης, καὶ ὑπέρμαχος ταύτης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Τῇ ς' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Ὁ Νικόλαος, πρέσβυς ὢν ἐν γῇ μέγας

Καὶ γῆς ἀποστάς, εἰς τὸ πρεσβεῦειν ἔειπεν.

Ἐκτὴ Νικόλεώ γε φάνη βίοτοιο τελευτή.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπαγεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ.

Καὶ ἐλέμμα θεῖον ὑποθὲν θυμοῦ γέμον,

Ποιῇ τρέμειν γῆν, εὐμένες ταχὺ βλέπει.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Νικολάου, τοῦ Καρκαλινοῦ τοῦ ἐν Σπάρτῃ μαρτυρηθέντος κατὰ τὸ 1657 ἔτος.

Ἐμαρτύρησας ὡς περ ἡνῆτω πῆλαι,

ὅθεν στέφανον, Νικόλαε λαμβάνεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ οἴου πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ Νέου καὶ θαυματουργοῦ ἐν Σινίῳ, καὶ τοῦ δαίου Πατρὸς ἡμῶν Νεῖλου τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Στολβιδῇ ἐν τῇ λίμνῃ Σελήγερᾳ τοῦ νέου θαυματούργου Ἰωάννου.

Ἀργία καὶ κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου. Ἐν τῇ Σάββῳ ἡ Κυριακὴ γίνεται εἰς ἰχθύας κατάλυσις.

Ταῖς τῶν σῶν ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλεῆσον καὶ σώσον ἡμᾶς Ἀμήν. Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ζ. ὁ Βίρμος.

Ἡ καμίνος σωτὴρ ἐδρόσιστο, οἱ Παῖδες δὲ χορονοῦντες ἐψάλλον· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ὑπεραγαθὸς ὁ Θεός.

Ὁ ὕψιστος παράδεισον ἐμψυχοῖ, Πάσχα τε Ἀγνὴν χαρίτος· πλοκὸν, χρυσόμορφον Πορφύραν, καὶ Οὐρανὸν σε ἀνείδει.

Στερέωσον, τὸν νοῦν μου τρεπόμενον, τὸν λογισμὸν κληρονομήσαν· ἱδρασον, ἐν ἀσπεύῳ με πέτρα, τῇ σὴ σκέπῃ Μητροσπρηνῇ.

Τοῦ Ἁγίου. Εἰκόνας χρυσοῦ.

Εὐρὴν πειρασμῶν, περικέπτωκά δεινῶς κατακτενοῦμένους, καὶ πύλαις αἰδοῦ προσέπειλας, ταῖς ἀθυμαῖς βαλλόμενος· σώσον με πρεσβείαις σου Μάκαρ, καὶ ἀνάστησον ψάλλοντα· Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἀδύτου φωτός, ταῖς αὐλαῖς ἀστραπαῖς περιλαμπόμενος, τοὺς τῶν σκότει τῶν θλίψεων, κεκακωμένους ἐξάρπασον, καὶ πρὸς φωτισμὸν εὐφροσύνης, καθοδήγησον, ψάλλοντάς· Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Δυσώπει Χριστὸν, τὸν Υἱὸν σου καὶ Θεὸν Θεογενήτριά, τοὺς πεπραμένους δεινοῖς πταίσμασι, καὶ ταῖς ἀπάταις τοῦ ὄφτος, ἀλκατὶ αὐτοῦ τῷ τιμίῳ ἀναρρῶσασθαι ψάλλοντάς· Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. ἕτερος τοῦ ἁγίου. Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖς.

Παντοίων χαλεπῶν νοσημάτων, ἱατρὸς πανάριστος Πάτερ Νικόλαε, φανεῖς, τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀσθενείαν, ἱασάμενος παρὰ σοῦ ἰερωστίαν ὤων. Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Ρωσάμενος τοὺς πάλαι στρατηλάτας, ἐκ θανάτου ἅγιε τούτους διηγείρας, ὕμειν, καὶ δοξάζειν τὸν Σωτῆρα Χριστόν, μετὰ πλοῦτος θερμῆς καὶ ἀνακράζειν σοι. Σὲ ἀνευφημοῦμεν, σοφίᾳ ὡς εὐεργέτην.

Σοφίας τῇ κρατῇ πλησιάσας, μυστικῶς τὰ χαλκῇ σου Πάτερ Νικόλαε, κρουνοὺς ἀμβροσίας ἐνθεν ἤντησας, ὑπὲρ μέλι καὶ κηρὸν τοῖς λαοῖς ἐκδόν· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Τριαδικόν.

Τριάς σὲ ἀνυμνοῦμεν τριτάτῃ, καὶ Μονάς τριλαμπεστάτῃ ὁμοῦ-
σι, Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα Ἅγιον· ἐν οἷς πάντες βαπτισθέντες
ἀναμείλομεν. Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Καταβάσια.

Οἱ Παιδες εὐσεβεῖς, συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγματος κα-
ταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλο-
γὸς ἐστώτες ἐψάλλον· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Ὅν φρίττουσιν ἄγγελοι, καὶ πᾶσι στρατιαὶ ὡς Κτίστην καὶ
Κύριον, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάζατε παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψού-
τε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὡς ἐμψυχὸς θάλαμος, καὶ ἐμπνεύς ἀλουργίς, γλαμύς ἀλουργό-
χρως, τῷ πάντων Βασιλεῖ, εἰδείχθης παρθένε, καὶ πορρῦρα ἐξ ἧς, ἡ
σὰρξ συνευφάνθη, τοῦ θεανθρώπου Λόγου.

Συνέλαβες ἄχραντε, τὸν ἀπασάν δρακί, τὴν κτίσιν συνέχοντα,
ὡς Κτίστην καὶ Θεόν, ἀρήτως ἀφράστως, δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, δρο-
τὸν γεγονότα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκστάντα.

Τοῦ Ἁγίου. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς.

Ὡς εὐμενὴς καὶ συμπαθὴς, τοὺς ἐν βάθει πειρασμῶν περισθεν-
τας, ἐλευθέρωσον μάκαρ, τῶν κατεχόντων δεινῶν, τὴν λύσιν θαρσύνων
προσβίαις σου, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἱερομύστα.

Μυσταγωγὸς τὸν ὑπὲρ νοῦν, τῶν Ἁγίων λειτουργὸς καὶ οὐρανίων
χρηματίζων θεόφρον, ἀρχιερεὺς τε πιστὸς, πταισμάτων τὴν ἀφῆσιν αἰ-
τῆσαι παρὰ τοῦ Σωτῆρος, ἡμῶν ἱεροφάντα.

Θεοτοκίον.

Ἐξασθενεῖ μου νῦν ὁ νοῦς, εἰς τὰ βάθη ἐμπεσὼν τῆς ἀτιμίας. ὡς
ἐντεῦθεν ποικίλοις, περιπαρῆναι κακοῖς· ἀλλὰ σὺ Παρθένε θεράπευ-
σον, τῷ τῆς ἀπαθείας, φωτὶ περιβαλοῦσα.

ἕτερος τοῦ ἁγίου. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Τάγματα Πατριαρχῶν καὶ ἀποστόλων, ἱερῶν τε μαρτύρων ὅμοιοι,
Προφητῶν ὁ σύλλογος, ἅπας ὄμιλος τῶν ἀσκητῶν, μακαρίζουσι τὴν
θείαν πολιτείαν σου· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς παρακαλούμεν σε· Μὴ ἐλλίπης
δυσωπῶν αἶν τὸν Κύριον, διαφυλαχθῆναι, ἡμᾶς ἐκ πάσης βλάβης.

Ὑψιστε Παμβασίλευ· μεγαλοκράτορ, ταῖς εὐχαῖς τοῦ δόσιου ποι-
μένος τὴν ζωὴν εἰρήνευσον, πάντων Λόγε Χριστιανῶν, χορηγῶν κατὰ
βαρβάρων εὐσεβεῖ Βασιλεῖ, τὴν νίκην καὶ τὴν ἰσχύιν δεόμεθα, ἵνα
πάντες αἶν ὑμνῶμεν τὸ κράτος σου, καὶ ὑπερφῶμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Φωτὶ ἐλλαμψθεὶς τῷ ἀπροσίτῳ Πατέρι, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν θλίψει
αὐγάσεις, διαλύων ἅπαντα, ζοφὸν σκότους τῶν πειρασμῶν, ἀπαστρά-

πτεις τε ἀκτῖνας εὐφροσύνης αἶν, ἐν αἷς τηλιευῶς καταλαμπόμενοι,
Εὐλογεῖτω, βοῶμεν ἡ κτίσις τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Ζωὴν καὶ ζωάς καὶ ἐν καὶ τρία φῶτα, τὴν Τριάδα πιστῶς ἀνυ-
μνοῦμεν, πατρικαῖς ἐπόμενοι θείαις δυνάμεσι ταῖς διδασκαίαις, τὸν Πατέρα
καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον· μεθ' ὧν εὐτεβούμεν ἀναμείλωμεν. Εὐλο-
γεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πράγματος ξενοπρεποῦς ἡ Βάτος τύπον, προεικόνισεν ἄχραντε
κόρη, καιομένη ἀφλεκτος, πάλαι ὄρει ἐν τῷ Σινῇ. τὸ μυστήριον τοῦ
τόκου σου προγράφου· τὸ πῦρ γὰρ ἐν σοὶ τὸ τῆς Θεότητος, ἐνοικη-
σαν, ἀλώθητόν σε τετήρηκε· διὸ σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβάσια.

Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοδόλος, ἐξεικόνισε κάμινος τύπον· οὐ
γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος. Παρθένου
ἦν ὑπέδου νηδὺν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμείλωμεν. Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις
πᾶσα τὸν κύριον καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ θ. ὁ Εἰρμός.

Τὴν ζωοδόχον Πηγὴν τὴν ἀέννηον, τὴν φωτοφόρον λυχνίαν τὴν
πάγχρυσον, τὸν ναὸν τὸν ἐμψυχον, τὴν σκηνὴν τὴν ἄχραντον, τοῦ αἰ-
ρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὴν πλατυτέραν, τὴν Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγα-
λύνομεν. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ρεῖθρον τῆς σῆς με κατάρδυσον χάριτος, τῶν συμφορῶν τῶ
φλογμῷ φλογίζομενον, καὶ δεινῶς τρεχόμενον, Πηγὴν χαριτόδότην, τὸν
Ποταμὸν ἡ τεκούσα τῶν χαρίτων, ἐξ οὗ ὁ πίνων διψήσει, οὐ-
δέποτε.

Ὡς τοῦ νυμφίου ὠραῖόν σε θάλαμον, ὡς τοῦ Δεσπότη τοῦ Παλᾶτιου
ἐμψυχον, ὡς πορρῦραν πάγχρυσον, καὶ τερπνὸν ἀνάκτορον τοῦ Χριστοῦ
Δέσποινα πάντων καθικετεῖοντά σε σῶσον με.

Τοῦ ἁγίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Λαμπάσι τῆς χάριτος, Θεόφρον φωτιζόμενος, καὶ φωστὴς εὐσε-
βείας, σαφῶς γενόμενος, τοὺς ἐν πειρασμοῖς διατῶσεις τοὺς ἐν θυμῷ
θαλάσσης λυτροῦσαι, καὶ τρέφεις λιμῶντοντας, παραδόξως Παμ-
μακάριστε.

Ἀγίε τοῦ Θεοῦ

Ὁ ἐν Παρθείῳ, τῆς τρυφῆς νῦν αὐλιζόμενος, καὶ τὴν ἀφῆ-
στον δόξαν τρανῶς θεώμενος, ἐκ τῶν οὐρανίων ἀψίδων, τοὺς ὑμνῶ-
τάς τοὺς σοὺς ἐποπτεύσεις, παθῶν ἐκλυτρώμενος Θεοφρόν·
μακάριστε.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν και δύναμιν, και Λόγον ἐνυπόστατον τοῦ Πατρὸς Θεο-
μήτορ, Ἀγνή γεγέννηκας, ἐκ τῶν σὺν ἀγαπῶνται αἱμάτων, τὸν ἐαυτῆς
ναὸν προσλαβούσαν, και τοῦτο καθ' ἐνώσειν, ἐνωθεῖσαν ἀδιάρηκτον.

Ἐτερος τοῦ ἁγίου: διουσιήλιον ξένον.

Χορεύσατε πνεύματι, πάντες φιλέοργοι, οὐρανοὶ εὐφραίνεσθε, ὄρη
τε και βουνοί, ἐκκλησίαι, και παρθένοι, ἀσκητῶν τε χοροί, φαειρῶς
ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ παμμακάροτος, ἐν ᾗ συνελθόντες, τὸν Σωτῆρα με-
γαλύνουμεν.

Ἀγίε τοῦ Θεοῦ
Ψαλάτωσαν ὕμνοις, τὰ πρῶτα ἀπαντα, ἐγκωμίων στέμμασι,
πάντες τὴν κορυφὴν Νικολάου τοῦ Θεοῦ κοσμοῦντες σαφῶς τοῦ θερά-
ποντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ ἐκ παθῶν τε κινδύνων λυτρί-
θῆμεν.

Ὡς ἄξιον δέχου, τὸν ὕμνον Νικόλαε, τοῦ μικροῦ πονήματος,
τούτου ὡσπερ Χριστὸς προσεδέξατο τῆς χάριτος τὰ δύο λεπτά, μὴ
βδελύξῃ. τὴν ἐγγέλωσιν: ποθὼν οὐ κοιμῶν γάρ, τρισμακάρε κατε-
τόλμησα.

Τριαδικόν.

Ἐνίζεται δημοσιῶ θελήματι, ὅθ' ἵσται μερίζεται, πάλιν προσω-
πικῶς ἀμερίστω, συντηροῦσα τὸ κράτος, ἀεὶ, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς και
Πνεῦμα τὸ ζῶν, ὁ εἰς τρισυπόστατος Θεός, ὁ δὴ μεγαλύνουμεν.

Θεοτοκίον.

Διείσωσται πᾶσα ἡ κτίσις τῷ τόκῳ σου, και ἀφείλε Κυριος,
ὁρῶν και ὀδυρμόν, και πᾶν δάκρυον, ἐκ παντός προσώπου Ἀγνή
Θεοτόκε παναμώμητε ἐν σοί, και ἡμεῖς τὰς ὀφειλάς ἀποδιδόαμεν.

Καταβάσθαι. Μεγαλυνον ψυχὴ μου.
Μυστήριον ξένον, ὁρῶ και παραδοξόν: οὐρανὸν τὸ σπήλαιον· θεό-
νον χερουδικόν τὴν παρθένον· τὴν φάτιν χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ
ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνουμεν. Αἵτησις

Ἐξαποστείλῃς, ὁ ὁρῶν και ἀκούων.

Τὸν μέγαν ἀρχιποίμενα και ἱεράρχην ἀπαντες τὸν πρόεδρον τῶν
Μυρίων, Νικόλαον εὐφροῦμεν: πολλοὺς γάρ ἄνδρας ἔσωσεν, ἀδίκως
θνήσκειν μέλλοντας· και Βασιλεῖ ὁππότεναι, σὺν Ἀβλαβίῳ κατ' ὁ-
ναρ λύων τὴν ἀδικον ψυφον.

Μεγάλως σε ἐδόξασεν, ἐν θαύμασιν ὁ Κύριος, και ζῶντα και
μετὰ τέλος, Νικόλαε ἱερότα: τίς γάρ ἐξ ὅλης πίστεως, μόνον ἐπε-
καλέσατο, τὸ ἅγιόν σου ὄνομα, και οὐ, εὐθὺς εἰσηκούσθη, θερμόν
προστάτην εὐρών σε.

Θεοτόκιον.

Σοφίαν ἐνυπόστατον, και λόγον ὑπερούσιον, και ἱατρὸν τῶν ἀ-
πάντων, Χριστὸν τεκούσα Παρθένη, τὰ ἔλκη και τὰ τραύματα, τῆς

ψυχῆς μου θεόαπευσον, τὰ χελεπὰ και χρόνια, και τῆς καρδίας μου παύ-
σον, τὰς ἀπρεπεῖς ἐνθυμήσεις.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἱστῶμεν στίχους, και ψάλλομεν στίχῃ προσόμῃ
ἡχος α'. Τῶν οὐρανίων καγμάτων.

Τῆς ἐκκλησίας τὰ ἄνθη περιπτύμενος, ὡς νεοττός τῆς ἀνν, και
λιάς τῶν Ἀγγέλων, Νικόλαε τρισμακάρε, κράξεις ἀεὶ, πρὸς τὸν Θεὸν
ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν ἐν ἀνάγκαις κινδύνων και πειρασμῶν, και
λυτροῦσαι τὰς προσβάσεις σου.

Τῆς ἱερᾶς διπλοῦδος ἀπὴν ὠραϊότητα, τὰς πρακτικὰς εἰργάσω,
ἀρεταῖς λαμπροτέρην, Πάτερ θεοφόρε· ὅθεν ἡμῖν, ἱερούργεις τὰ τε-
ράστια, τῶν ἀοιδίμων θαυμασίων ἱεροῦργε, τὸν δεινὸν ἡμᾶς λυ-
τροῦμενος.

Τῶν ἀθεάτων τὰ κάλλη περιχόμενος, τὴν σοφειάν ἐκείνην, κα-
τενόησας δοξᾷ, ἀγίε ἁγίων· ὅθεν ἡμῖν, τὰ οὐρανια λόγια, τῶν αἰ-
ζῶν ἐκείνων θεωρίων, ἀναγγέλλεις ἱερώτα τε.

Ὡς ἐν ὄνειρῳ ἐπέστης τῷ εὐσεβεῖ Βασιλεῖ, και τοὺς δευρώτας
πάτερ, ἐκ θανάτου ἐρύπων, πρὸς θεοῦ ἀπαύσεως, ὅπως και νῦν, τὰς εὐ-
χαῖς σου ρυθθῆμεν, ἐκ πειρασμῶν και κινδύνων, και ὀδυνῶν, οἱ ἀ-
ξίως εὐφροῦντες σε.

Δόξα ἡχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμενῶν, σκιρτήσωμεν ἐόρτια, και
χορεύσωμεν ἀγαλλόμενοι, τῇ ἐτήσιῳ πανηγύρει τοῦ θεοφάνου Πατρὸς,
Βασιλεῖς και ἀρχόντες συντρέχοντας, και τὸν δι' ὀνείρου φρικτῆς
ἐπίστασις, Βασιλεῖα πειθοντα, ἀναισθητοῦ κρατομένου πρὸς, ἀπολύ-
σαι στρατηλάτας, ἀνυμνεῖσθαι. Παρθένης και δαδάκαλοι, τὸν τοῦ
καλοῦ Ποιμένος, ὁμόζῳλον ποιμένα, συνελθόντες εὐφροῦνόμενοι. Οἱ ἐκ
νόσσεως τὸν ἱατρὸν· οἱ ἐκ κινδύνων λυτρώσαντες· οἱ ἀμαρτωλοὶ τὸν προσ-
τάτην· οἱ πέντες τὸν θεοφυρόντα· οἱ ἐν θλίψει τὴν παραμυθίαν, τὸν
συνοδότην οἱ ὁδοιπόροι· οἱ ἐν θαλάσσῃ τὸν κυβερνήτην· οἱ πάντες τὸν
πανταχοῦ θερμῶς προφθάνοντα, μέγιστον ἱεράρχην, ἐγκωμιάζοντες
οὕτως εἰπόμεν. Πανάγιε Νικόλαε, προσθάσον, ἐξελού ἡμᾶς τῆς ἐνε-
στάσης ἀνάγκης, και σώσον τὴν πόλιν σου τὰς ἱεσότητας σου.

Και νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμενῶν· προκύψα γὰρ ἄνθεα, δι'
νοῦ Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμενῶν, τὰς εὐλογίας καταστρέφει τοὺς ἀνυ-
μνοῦντας αὐτήν. Βασιλεῖς και ἀρχόντες συντρέχοντας, και τὴν Βασι-
λίδαν κροτεῖσθαι ἐν ὕμνοις, Βασιλεῖα τέξασαν, τοὺς θανάτω κρατου-
μένους πρὶν, ἀπολύσαι σιληνῶπως εὐδοκῆσαντα. Ποιμένες και δι-
δάσκαλοι, τὴν τοῦ καλοῦ ποιμένος ὑπεράγγον μητέρα, συνελθόντες

εὐφημήσωμεν. Τὴν Λυχνίαν τὴν χρυσαυγῇ· τὴν φωτοφόρον νεφέλην·
τὴν τῶν οὐρανῶν πλατυτέραν· τὴν ἐμψυχόν τε Κιβωτόν· τὸν πυρ(μορ-
φὴν) τοῦ Δεσπότη· Θρόνον· τὴν μανναδόχον χρυσάν· Στάμνον· τὴν
κεκλημένην τοῦ Δόγου Πύλιν· τὴν πάντων Χριστιανῶν τὸ καταφύ-
γιον, ἅμασι θεηγόροις ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἰπόμεν· Παλίτιον τοῦ
Δόγου, ἀζίζιον τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς, τῆς οὐρανῶν Βασιλείας· οὐδὲν
γὰρ ἀδυνατοῦν τῇ μεσστείᾳ σου.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις. Δίδασκε καὶ ἅγιον ἑλκον τοῖς ἀ-
δελφοῖς, ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ ἁγίου, ψαλλομένων τῶν ἰδιουμένων.

*Ηχος πλ. 6. Σεργίου.

Εὐ δοῦλε ἀγαθὴ καὶ πιστὴ· εὐ ἐργάτα τοῦ ἀμπελωνος Χριστοῦ· σὺ καὶ τὸ δοθέν σοι τὰ λανθόν ἐπληρώσας, καὶ τοὺς μετὰ σὲ ἐλθούσιν οὐκ ἐρρόθῃς. Διό πληρὸν σου οὐρανὸν ἡνεώχας· εἰτελέθεις εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιε Νικόλα.

τὸ ἦχος πλ. δ'.

-ὅς· ἔβλεπεν ἑδράμης τοῦ κυρίου Νικόλαε, ἐν τῇ προσκαίρῳ ζωῇ,
 καὶ αὐτὸς σὺ ἐδόξασεν, ἐν τῇ ἐπουρανίῳ, καὶ ὄντως ζωῇ. Διὰ παρη-
 σίαν κεκτημένους πρὸς αὐτόν, ἰκέτετε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Δόξα. ὁ αὐτός.

Ο Ἀπόστολος Προκαίμενον, ἡχ. βάρυς
 Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.
 Στίχ. Τὴν ἀναπαύσιν

Ο Ἀπόστολος Προκαίμενον, ἡχ. βρούς

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἅντα ποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων:

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν, καὶ ὑπέιχετε αὐτοῖς γὰρ ἄγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς λόγον ἀποδίδοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶν, καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσίτελές γάρ ὑμῖν τοῦτο. Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποιθामεν γάρ, ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς ῥηλόντες ἐναστρέφεσθαι· περισσοτέρως δὲ περιχαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκτασθῶ ὑμῖν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς

ειρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων
τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν, Χριστὸν καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντί ἔργῳ ἀγαθῷ,
εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἐν τῷ εὐαρεστον ἐνώ-
πιον αὐτοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰου-
δαίους· Ἀμὴν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς
θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἄλλα-
χόμεν, ἐκεῖνος κλέπτει ἐστὶ καὶ ληστής· ὁ δὲ εἰσερχόμενος
διὰ τῆς θύρας ποιμὴν ἐστὶ πᾶν προβάτων. Τοῦτο ὁ θυρωρὸς
ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ ἰ-
δία πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα, καὶ ἐξάγει αὐτά. Καὶ ὅταν τὰ
ἴδια πρόβατα ἐκβάλῃ, ἐμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καὶ τὰ
πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Ἀλ-
λατρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ,
ὅτι οὐκ οἶδασι τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν. Ταύτην τὴν πα-
ροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν ἡ-
να ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς. Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀ-
μὴν ὁμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγώ εἰμι ἡ θύρα τῶν προβάτων. Πάν-
τες ὅσοι ἤλθον πρὸ ἐμοῦ, κλέπται εἰσι καὶ λησταί· ἀλλ' οὐκ
ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. Ἐγώ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ
ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται,
καὶ νομὴν εὕρήσει.

Μεγαλυνάριον πολέων

Ὁρραῶν προσάτην σε καὶ χερῶν πεινόντων τροφά, πεινομένων τε πλουτιστήν, αἰχμαλώτων θύσσην, καὶ πλεόντων σωτήρα, κτήμενα παμμάκαρ σφέ. Νικόλαε.

Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Ἀπολυτίκιον ἁγίου Νικολάου. Ἦχος β'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς ἐξουσίας κινῶν τε καὶ εἰκὼν τῆς πρᾶκτικότητος, τῇ σὴ ποιμνῇ ἐδελχίους ἱεράρχα Νικόλαο, ἐξελαμψας διὸ ἐν οὐρανοῖς φαίδροτερον ἡ-
λίου ἀστραπῇ, ἱκετεύομεν οὖν πατέρας ἐξ οὐρανοῦ ἡτταίς σου κατα-
πιεσθῆναι, νίκας τῷ φιλοχρίστῳ Βασιλεῖ· εἰρήνην τοῖς εὐσεβεῖς τε,
καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλκος.

ἔρχομαι εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀγαθὲ καὶ φιλόφρων, ὁ δὲ τῆς χάριτός σου τὸν σὸν θεράποντα Νικόλαον, δόκιμον οἰκονόμον τῶν ὧν ἀνέστη, καὶ πιστὸν ποιμένα τῆς λογικῆς σου πόλεως κατέστησας, καὶ τοῖς θαύμασι ζωῶν καὶ μετὰ θάνατον τοῖς ἐν πέρασιν δοξάσας. Οὐ ταῖς προσεβαιῖς, δώρηται ἡμῖν δεόμεθα σου, χρεὴν ἵνα πέσει θεοκίχ' ἐλπίδα σταθερὰ, καὶ ἀγάπη εὐλοκρινῇ μετὰ ἀγαθῶν ἐργων καθ' ἐκάστην σὲ λατρουμένων, καὶ προσκυνωμένων μέχρι τῆς ζωῆς ἡμῶν τέλει καὶ ὡς περ ἐπὶ γῆς τὴν σεβάσιμον μνήμην αὐτοῦ ἐτησίως πυνυθριζόμεν, οὕτω καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ ἔχομεν αὐτὸν πρὸς τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ προσεβούνια, ὅπως τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου ἡμῶν καλῶς περπατήσαντες, κατὰ τὴν ἐκείνου τῆς αἰδοῦ καὶ μακαρίας διαγωγῆς μετὰ πάντων τῶν ἁγίων ἀπολαύσας. Ὅτι σου ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μακαριστήρια εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Αἱ γενναὶ παῖσαι μακαρίζονται σε, Νικόλαε τριμύχαρ.
Αἱ γενναὶ παῖσαι μεγάλυνμέν σε Χριστοῦ τὸν ἱεράρχην.
Αἱ γενναὶ παῖσαι σε μακαρίζουσιν, Νικόλαε μου θετέ.
Λόγε Θεοῦ πάντάναι, χάρισόν μοι λόγον Νικόλαον ὑμνήσαι.
Τῶν ὁφρατῶν προστάτης καὶ πλουτιστὴς πενήτων, Νικόλαε μου, κύε πέλει.
Τῶν ἐν κινδύνῳ ῥύσσης, καὶ βοηθὸς πλεόντων σὺ εἰ, Νικόλαε μου.
Ἀδικουμένων τέλει, ἐπίκουρος καὶ ῥύστης, Χριστοῦ ἀρχιερέως.
Ἀρχιεράρχην θεῖον Νικόλαον πλουτεῖ σε ἡ τῶν Μυρέων πόλις.
Ὁ δῆμος τῶν Μυρέων σήμερον ἐκτελεῖ σου τὴν μνήμην ἱεράρχη.
Ἄνθρωποι σὺν Ἀγγέλοις σήμερον εὐρημοῦσι Μυρέων τὸν Ποιμένα.
Τὸν Ἀρειὸν καθέλεις σὺ ἐν τῇ συνόδῳ σφοδρῶς τοῦτον ραπίται.
Ἐν τῇ εἰρήτῃ θεοφρονῶν ἔλθω, Χριστὸς σοὶ ἐδ' Εὐαγγελιστὴν βιβλόν.
Ὁμόφορον ἐδέξω ἐκ τῆς Παρθένου πάτερ σὺν τῷ Γίῳ ἁλοῦσθης.
Βασιλεῖς θεοφρονῶν ὠδαὶς καὶ ἡγεμόνες σὺν μνήμην ἐκτελοῦσι.
Πατέρες θεοφόροι προσπίπτουσι σε πάτερ συγγνώμην ἔσαι τοῦντες.
Τὰ κατορθώματά σου ἐξέστησαν ἁγγέλους Νικόλαε θεοφρονῶν.
Ἐκ βάθους τῆς θαλάσσης τοῦ, σὲ προσκαλουμένους Νικόλαε.
Λυτρώσαι.
Τὰ λειψανά σου, πάτερ περὶ τῶν λαμάτων πέλει τῆς ὀρθοδόξου.
Θυμιάτων ἐξαισίων κλωνεῖς, τὴν Οἰκουμένην Νικόλαε μου βντῶς.
Ὁμόφρον θεοφρονῶν εἰληπας ὡς βραβεῖον τῆς καρ' Ἀρείου νίκης.
Χριστὸς πρὸς τὸν Ποιμένα ἐξ οὐρανοῦ κατήλθε θέαμα ξένον ὄντως.

Ἄνακτι Κωνσταντίνῳ καθ' ὑπαρξῶντος πάτερ ἀδικὸν λύων ψῆφον.
Τοὺς τρεῖς ἀνδρας ἐρούσῳ σπαγῆς ἀδίκου πάτερ ὀρθεῖς τῷ Κωνσταντίνῳ.

Ἱεραρχῶν τὸ κλέος καὶ δόξα τῶν Πατέρων σὺ εἰ Νικόλαε μου.
Ἀρχιερεὺς Μυρέων ἐδείχθης τῆς Λυκίας Νικόλαε θεοφρον.
Ἀρχιερέων δόξα καὶ καύχημα Μυρέων, Νικόλαε τυγχάνεις.
Νόες πρὸς ἱεράρχην τὸν Κτίστην κατελθόντα ἐθαύμασαν ὄντως.
Τοῖς σὲ προσκαλουμένοις βοηθεῖαν πρὸς χάριτος, Νικόλαε ταχέως.
Δόξα.

Τρισήλιε Θεέ μου, λιταῖς τοῦ ἱεράρχου τῶν ἁγίων σου δούλους.
Καὶ νῦν.
Τὸν σὸν Υἱόν, Παρθένε, μετὰ τοῦ Νικόλαου ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Τὰ πρὸς τὸν ἱεράρχην Νικόλαον

Εὐλόγητάρια

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε διδάζον με Νικόλαον ὑμνήσαι.

Τῶν ἁγγέλων ὁ δῆμος κατελάγη ὄραν σε ἐν μέσῳ τῆς Συνόδου, τὴν Τριάδα μὲν, σοφὴ δημοῦσιν ἐμολογοῦντα, τὸν Ἀρειὸν δὲ ἐν θαρρῶς ραπίσαντα, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ εἰς εἰρήτην ἀπαχόμενον.

Ἀρχιερεῦ Νικόλαε, διδάζον με ὑμνήσαι σε ἀξίως.
Τῷ ἀδίκῳ Βασιλεῦ, κατέκρινας ἀνδρας τρεῖς, ὄντας ἀθώους ὁ θεράπων τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος, σπασσὲν ἔγχετο τῷ Κωνσταντίνῳ τοῦ τρεῖς σπένδον οὐκ ἀπολύσαι τάχιστα, ἵνα μὴ πρὸς Κύριον δεηθῶ τοῦ ἀπολέσαι σε, σπένδον ἔγχετο τῷ Κωνσταντίνῳ τοῦ τρεῖς σπένδον οὐκ ἀπολύσαι τάχιστα, ἵνα μὴ πρὸς Κύριον δεηθῶ τοῦ ἀπολέσαι σε.

Θαυματοργε Νικόλαε, σὺ λαζὸν με κινδυνῶν ἐκ παντοίων.
Λίαν πρωὶ φιλέορτοι σπένδωμεν τὸν Νικόλαον ὑμνολογῆσαι, καὶ συμφώνως πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν, ἀπο καρδίας, λυτρώσαι ἡμῖς πάσης βλάβης, ἀγίε ταῖς πρὸς Κύριον λιταῖς σου Νικόλαε.

Τερατοργε Νικόλαε, χάρισόν με συγχώρησον πταισμάτων.
Μέγα θαῦμα ὁ μέγας ἱεράρχης Μυρέων ἐκ πυθμένος τῆς θαλάσσης λυτρῶνται οἱ διὰ τὴν ψυχὴν τοῦτον ἐπικαλοῦντες τῆς ἀδίκου σπαγῆς ἀνδρας τρεῖς ἐρούσας, ὅθεν ἐν ὠδαῖς τοῦτον νῦν μεγαλυνόμεν.

Δόξα.
Προσκυνῶ ἐκ καρδίας σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν τε καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ θεῷ πρὸς αὐτὴν σῶσόν με τὸν δούλον σου, Τριᾶς ἀναρχῆς, τῆς τοῦ Νικόλαου δεήσῃ.

Καὶ νῦν.

Ζωοδοτὴν τοῦ κόσμου Παναγία Παρθένε, ἡ τεκοῦσα ἀπώρος, ζω-
σόν με θανοῦσαν τὴν ψυχὴν σὰς πρεσβείαις καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τῷ Ἰῶ
σου πρέσβευε μετὰ τοῦ σεπτοῦ Νικολάου ἄχραντε.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου

Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

ἥτοι ἡ Ἀνακομιδὴ, ἡ μετακομιδὴ τοῦ τιμίου Λειψάνου αὐτοῦ.

Παλλομένη τῇ θ' Μαΐου.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ ἑσπερινῷ. Τὸ Μακάριος Ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐ-
κέκραξα ἰστώμεν στίχους στ. τρία τῆς ἐορτῆς καὶ τρία τοῦ ἁγίου.

ἤχος β. Ὅτε ἐκ τοῦ ζύλου σε νεκρόν.

Ὅτε ἐπινεύσει θεϊκῇ, ἡ σεπτῇ λειψάνων σου θήκη, μάκαρ Νικό-
λαε, ὥσπερ ὁλβος ἄστυλος ἐκ γῆς ἀνέτειλε, τότε κρήνην ἀνέδυσας,
μύρων ἀκενώτων, μύρων περιπνόνων τε, μύρων τερπόντων ψυχὰς, ὧν
περ τῆς ὁσμῆς εὐφρανθεῖσα, ἡ τερπνὴ Χριστοῦ ἐκκλησία, Σοῦ πανη-
γυρίζει τὴν μετάθεσιν.

Ὅτε τῶν Μυρῶν ἐκ τῆς γῆς, εἰς τὴν πόλιν Πάρον μέτεβη, μά-
καρ Νικόλαε, σῶμά σου τὸ Ἅγιον, τότε συνέτρευσεν, ὁ λαὸς ἅπας, ὅμ-
νοις σε, προπέμποντες θείοις καὶ σεπτῶς ἀπέθεντο τῷ τοῦ Προδρόμου
Ναῷ, ἐνθα ἀπετέλεσας πλεῖστα, θαύματα τοῖς κάμνουσι πᾶσι, καὶ
μετ' εὐλαβείας Σοὶ προστρέχουσιν.

Ὅτε μετετέθη τὸ σεπτόν, καὶ μεμυρισμένοι σου σῶμα μάκαρ
Νικόλαε εἰς Ναὸν τὸν ἅγιον, ὃν ὠκοδόμησες, πόλις Πάρου εἰς δόξαν
σοῦ, τότε ἱαμάτων, καθ' ἐκάστην ἐβλύζεις, ρεῖθρα ἀκένωτα, πάθη
ἀσθενῶν διαφόρων, τῶν προσκαλουμένων σε πίστει, καὶ σοὶ προστρέ-
χόντων κατακλύζοντα.

Δόξα ἤχ. πλ. β.

Ἰεραρχῶν τὴν καλλονὴν, καὶ τῶν πατέρων κλέος, τὴν βρύειν
τῶν θαυμάτων καὶ τῶν πιστῶν ἀντιλήπτορα μέγιστον, συνελθόντες
ὡ φιλορτοὶ ἀσματικοὶ ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τῶν
Μυρῶν φρουρὴ, καὶ Πρόεδρος σεπτὸς, καὶ στύλος ἀπερίτρεπτος· χαί-
ροις φωστὴρ παμφαέστατε, ὁ τὰ τοῦ κόσμου πέρατα διαλάμπων τοῖς
θαύμασι· χαίροις τῶν θλιβομένων ἡ θεία χαρμωσύνη καὶ ἀδικοῦμένων
θερμότατος προστάτης· καὶ νῦν παμμάκαρ Νικόλαε, μὴ παύσῃ πρεσ-

βεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων αἰετὴν
χαρμόσυνον καὶ πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς. Εἰσαγὰς ὡς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς
ἡμέρης καὶ τὰ Ἀναγνώσματα (ἴδε σελ. 5).

Εἰ τὴν Λιτὴν ἤχ. α'.

Τὸ ἀκένωτον μύρον Χριστὸς ὁ Θεός, τῇ σῇ ψυχῇ ἐνοικίχας ἱε-
ράρχα Νικόλαε, μύρον ναντῷ τῆς Ἀρχιεπισκόπης, ζῶντα ἐν τοῖς μύροις
σε ἔχρισεν, ὥσπερ ἐλάτῳ ἀγαλλιέσεως, μετὰ θάνατον δὲ πάλιν, πηγὴν
μυροῦ ἐκέλευσε, τὸ ζωομύριστον σῶμά σου τῷ κόσμῳ ἀνέδειξε, μύρων
ἀλσθητῶν ποταμούς προεχέμενον. ὦν καὶ ἡμεῖς ὀτρυνθέντες, τὴν ἀ-
νακομιδὴν τῶν λειψάνων σου ἐορτάζομεν σήμερον καὶ εἰς ὁσμήν μύ-
ρου Σοῦ ἐδράμαμεν, ὅτι ἡ ὁσμὴ σου ἡδεῖα, καὶ τὰ ἀρώματα σου ὑπὲρ
πάντα τὰ τοῦ κόσμου ἀρώματα, θερμῶς σε ἰκετεύοντες, παμμάκα-
ριστε Πάτερ, πρεσβεύειν ἑκτενῶς τῷ Κυρίῳ ἁρεταῖς ἡδυνήσοις μυ-
ρισθῆναι, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁμοῦ ἔφερες μέχρι τελου, ἀδελφοί, κατακείσθαι, ἐν τῇ ἐρήμῳ γῇ
τῶν Μυρῶν, ἱεράρχα Νικόλαε. Ὅθεν διὰ τῆς τῆς ἐπιφάνειας τοῦ
θαυματομύστου σου λειψάνου, ἐκ γῆς λαγόνων ἀναδείχθεντος, καὶ εἰς
τὴν πόλιν Πάρον μετακομισθέντος, ἐνδοξος ἐγένου καὶ θαυμαστός, ὡς
περ πρότερον ἐν τῇ Ἀσίᾳ, οὕτως ὑπερόν ἐν τῇ Εὐρώπῃ πάση· μύρα
πηγάζων ἐκάστοτε, καὶ θαύματα ἐνέργων τοῖς μετὰ πίστεως προστιού-
σιν σοι, καὶ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πάλιν ἡμεῖς ὁ τοῦ κόσμου προστάτης, τῶν δεομένων ὁ βοηθὸς καὶ
τῶν χριστιανῶν ἀπάντων τὸ γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄχημα, Νικόλαος
ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχης, ὥσπερ πρότερον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ χειμῶ-
νος, οὕτως σήμερον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἔαρος ἐπεδήμησε. Τὰ γὰρ ἱερῶ-
τάτων αὐτοῦ καὶ παντελεσίμιον σῶμα, ἐπιστάσι φοβερά, εἰς Ἰταλίαν
μετακομίσας δὲ εὐλαβῶν ἱερέων, ἐορτῆς ὑπόθεσιν, τῇ ἐκκλησίᾳ Χρι-
στοῦ συνειρόμενος πάντες πιστοὶ φαιδρῶς ὑπαντάσωμεν τῷ καλῷ ποι-
μένῳ, πρεσβεύει γὰρ αἰετὴν τῷ Κυρίῳ ἐλεσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα ἤχ. πλ. δ.

Δεῖτε πάντες πιστοὶ, τῷ τοῦ Θεοῦ Νικολάου λειψάνῳ προσπέ-
σωμεν καὶ νηρόως αὐτῷ περιπτυσσόμεθα, ἵνα καὶ τῇ ἐκεί ἐνοικούσῃ
Θεῷ χάριν ἐπιπασσώμεθα. Ἄγιων γὰρ οὐ τὰ λείψανα μόνον, ἀλλὰ
καὶ αὐταὶ αἱ θῆκαι, πνευματικῆς εἰσὶ πεπληρωμένα χάριτος λιμένες
ἐν ποταμοῖς ἀσφίλει, πηγαὶ θαυμάτων διηνεκεῖς, καὶ θησαυροὶ
εὐεργεσίας ἀνάλωτοι πάντοτε κινούμενοι, καὶ μηδέποτε μειούμενοι·
πρὸς αὐτὸν δὲ δλοψύχως βοήτωμεν. Μισθολόγα Νικόλαε, πρεσβεύειν ἑκ-
τενῶς τῷ Κυρίῳ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον. Προσόμοια ἡχ. πλ. α. Χαίροις ἀσκητικῶν ἡλθὼν

Χαίροις ἡ ἱερά κεφαλὴ, τὸ καθαρὸν τῶν ἀρετῶν καταγώγιον, ὁ θεὸς τῆς θειοτάτης ἱερωσύνης κανὼν, ὁ ποιμὴν ὁ μέγας ὁ φαεινότετος, πυρρὸς ὁ τῆς νίκης ἐπιφερόμενος ὄνομα ὁ δεομένοις συμπαθὴς ἐπιπλάμενος, ὁ καμπτόμενος ἀσθενῶν ταῖς δεήσεσι ρύτης ὁ ἐτοιμότατος φρουρὸς ὁ σωτήριος, πᾶσι τοῖς πίστει τελοῦσι, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου, Χριστὸν καταπέμψαι Παμμάκαρ δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ εὐαγγελιστοῦ. Ὅλος χαροποιὸς καὶ τερπνός, ὅλος εὐδής, ὅλος ἐτίλβων ἐν χάριτι, ἐκ τάφου, νῦν μετετέθης, ὥσπερ νυμφίος φαιδρός, ἐκ παστοῦ δόξα σου ἐξερχόμενος. Παμμάκαρ Νικόλαε, διασώζων τὰ σήμαντρα, ἐν Σοῖς λειψάνοις, ἀγιότητος ἅπαντα, τὸ ἡδύπνουν τὴν τῶν μύρων ἀνάε, βλυσιν μάλιστα δὲ τὰ θαύματα ἃ πᾶσι τοῖς κήρυκτον, ἀρθονωτάτω πρόχεις πάθῃ ποικίλα ἰώμενος, Χριστὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύονται δικαιοσύνην.

Χαίροις ὁ ζήλου θεοῦ πλησθεῖς, ἀπαγωγῆς τε πονηρᾶς λυτρωσάμενος ἀδίκως μέλλοντας θνήσκειν, ἀπιστίας φοικτῆ, καὶ ταῖς δι' ὀνείρων προσρητήσεσι, πηγὴ ἡ πηγάζουσα ἐν τοῖς Μύροις Νικόλαε, μύρα πλουσίως, καὶ ψυχὰς καταρδεύουσα τὰ δυσώδη τε, τῶν παθῶν ἀπελαύνουσα, μάχαιρα τὰ ζιζάνια, τῆς πλάνης ἐκτεμνοῦσα, πτύον λιμνίζον Ἀρείου τὰ ἀχυρώδη διδάγματα, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξῃ ἡχ. δ. Ἡ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ζωοπάροχος χάρις τῇ σῇ ψυχῇ ἐνοικήσασα ἱεράρχα Νικόλαε, πολλὰ δι' αὐτῆς καὶ πρὸς τὸ συνημμένον σῶμά σου, διεβίβασε τοῦ θεοῦ κάλλους αὐτῆς τὰ τεκμήρια, ὅλον Σὲ ψυχὴν καὶ σῶμα Νάον αὐτῆς κατασκευάσασα ἅγιον διὸ καὶ μετὰ θάνατον, τῆς ψυχῆς σου χωρισθείσης ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀχώριστος αὐτῇ τῶν ἀμφοτέρων διαμεμένηκε, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανοῖς μέτοχον τῆς μακαρίως δόξης ἐργασαμένη τὸ δὲ σῶμα ἐν τάφῳ ἀδιάφθορον συντηρήσασα, καὶ κρήνην μύρων καὶ θαυμάτων ὑπερφυῶν, καθ' ἑκάστην, ἀποδεικνύουσα, ὡς δόξης ἀκραιφνούς ἤπερ ἤλπισαι θεομακάρισσε Πάτερ ἄλλ' αἰτηται προσβλαῖς σου καὶ ἡμῶν χαριτωθῆναι, ψυχὰς καὶ τὰ σώματα.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς. Ἀπολυτίκιον ἡχ. δ. Κανόνα πίστεως. Καὶ ἕτερον ἡχ. ὁ αὐτὸς πρὸς τὸ Ἀσκητικῶς προγυμνασθεῖς.

Καθὰπερ ἥλιος ἐφάνη τῇ κτίσει ἡ σεβασμία ἱεράρχα ἡμέρα, τῶν ἱερῶν λειψάνων σου τῆς ἀνακομιδῆς σκότος ἐκδιώκουσα ταῖς ἐνθεοῖς ἀκτίσι, πειρασμῶν καὶ θλίψεων ἐκ τῶν σὲ εὐφημούντων, καὶ ἐκδοῶντων πίστει σοι θερμῶς χείροις προστάτα τοῦ κόσμου Νικόλαε. Καὶ τῆς ἐορτῆς.

Εἰς τὸν ὁρόρον

Μετὰ τὴν ἀ στιχ. Κάθισμα ἡχος δ. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ. Ὁ βίος σου λαμπρὸς, καὶ θαύματος ὄρη, τὸ τέλος ἱερὸν, καὶ μακάριον ὄντως, τῶν θείων δὲ λειψάνων σου, ἡ μετὰ θείας γέγονε: μεγαλόδοτος καὶ θαυμασία ἐν κόσμῳ, ἱερώτατε καὶ ἀγιώτατε Πάτερ ἦν πόθῳ ἐορτάζομεν. Δόξα καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς.

Ἡ σεπτὴ μετὰ θείας τῶν ἱερῶν σου λειψάνων ἐορτῆς ὑπόθεσις τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ γέγονε μάκαρ Νικόλαε, ἡν συναλθόντες τιμῶμεν ἐν ἄσμασι.

Μετὰ τὸν Παυλίον ἡχ. δ. Ταχὺ προκατάλαβε. Ταῖς μύραις λειψάνων σου, τοῖς μυριπνόις σοφῇ, μυρίων Νικόλαε τοὺς εὐφημοῦντας ἡμᾶς τῶν μύρων σου ἅγιε, κρήνην μυροβλυτοῦ, σὰν καὶ ναοὺς σεπτοῦς δεῖξον, ὅλους μεμυρισμένους ἀρετῶν θειῶν μύρων, Χριστὸν φέροντας ἐν ὅνῳ μύρον ἀκένωτον.

Δόξα καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς (ἡ τὸ κάτωθεν). Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, ταῖς ἱκεσίαις ἡμῶν, καὶ ταύτας προάγε τῷ σῷ ἴψῳ καὶ Θεῷ Κυρία Πανίμωμε, λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς Σὲ προστρέχόντων, συντριβὴν μηχανίας, καὶ κατάβαλε θρόνος, τῶν ὀπλιζομένων ἁθῶν, Παναγνε κατὰ τῶν δούλων σου.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ δ. ἡχοῦ. Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου Μετὰ τὸν Ν. Δόξα ταῖς τοῦ ἱεράρχου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου. Στίχ. Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἰδιόμελον. Ἠχος πλ. β.

Σήμερον ἔαρ διπλοῦν τῷ κόσμῳ ἐπελαμψε, τῷ γὰρ αἰσθητῷ ἔαρ, ὡς ἔαρ ἄλλο νοητὸν συνανέτειλεν, ἡ θαυμαστὴ καὶ περιδοξὸς μετὰ θείας τῶν λειψάνων τοῦ ἱεράρχου. Δεῦτε οὖν εὐεσπότες τὰ τῶν ἀσμάτων ἀνθρ' δρεψάμενοι, ταῦτα καταρροδῆσομεν λέγοντες: χαίροις ὁ τῆς ζωῆς ἀστήρ, καὶ τῆς Δύσεως λαμπτήρ, καὶ τῆς οἰκουμένης φωστὴρ ἀειλαμπέστατος: μὴ ἐλλείπῃς προσβεῦναι ὑπὲρ ἡμῶν ἅγιε Νικόλαε.

Ὁ κανὼν τῆς ἐορτῆς καὶ τοῦ Ἀγίου οὗ ἡ ἀκροστιχίς. Τῶν λειψάνων σου τὴν ἀνεύρεσιν στέφω.

Ὡδὴ δ. ἡχος δ. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸν ρῦπον ἀπόσμιζον, τῇ ἐμπνεύσει διανοίας μου, καὶ λόγον μου ἐμπνευσον, μάκαρ Νικόλαε, τῇ δοθείσῃ σοι, ἄριτι ἐκ Κυρίου, διως τῶν λειψάνων σου μέλψω τὴν εὐρεσιν.

Ὡς ἥλιος μέγιστος ἐξ οὐρανοῦ ἄκρου ὠρμησας, Ἐὼς Νικόλαε,

καὶ Δύσιν ἐφθασας, μετὰ θάνατον, τοῖς θαύμασι φωτίζων, πᾶσαν
τὴν περιέγειον Ἀἴῃ Πανεύφημε.

Νίκης ὡς ἐπώνυμον, πάντα τὰ πάθη ἐνίκησας, διὰ μύρου κέχη-
σαι ὡς βασιλεὺς τῶν παθῶν, παμμακάριστε, θέν κζιτ' τὰ πάθη, κα-
κὰ ἐνδυνάμωσον θεαῖς πρεσβείαις σου. Θεοτοκίον.

Λόγου σὲ γεννήτοισιν, καὶ Θεοτόκον κηρύττομεν, Θεὸν γὰρ ἐγέν-
νησας κατ' ἀλήθειαν, γνωρίζομενον, μὴ ἐν ὑποστάσει, καὶ δύο ἐν
φύσει, Πάναγνε Δέσποινα.

Ὡδὴ Γ' Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἐπέστη Χριστοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡμέρᾳ ἐορτῆς σφῶς, ἡ τῶν
σεπτῶν λειψάνων σου, μεταθεῖς Νικόλαε, διὰ πιστῶν τὸ πλήρωμα,
Σὲ συνελθόντες γεραίρομεν.

Ἰδοὺ σοὶ καὶ δεύτερον ἐράνη, λαὸς τοῦ Κυρίου ὁ θερμὸς, προστα-
της σου Νικόλαε, εὐωδιάζων μύροις Σε, ὡς παραδείτου εὐποιοῦν πο-
θοῦντες διεῦτε ὁσπράνθητε.

Ψαλμοῖς τε καὶ ὕμνοις γεραίρει, λειψάνων τὴν ἀνακομιδὴν, Νι-
κόλαε Μακάριε Ἐὐα καὶ Ἐσπέριος, τὴν μὲν γὰρ ζῶν ἐδόξασας, τὴν
δὲ θανὼν εὐηχέτησας. Θεοτοκίον.

Μαγειρανδρὲ Κόρη Παναγία, Θεὸς μὲν τὸ βρόφος σου ἐστὶ, Σὺ
δὲ Παρθένος ἔμεινας, πάλιν καὶ μετὰ γέννησιν, τί μείζον, τούτου ἔ-
τερον, ἢ κτίσις πᾶσα τεθέσται. Κάθισμα ἤχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον.

Τῶν λειψάνων σου θύκη ἡ Ἱερά, ἱερεῖον εἰδείχθη πνευματικόν,
ὕδωρ τὸ νεκρέγειτον, αἷμα ῥοσσία τοῦ νεκταροῦ, τὸ μέλι τὸ ἐκ πέτρας,
ρυὴν τὸ οὐράνιον, μάννα ἡ κολυμβήθρα, τὰ μύρα προχέουσα, τοῦ Σι-
λωάρ ἡ κρήνη, τῆς Καίης ὁ κήπος, τὸ πρέαζ ζωντος ὕδατος, ἐκ λι-
θάνου προρέοντος, διὰ τοῦτο δωμέν σοι, χάριται ἡμῖν τοῦ Χριστοῦ,
Ἱεράρχα τούτων πᾶς ποιήσας, τοῖς εὐφημοῖσι λειψάνων τῶν σῶν τὴν
μεταθεσιν. Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς. Ὡδὴ δ' Τὴν ἀνεξιχνίαστον

Νόμοι καταλύοντας οἱ φυσικοὶ, ἐπὶ σοὶ παμμακάριε Νικόλαε, τὸ
σὸν γὰρ σῶμα, κρεῖττον φαίνεται φθορᾶς, θαύματα ἐργαζόμενον, καὶ
δσμήν ἐκπέμπον οὐράνιον.

Ὡς φιλοσθηγοτάτος πάντων πατὴρ, τῶν πιστῶν Νικόλαε γέ-
γονας, ὃς γὰρ ἡλείεις ἐν τῷ βίῳ περιώ, τούτους καὶ μετὰ θάνατον,
εὐ ποίων οὐ πάντες τοῖς θαύμασιν.

Νέα ὥσπερ ἄλλα ὄσῳ Ἰωσήφ, ἱερεῖς καὶ κλείρος σὸν λειψάνον,
ἐκ τῆς Δυκίας μετεκόμισαν σεπτῶς, εἰς Ἱταλίαν ἄπειρα θαυμάτα
αὐτοῖς ἐργαζόμενον. Θεοτοκίον.

Σὺ μου ἀπακάθηρον ὑπὸν ψυχῆς, ὕλην τῶν παθῶν μου κατὰ-
ρλεξον ἀνθρώκας θείου, ὡς πυράγρα μυστικῇ, ἵνα νοὶ αὐλῶ σε ἀνο-
μολογῶ τὴν Πανύμνητον. Ὡδὴ ἑ' Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Ὁ μέγιστος πόλεμος, Χριστιανῶν Νικόλαος, πάντας συγκαλεῖ
τοὺς φιλοέρτους, πᾶν γυρίσαι τὴν τῶν λειψάνων αὐτοῦ, ἐνδοξον καὶ
θεῖαν ὑπαντήν, ἣν περ ὁ Χριστῶνυμος, λαὸς Πάρου ἐκρότησεν. Ὡδὴ
ἡ γυφθεν ἐπιβλεψόν, τοὺς δούλους σου Νικόλαε, ἡμᾶς τοὺς ἐκ
πόθου εὐφημοῦντας, θεῶν λειψάνων σου τὴν μεταθεσιν, καὶ τὸν πρὸ
πταισμάτων ἱλασμόν, αἰτησαι δεόμεθα, ταῖς θερμαῖς σου δεή-
σεσιν.

Τῶν μέρων τὰ ρεύματα, ὡς ἐξ ἑδῆμ πηγάζοντα, τοῦ θαυμα-
τοβότου σου λειψάνου, ἀπὸν ποτίζει τῆς γῆς τὸ πρόσωπον, καὶ εὐω-
διάζει τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν τιμώντων σε, ἱεράρχα Νικόλαε.
Θεοτοκίον.

Ἡ σύλληψις ἀσπορος, ἡ γέννησις ἀλόχευτος, ἡ κυφορία ἀγῶντα,
κόπου καὶ θάρους γέγονε Πάναγνε, ὡ τῶν τεραστίων τῶν καινῶν ποῖος
νοὺς Ἀγγέλων τε καὶ θροτῶν οὐκ ἐξίσταται.

Ὡδὴ στ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.
Νοὶ σου μάκαρ Νικόλαε, ἐν πόλῳ συναφραίνονται τάγματα,
θεῶν δυνάμεων ἡμεῖς, σαρκὸς δὲ οἱ δέσμοι, ἐν γῇ σῶμα σου ἔχοντες
ἀγχαλλόμεθα.

Ἁγίου Πνεύματος γεγονόςας τεράνων κατοικήτηριον ἅγιε ψυχῇ
καὶ σῶματι, καὶ μαρτυρεῖ τὸ λεγόμενον, τὰ ἐκ τοῦ σου λειψάνου τρυ-
ρα πηγάζοντα.

Ναὼ καινῷ κατατίθεται, τὸ σῶμα σου παμμακάριε Νικόλαε, ὃν
σοὶ ἀνῆγεις πόλις, τῆς Πάρου λαμπρότατον τὸ πλῆθος θεωροῦσα τῶν
θαυμασίων σου. Θεοτοκίον.

Ἐκπλήττει Πάναγνε Δέσποινα, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων διά-
νοϊαν, τὸ ξένον θαῦμά σου, σὺ γὰρ τὸν χτίστην καὶ Κύριον, Ἀγγέλων
καὶ ἀνθρώπων ξένως ἐγέννησας. Κοντάκιον ἤχος γ'.

Ἡ Παρθένος Δέσποινα.

Τὴν Ἐὐάν ὑψφρανας ἐν τῇ ζωῇ σου παμμακάριε, καὶ τὴν Δύσιν

πύλας τοῖς ἱεροῖς σου λειψάνοις ἅπαν τὴν οἰκουμένην περιλαμ-
βάνει θαύματα καὶ ταχυδρομοὺς ἐπιστασίαις, διὰ τοῦτο συνελθόντες
σὲ εὐφημοῦμεν Πάτερ Νικόλαε.

Πολλοὶ καὶ ποικίλοις χάρισμασιν, ἐκόσμησέ σε ὁ Κύριος ἱεράρ-
χα παμμέγιστε καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐν τῷ
θανάτῳ καὶ μετὰ θανάτου δι' ὀπτασίας φοικητῆς, ἀπὸ τῆς Λυκίας ἐπὶ
τὴν Πάρον τὰ Σά λειψάνα μεταβέμενος καὶ κρήνην μύρων αὐτὰ ἀνα-
δείξας καὶ θαύματα ἐποίησεν ἐν αὐτοῖς. Ἀπεργασάμενος τοῖς σὲ προσ-
καλουμένοις ἐκ πίστεως διὰ τοῦτο συνελθόντες Σε εὐφημοῦμεν Πά-
τερ Νικόλαε.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Μαΐα ἐνγάτη. Ἡ ἀνακομιδὴ ἢ μετακομιδὴ τοῦ
λειψάνου τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὶσι ἡμῶν Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύ-
ρων τῆς Λυκίας τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Φάναις ὁ νεκρὸς Σοῦ θεόφρων τὴν Ἑω,

Ἐφάνεν αὐτίς, καὶ Δύσις, τεραστίαις.

Νικόλαος ἐνγάτη εἰσῆλθεν ἄστῳ Ἡρίων. ὡς ἀχυσὶν ὁ Ἰαλῶν.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡ-
μᾶς. Ἀμήν.

Δ Ι Η Γ Η Σ Ι Σ

Τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου.

Εἰς τοὺς χρόνους τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως τῶν Ρωμαίων,
Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, πατριαρχούντος Κωνσταντινουπόλεως Νικο-
λάου Κατὰ τὸ ἔτος 1084 μ. Χριστὴν ἐγένετο καταδρομὴ τῶν Ἰσα-
κλιτῶν κατὰ τῶν Ρωμαίων πόλιν, αἰχμαλωτίζοντες καὶ φονεύοντες
καὶ πυρὶ παραδίδόντες ὅσους χριστιανούς· καὶ ἀν' εὗρισκον ἐρήμωσαν ὅ-
λας τὰς πόλεις, κάστρα καὶ χωρία εἰς τὴν Ἀντιόχειαν καὶ Ἱερουσα-
λήμ. τοὺς δὲ διασωθέντας ἀπὸ τῆς μάχης ἀνδρας γυναῖκας κα-
παιδιά ἐπῆραν μετ' αὐτῶν ὡς καὶ τὰ ὑπάρχοντα καὶ ἐγύρισαν τότε
καὶ εἰς τὰ μύρα τῆς Λυκίας, ὅπου τὸ πάντεστιν Λειψάνον τοῦ θαυμα-
τουργοῦ Νικολάου εὕρισκετο· αὐτοὶ δὲ οἱ Ἀγριοὶ ἐχάλασαν καὶ ἐ-
ρήμωσαν πολλὰς πόλεις καὶ χωρία. Τοῦτο δὲ γέγονε τῇ τοῦ Θεοῦ
παραχωρήσει διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, μετὰ τὰς ὁποίας πολλὰ παροργί-
ζομεν τὸν ὕψιστον Θεὸν καθ' ἑκάστην ὥραν· καθὼς λέγει ὁ ψαλμωδός·
«Παρώργισαν τὸν Ὑψιστον». Ὅταν γὰρ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας
τοῦ κόσμου ἀρνακτῇ, τότε δὲν ψηφᾷ οὔτε τοὺς ἁγίους του, ἀλλ'
οὐδὲ εἰσακούει τὰς προσευχάς των· εἰπέ γὰρ ποτὲ τῷ προφῆτῃ Ἰε-

ρεμιά· «Εὖν σταθῶσι Μωϋσῆς καὶ Σαμουὴλ ἐνώπιόν μου, δεόμενοι
ὑπὲρ λαοῦ παραπικραίνοντός με, οὐκ ἔστιν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν λαὸν
τούτον.» Με τοιοῦτον λοιπὸν θυμὸν τοῦ Θεοῦ, ἐρημωθέντων πολλῶν
χωρίων καὶ πόλεων εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἐρημώθη καὶ τὸ κάστρον τῆς
Λυκίας, ὡς εἴπομεν, πλὴν τῆς Μητροπόλεως, καὶ τῆς ἐν αὐτῇ Ἐκκλη-
σίας· διὰ τοῦτο εὐδόκησεν ὁ Κύριος νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ τὰ ἅγια
λειψάνα τοῦ Μεγάλου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου καὶ νὰ μεταφερθοῦν
ἀπὸ τὴν ἐρημωμένην χώραν εἰς τὴν πολυάνθρωπον πολιτείαν τὴν ὀνο-
μαζομένην Πάρον, (κατ' ἄλλους δὲ Μπάρ) αὕτη δὲ ἡ Πάρος δὲν εἶνε
ἢ εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος εὕρισκόμενη νῆσος, ἀλλ' εἶνε μία πόλις
πρὸς δυσμὰς ἐπάνω εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς πρεσβυτέ-
ρας Ρώμης τοῦ Πάπα. Αὕτη δὲ ἡ μετάθεσις γέγονε διὰ δύο αἰτίας,
πρῶτον μὲν διὰ νὰ μὴ μένουν τὰ λειψάνα τοῦ Ἀγίου διχῶς καμμένην
τιμὴν εἰς τὸν κόσμον, τοῦ ὁποίου ἡ ἁγία ψυχὴ εἰς τὰς ἐπουρανίους
λαμπρότητας ἐπέβη αὐτῆς δέχεται γέρα, καὶ ἵνα μὴ ἡ ἀένναος τῶν
θαυμάτων τε καὶ ἱσχυμάτων πηγὴ, μείνη χωρὶς τοὺς ἀντλοῦντας ἀπὸ
αὐτῆς· δεύτερον δὲ, διὰ νὰ μὴ ὑστερηθῇ καὶ ἡ Δύσις τῶν εὐεργεσι-
ῶν τοῦ Θεοῦ τῇ μεσιτείᾳ τοῦ αὐτοῦ θεράποντος γινομένων· διότι ἡ
Δύσις δὲν εἶχε πέσει ἀκόμη εἰς τὴν ἀρεσιν καὶ κακοδοξίαν, ἀλλ' ἡ-
τον ὀρθόδοξος, καὶ ἠνωμένη μετὰ τὴν ἔχουσαν κεφαλὴν τὸν Χριστὸν,
ἡγουν μετὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἐγενεὶ δὲ αὕτη ἡ ἀνακο-
μιδὴ, οὕτως·

Πρεσβύτερός τις εὐλαβὴς καὶ σεβάσμιος ἐκατοικοῦσεν εἰς αὐτὴν
τὴν πόλιν Πάρον· εἰς αὐτὸν οὖν τὸν πρεσβύτερον ἐφάνη τὴν νύκτα ὁ
ἅγιος Νικόλαος καὶ τοῦ λέγει, ἀναστὰς εἰπέ εἰς τὸν λαὸν τούτον,
καὶ εἰς ὅλον τὸν λαὸν τῆς Ἐκκλησίας, νὰ υπάγωσιν εἰς τὰ Μύρα
τῆς Λυκίας νὰ σκώσωσιν ἀπ' ἐκεῖ τὰ λειψάνα μου καὶ φέροντές τα
εἰς ἐδῶ, νὰ κατέσωσιν εἰς ταύτην τὴν πόλιν Πάρον· ἐπειδὴ δὲν ἤμπορῶ
πλέον νὰ ὑποφέρω, εὕρισκόμενος εἰς τόπον ἐρημον· οὕτω γὰρ εὐδόκη-
σεν ὁ Κύριός μου. Μετὰ δὲ τὴν ὀπτασίαν ὁ Πρεσβύτερος ἐσηκώθη
καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὰ ρηθέντα διὰ νυκτὸς αὐτῷ ἀπὸ
τὸν ἅγιον, καταλεπτῶς ἐδιηγῆθη εἰς τὸν κλήρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ
εἰς τοὺς λοιπούς. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες ἀπὸ τὸν Πρεσβύτερον, ἐχά-
ρισαν χαρὰν μεγάλην λέγοντες· «Σήμερον ἐμεγάλυνε ὁ Κύριος τὸ ἔ-
λεός του ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν ἡμῶν»· καὶ ἐν τῷ ἅμα ἡτολ-
μασαν τρία κάτεργα, καὶ ἐκλέξαντες ἀνδρας ἐπιστήμους καὶ τὸν Θεὸν
φοβουμένους, ἐστεῖλαν αὐτοὺς ὁμοῦ καὶ ἀρκετοὺς ἱερεῖς καὶ Διακόνους
εἰς τὴν τοῦ Λειψάνου μετακομιδὴν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἤκουοντο εἰς τὴν θάλασσαν κα-
τὰ τὴν ὁδοῦ τὴν ἀπὸ τῆς Πάρος εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὡς εἴπομεν, ἡ

καὶ ἄνθρωποι ἐστοχάσθησαν καὶ αὐτοὶ νὰ μὴ ἔβγουν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, ἀλλ' ἐπροσποικίσθησαν τὸν ἔμπορον καὶ ὅτι ἔχουν νὰ ταξιδεύσῃ δι' ἐμπορικὴν ὠφέλειαν. ὅθεν γεμίσαντες τὰ κότεργάτων σῖτον ἐπλευσαν καὶ πλεύσαντες ἀκινδύνως μὲ κατευώδιον ἤλθον πρῶτον εἰς Ἀντιόχειαν, ὅπου καὶ τὸν σῖτον καλῶς πωλίσαντες ἠγόρασαν κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἐμπόρων, ἀλλὰ ἐμπορεύματα. Ἐπειτα ἀκούοντες ἐκεῖ ἀπὸ τινος ἐμπόρου Βενετούς, ὅπου ἔτυχον καὶ ἤλθον πρότερον, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔχουσι σκοπὸν νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν Λυκίαν, καὶ εἰς τὴν τῶν Μυρέων πόλιν διὰ νὰ πάρουν τὸ Λεῖψανον τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐσπούδασαν οἱ Πάριοι νὰ προλάβουν τὸν δρόμον καὶ οὕτω τὸ γρηγορώτερον πλεύσαντες (ἐπειδὴ θεῖα βοήθεια, καὶ ὁ ἄνεμος ἦτος ἐδικός των) ἐφθασαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Λυκίας, καὶ ἐξεληθόντες ἐκ τῶν πλοίων, ἐπῆραν μεθ' ἑαυτῶν ἄρματα, φοβούμενοι μήπως ἐμποδισθῶσιν ἀπὸ τινος, καὶ οὕτως ἐπῆγαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου, εὐρόντες ἐκεῖ τέσσαρας μοναχοὺς, οὓς ἐρώτησαν, ποῦ κεῖται τὸ Λεῖψανον τοῦ ἁγίου Νικολάου, διότι ἤλθομεν πρὸς προσκυνῆσιν αὐτοῦ. Οἱ δὲ μοναχοὶ ἐδειξαν αὐτοῖς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου ὃ ὅποιος ἦτον ὑμῶν τὰ Λεῖψανα· οἱ δὲ τὸ ἔδαφος σκάψαντες, καὶ ἀνασκηκώσαντες πολὺ χῶμα, εὗρον τὴν ἱερὰν θήκην μὲ τὰ Λεῖψανα, τὴν ὁποίαν ἔσκαψάντες εἶδον γεμάτην ἀπὸ μύρον εὐώδες, ἐκ τῶν ἱερῶν Λεῖψάνων ἀναβλύζον· καὶ τὸ μὲν μύρον ἀδίασαν εἰς τὰ ἑαυτῶν ἄγγεα, τὸ δὲ Λεῖψανον τοῦ ἁγίου μετὰ χαρᾶς λαβόντες, χερσὶν ἱεραῖς τὸ ἐπῆγαν εἰς τὰ ἑαυτῶν κότεργα καὶ τὸ ἀπέθεσαν ἐντίμως εἰς τὴν ἀπὸ αὐτῶν. Ἐπῆγαν δὲ ὁμοῦ μετ' αὐτοὺς καὶ δύο μοναχοὶ ἀπὸ ἐκείνων τοὺς τέσσαρας· οἱ δὲ ἄλλοι δύο ἔμειναν ἐκεῖ εἰς τὴν Λυκίαν. Μετὰ τοιαύτην λοιπὸν καλὴν πραγματείαν, ἐπῆραν οἱ Πάριοι τὸν ἀτίμητον θησαυρὸν τῶν Λεῖψάνων, ἀπὸ τῶν τῶν Μυρέων λιμένα μὲν Ἀπριλίῳ πρώτῃ, καὶ κινήσαντες μὲ καλὸν ἄνεμον εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐν μηνὶ Μαΐου ἐννάτῃ ἡμέρᾳ Κυριακῇ, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἑσπερινοῦ, ἐφθασαν εἰς τὴν εὐαγγελίαν τοῦ ἁγίου παρουσίαν, εὐθὺς μὲ ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς καὶ πᾶς ἐκκλησιαστικὸς κλήρος ἐβγῆκαν εἰς προπύργον πάντες ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, παῖδες καὶ γέροντες, ἅπαν λέγω τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων ψάλλοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν καὶ ἱκετηρίου ὡδὸς τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχῃ ἀναπέμποντες, καὶ λαβόντες αὐτὸν τὸν πολῦτιμον θησαυρὸν μετὰ μεγάλης τιμῆς καὶ χαρᾶς, ἀπέθεσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἥτις εἶνε πλησίον τῆς θαλάσσης, καὶ ἐγένοντο πολλὰ θαύματα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἅγια Λεῖψανα· χωλοὶ γὰρ καὶ τυφλοὶ, κωφοὶ τε καὶ δειμονισμένοι καὶ ὑπο πάσης ἄλλης ἀσθενείας κρατοῦμε-

νοι, ἐλάμβανον τὰς ἰάσεις εὐθὺς ἅμα μόνον ἡγγίζον εἰς τὰ Λεῖψανα τοῦ ἁγίου, ὥστε τὴν μὲν δευτέραν ἔγεινεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν τοῦ καὶ γυναικῶν ἱατρουθέντων τεσσαράκοντα ἑπτὰ, τὴν δὲ τρίτην εἰκοσιπέντε, τὴν δὲ τετάρτην εἰκοσιενεά, τὴν πέμπτην ἱατρουθῆ ἀνθρώπων κατὰ καὶ βωβός, ἔχων πέντη ἑτὴ εἰς αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν. Ἐπειτα ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς τὴν ὀπτασίαν ἐλὼς ἐναρέτου μοναχοῦ καὶ τοῦ εἰπε· «Θεοῦ δοκίμῃ ἤλθον εἰς τὴν πόλιν ταύτην, εἰς Κυριακὴν ἡμέραν, εἰς τὴν ἐννάτην ὥραν καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν ἔδωκα τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι ἐκ σιν εἰς ἑνδεκα ἀνθρώπους· καὶ ταύτην τὴν ὀπτασίαν τοῦ ἁγίου διηγῶμαι ἐκεῖνος ὁ μοναχὸς εἰς ὅλους εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ αὐτοῦ θεράποντος.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα καθ' ἑκάστην ἡμέραν δὲν ἐπαυον θαυμασίως τὰ ἱάματα, καὶ ἕως τοῦ νῦν δίδονται τοῖς προστρέχουσιν εἰς αὐτὸν μετὰ πίστεως. Οἱ δὲ πολῖται τῆς Πάρου βλέποντες τὴν τοιαύτην χάριν τῶν ἱαμάτων ἀπὸ τὰ Λεῖψανα τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὥστε ἀπὸ καμμίαν ἐρύσιν ἀδιαλείπτως πηγάζουσαν, ἐκτίσαν ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομά του, μεγάλην καὶ ὠραίαν, ὅποιαν καὶ εὐπρέπισαν διὰ πάσης εὐπρεπείας, ἔπειτα κατεσκεύασαν θήκην ἀργυρᾶν μετὰ λίθων πολυτίμων, καὶ ἐχρυσώσαν αὐτὴν πάντοθεν. Μετὰ τρεῖς χρόνους τῆς ἀνακομιδῆς ἀπὸ τὰ Μύρα τῆς Λυκίας εἰς τὴν Πάρον, συναχθέντες ἀπὸ τὰς πέριξ πόλεις καὶ χώρας οἱ ἀρχιεπίσκοποι καὶ ἐπίσκοποι μετὰ τὸν Κλήρον αὐτῶν, ἐποίησαν σεπτὴν μετὰθεσιν τῶν ἁγίων Λεῖψάνων τοῦ θαυματούργου Νικολάου, ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Τιμίου Προδρόμου, εἰς τὴν καινὴν ἐκκλησίαν, ἥτις εἰς τὸ ὄνομά του ἐτίθηται εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ πρῶτον ἀπὸ τὰ Μύρα τῆς Λυκίας εἰς τὴν Πάρον ἐφερθῆσαν, καὶ οὕτω τὴν ἔθεσαν εἰς τὴν θύκην τῆς ἀργυρᾶς ἐνδον τοῦ οὐσιαστροῦ· τὴν δὲ παλαιὰν πρώτην θήκην, ὅτις εἶχε τὰ ἅγια Λεῖψανα, τὴν ἔθεσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μέρος μικρὸν ἀπὸ τὰ Λεῖψανα λαβόντες ἔβαλαν αὐτὴν χάριν προσκυνήσεως πάντων τῶν προσιόντων· καὶ οὕτως ἐπεκράτησε συνήθεια νὰ ἐορτάζεται κατὰ ἔτος ἡ μετακομιδὴ τῶν Λεῖψάνων τοῦ ἁγίου Νικολάου, εἰς τὰς ἐννέα Μαΐου, ἐκείνη ἥτις ἀπὸ τὰ Μύρα εἰς τὴν Πάρον ἐγένετο, ὡς καὶ ἡ ἄλλη ἥτις ἔγεινεν ἀπὸ τῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου Ἐκκλησίας, εἰς ἐκείνην ἥτις ἐκτίθηται εἰς τὸ ὄνομά του. (α) Οὐ μόνον δὲ εἰς αὐτὴν

(α) Εἰς μίαν βίβλον ὀνομαζομένην «Καλοκαιρινὴν» καὶ εἰς τὸν Συναξαριστὴν τοῦ Νικοδήμου φαίνεται ὅ ἀνώτερος βίος τοῦ ἁγίου γεγραμμένος ἐν περιλήψει κατὰ τὴν εἰκοστὴν Μαΐου, καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν ἐννάτην. Σημειώσις δὲ τοῦ Συγγραφέως κάτωθεν ἀναφέρει, ὅτι οἱ Ῥῶσοι ἐορτάζουν τὴν ἐορτὴν ταύτην τοῦ ἁγίου, κατὰ τὴν ἐννάτην

τὴν Πάρον κατὰ τὸ μέρος τῆς Δύσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τῆς Ρωσσίας ὀ-
λον τὸ βασίλειον, καὶ εἰς ὅλην τὴν Βουλγαρίαν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέ-
ραν εὐσεβῶς πανηγυρίζεται μετ' εὐλαβείας ἡ ἀνακομιδὴ, ἡ μᾶλλον εἰ-
πεῖν ἡ μετακομιδὴ αὐτῆ, καὶ μάλιστα τότε ἡ Ρωσσία ἀκόμη οὐσα
νεοφώτιστος, πολλῶν καὶ ἀναριθμήτων θαυμάτων ἡξιώθη ἀπὸ τὸν ἁ-
γίον. Μετὰ πολλὰ ἔτη ἐφάνη ὁ ἅγιος ἐν ὁράματι εἰς τινα μοναχὸν
καὶ τοῦ λέγει νὰ θάλωσι τὰ λείψανά του ὑποκάτω ὑπὸ τὴν ἁγίαν
τράπεζαν εἰς τὸ Ἅγιον βῆμα· ὃ καὶ ἐγένετο, καὶ ἐτέθησαν ἐκεῖ κατὰ
τὸν λόγον τοῦ ἁγίου μῦρα ἀεὶ ἀναβλύζοντα μέχρι τῆς σήμερον ὡς εἶνε
εἰς ὅλους φανερόν, καὶ ἀποδίδονται ἰάματα εἰς πᾶσαν ἀσθένειαν, εἰς
δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς ἁγίοις αὐ-
τοῦ. Προέπει νὰ προσθέσωμεν ἐδῶ πότε καὶ τίνι τρόπῳ τὸ μῦρον τοῦ-
το ἀνέβλυζεν ἐκ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου. Ἐχομεν λοιπὸν παράδοσιν
ἀπὸ σοφῶν καὶ ἀξιοπίστων ἀνδρᾶς, ὅτι κατ' ἔτος κατὰ τὴν ἡμέραν
τῆς ἐορτῆς τῆς μεταθέσεως τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου, ὅταν ὁ ἱερεὺς
ἤρχιζε τὴν θείαν λειτουργίαν, τότε ἤρχιζε νὰ τρέχῃ καὶ τὸ μῦρον
ἀπὸ τοῦ πόδας τοῦ ἁγίου λειψάνου τοῦ μεγάλου Νικολάου, ὅχι ἀπὸ
δάκτυλα ἑμπρὸς, ἀλλὰ ἀπὸ τὰς ὀπισθεν πτέρνας τῶν ποδῶν του-
ἐτρεγε δὲ πόσον πολὺ ὥστε ἐφαίνετο ὅτι τρέχουν δύο βρούσις· ὅθεν
ἔβαζον ὑποκάτω ἄγγεῖα μεγάλα, καὶ κάδους. Ἐλέγετο δὲ πολὺ ἄρ-
γὰ ἡ θεία λειτουργία ἕως τρεῖς ὥρας καὶ ἐπέκεινα διὰ τὰ τρέχῃ πε-
ρισσότερον τὸ μῦρον καὶ διὰ νὰ γεμίσουν οἱ κάδοι καὶ τὰ ἄγγεῖα ἐ-
κεῖνα. Τόση δὲ οὐρίνιος εὐωδία ἐβγαίνειν ἐκείθεν, ὥστε ὅλη ἡ ἐκ-
κλησία ἐγέμιζε, καὶ οἱ Χριστιανοὶ σχεδὸν ἐλιγοθύμουν ἀπὸ τὴν ὑπερ-
βολὴν τῆς εὐσμίας, ἥτις ἐνίκα ὅλα τὰ πλέον πολύτιμα τοῦ κόσμου
μῦρα, καὶ ἀρωματικά ὅταν δὲ ἐτελείωνεν ἡ θεία λειτουργία τότε καὶ
τὸ θεῖον ἐκεῖνο μῦρον ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ τρέχῃ· ἐμοιράζετο δὲ αὐτὸ

καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν εἰκοστήν, Παρατηρεῖ δὲ πρὸς βεβαίωσιν, ὅτι ἐορ-
τάζεται τὴν εἰκοστήν καὶ οὐχὶ τὴν ἐννάτην ἀπὸ μίαν φυλλάδα ἥτις
περιέχει τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου συνθεμενὴν ἀπὸ ἐναν διδάσκα-
λον τῶν Κορφῶν, ἐν ἣ ἀναφέρεται ὅτι τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Νικολάου
φερόμενον εἰς τὴν Μπαρ ἐπέρασεν ἀπὸ τοὺς Κορφοὺς καὶ ἐκείθεν ἐπροσ-
κυνῆθη ἀπὸ ὅλον το πλῆθος κατὰ τὴν 20 τοῦ μαΐου· καὶ ὅτι τὸ Συ-
ναξάριον τοῦτο μεταφράσθη ἐκ τοῦ Σλαβωνικοῦ, καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐορ-
τὴν ταύτην τοῦ ἁγίου Νικολάου ἀκολουθίαν ἐποίησεν ὁ συγγραφεὺς
τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, ἥτις εὐρίσκεται ἐν τινὶ κελλίῳ τοῦ ἁγίου Νικο-
λάου ἐπικαλουμένων τῶν Μπαρμπιπράδων πλησίον τῶν ἐν Ἀθῶν Κα-
ρεῶν. Συνήθεια δὲ γενική ἐπεκράτησε νὰ ἐορτάζηται τὴν ἐννάτην
Μαΐου.

εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώ-
πης, καὶ δι' αὐτοῦ ἐγένοντο ἄπειρα θαύματα εἰς κάθε ἀσθένειαν θ-
κείνων ὅσοι μετὰ πίστεως αὐτὸ ἐμετεχειρίζοντο· καὶ τοῦτο μὲν ἐγι-
νετο ἕως οὐ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία δὲν ἦτον οὕτω πῶς φανερά ἀναθεμα-
τισμένη διὰ τὰς φρικτάς αὐτῆς βλασφημίας καὶ κεχωρισμένη ἀπὸ
ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν καὶ ἁμωμον Νύμφην τοῦ Χριστοῦ Ἐκ-
κλησίαν.

Ἄφου δὲ αὕτη μένουσα εἰς τὰ Αἰρετικά της δόγματα, ἀναθεμα-
τίσθη καὶ ἐχωρίσθη τελείως ἀπὸ ἡμᾶς, τότε πλέον καὶ ὁ ἅγιος Νικό-
λαος δὲν ἐδέχετο οὔτε τὴν λειτουργίαν τῶν Λατίνων καὶ Παπιστῶν
οὔτε τὰς προσευχὰς αὐτῶν καὶ δεήσεις καθὼς καὶ μέχρι σήμερον. Ἄλλ'
ἐὰν ἐλειτούργει κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν παπιστῆς ἱερεὺς, δὲν ἄ-
φινε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ τοῦ οὐράνιον ἐκεῖνο μῦρον διὰ τοῦ-
το ἡναγκάζοντο οἱ Λατίνοι νὰ πέρνουν ἱερέα Ὀρθόδοξον φρονούντα τὰ
δόγματα τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ λειτουργῇ καὶ
αὐτὸς ὅπου αὐτὸς ἤρχιζε τὴν θείαν λειτουργίαν, ὡ τοῦ βυζαντινοῦ
ἤρχιζε τὸ οὐράνιον ἐκεῖνο μῦρον νὰ τρέχῃ πάλιν ἀπὸ τὰ ποδάρια τοῦ
ἁγίου. Θαῦμα ἐστὶ τοῦτο, ὡ ἀδελφοί κατὰ ἀλήθειαν καὶ ἀποδείξεις
τραναί τῆς ἀληθείας· μὲ τοῦτο γὰρ τὸ θαῦμα ἠπεδείκνυνεν εἰς τοὺς
Λατίνους, πρῶτον ὅτι ἕως ὅτου ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἐφρόνει ὀρθὰ ὡς
ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἐδέχετο τὰς παρ' αὐτῆς ἱεροπραξίας καὶ
θυσίας· ἀφότου δὲ αὕτη ἀφ' ἑαυτῆς ἀπεστράφη τὰς ἀποστολικὰς πα-
ραδόσεις, ἀπεστράφη τὴν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Χριστὸν καὶ
ἐνηγκαλίσθη ἀνθρώπων βλασφημήσασα καὶ εἰς τὸ μυστήριον τῆς· Ἀι-
γίας Τριάδος, (διὰ τῆς ἐκπορούσεως καὶ ἐκ τοῦ Γίου) κλπ. δὲν ἤθελ-
οὔτε ἐδέχετο πλέον τὰς ἱεροπραξίας, καὶ λειτουργίας αὐτῆς. Βον Ἀε-
ποδεικνύει τρόπον τινα ὅτι ἐλέγχει αὐτῶν τὴν ἀνίαν καὶ ἐπερίμεν-
τὴν ἐπιστροφὴν τῶν πάλιν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τοῦς
το καὶ ὅταν μὲ Δυτικὸς ἱερεὺς ἐλειτούργει ἐκεῖνο τὸ οὐράνιον μῦρο
ἐμποδίζετο ἀπὸ τὸν ἅγιον, ἐλέγχοντα μὲ τοῦτο τὰ δυσεῖδη καὶ αἶρεν
τικὰ αὐτῶν δόγματα κηρύττοντα δὲ προσέτι διὰ τοῦ λειτουργοῦν-
τος Ἀνατολικοῦ ἱερέως τὴν Ὀρθοδόξον τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ-
κλησίας.

Προσέτι τοῦτο τὸ θαῦμα ἠπεδείκνυε τὸν μέγαν Νικόλαον ὅτι
ἐστάθη ἀληθῶς κατοικητήριο καθαρώτατον τοῦ νοητοῦ μύρου Χρι-
στοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὁποῦ το δνόμα ὡς μῦρον ἐξεκένωθη, καὶ εὐω-
δίασεν ὅλην τὴν οἰκουμένην· καθὼς λέγει ἡ ἀσματίζουσα νύμφη· «Μῦ-
ρον ἐκκενωθὲν δνόμα σου.» θαῦμα φοβερόν! τὸ ὁποῖον παριστάνει εἰς
ὅλους ὅτι ὁ θεὸς Νικόλαος ὅχι μόνον ζῶν ἔγενεν ὑπέρμαχος κα-
κήρυξ τῆς Θεολογίας τοῦ Γίου, ἀμοούσιον αὐτὸν τῷ Πατρὶ δογματι-

σε ἐν τῷ μέσῳ τῆς πρώτης ἐκείνης συνόδου· ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον, ὅτι ἐγένετο ὑπέρμαχος τῆς ἀληθοῦς θεολογίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κρυφτῶν τοῦτο τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, μετ' οὐκ ὡσαύτως γλῶσσαν διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὅτι δὲν ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ καθὼς φλοκροῦσιν, καὶ βλαστημοῦσιν οἱ Δυτικοί· ἀλλὰ ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς, καθὼς Ὁρθόδοξως δογματίζει ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολικὴ Ἀγία καὶ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Προσέτι δὲ σημειώσωμεν πρὸς γινῶσιν πάντων, ὅτι τὴν σήμε-
ρον τὸ Λεῖψανον τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς τὴν πόλιν πόλιν Πάρον, οὐχ
εὐρίσκεται, καθὼς ἀπὸ πολλοὺς ἀξιοπύστους ἀπὸ τοὺς ἐκείσε ἀπελθόν-
τας ἐκληροφωθήμεν. Πρὸς δὲ εὐρίσκεται οὕτως ἡμεῖς ἡξυρόμεν βέβαια
ἀλλὰ μόνον Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου Μάρκου τὸ ἐν
τῇ Βενετίᾳ ποτε εὐρισκόμενον, κρύψας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, κατὰ τὸ
βάθος τῆς αὐτοῦ προνοίας, καὶ κρίσεως· ὃ ἡ Δόξα καὶ τὸ κράτος, καὶ ἡ
τιμὴ, καὶ ἡ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ Ζωοποιῷ
αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μαΐου 9, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἠσαΐου
Ὁς ἀσπορον προεῖπεν υἱομητρίαν. Πισθεὶς ἀναρχος εἶδεν υἱο-
πατρίαν, Ἠσαΐας δ' ὁρώων μέλλοντ' ἐννάτη χειρὶ πρὸς ἡμᾶς.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Χριστοφόρου.
Τὸν Χριστοφόρον οἶδας Χριστοφόρος. Χριστῷ τιθέντα τῷ Θεῷ
διὰ ξίφους.

Αἱ ἅγιαι Μάρτυρες Καλλινίκη καὶ Ἀκυλίνα αἱ διὰ τοῦ Ἁγίου
Χριστοφόρου τῷ Χριστῷ πιστεύσασαι.

Σοῦβλας ἀπὸ τῶν ποδῶν ἕως ὤμων διαπαρεῖσαι, τελειοῦνται.
Ἐχει τράπεζαν σατανᾶς· πάλιν νέαν. Γέναια σουβλιζοῦσιν οἱ
πλάγιοι δόξοι.

Ὁ Ὁγιός Ὁσιομάρτυς Νικόλαος ὁ νέος, ὁ ἐν Βυζαντίᾳ ξίφει
τελειοῦται.

Ὁ Νικόλας, διττὸν εἰληφας στέφος, Ὁσιος οἷα καὶ ἀθλητῆς
Κυρίου.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἐπίμαχος ὁ νέος ξίφει τελειοῦται.
Ἀνείλεν Ἐπίμαχον ἀθλητὴν ξίφος, θεῖον μαχητὴν ἀσθενήσαντα
κατὰ πλάνης.

Ὁ Ἅγιος μάρτυς Γορδιανὸς ξίφει τελειοῦται.
Οὐδὲ προεῖχε Γορδιανὸς τῷ ξίφει, ψυχὴν ἑατοῦ θαρσοποιῶν
τῷ στέφει.

Ταῖς τῶν ὧν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεός· ἔλεησεν ἡ
μᾶς. Ἀμήν.

Ταῖς τῶν ὧν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεός· ἔλεησεν ἡ
μᾶς. Ἀμήν.

Ταῖς τῶν ὧν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεός· ἔλεησεν ἡ
μᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν,
Ἵποπύπτουσι λειψάνοις τοῖς τιμίαις σου, Ὁσίων Τάγματα, Ἀρ-
χιερεῖς, Ἱερεῖς, Βασιλεῖς καὶ Ἀρχόντες, λαοὶ καὶ πάσαι φυλαί,
ἀσπαζόμενοι, μετὰ ζεούσης πίστεως, καὶ σὺν φόβῳ προκυνούντες.

Ρῦσαι, πάσης ἐπηρεῖας τε, καὶ πάσης θλίψεως, πάτερ Νικόλας,
τοὺς εὐφημοῦντας πιστῶς, τῶν θείων λειψάνων σου, σεπτὴν ὑπάντησιν,
καὶ ἐξάρπασον, πάσης ἐχθρῶν κακώσεως, ὁρατῶν καὶ ἰοράτων.

Ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ ἡ μετάθεσις, σεπτῶν λειψάνων σου, ὡς
ἐκ χαροποιῶν, θαύμασιν, ὡς ἀνθεσιν εὐωδιάζουσιν, κτίσιν ἁπασάν
καὶ μύροις ἱλαρόνουςα, τοὺς πιστῶς αὐτὴν τιμώντας.

Θεοτοκίον.

Σωματώσασα, τὸν Λόγον τὸν ἀσώματον, Κόρη Θεόνυμφε, τοὺς
ἐνσωμάτους βροτοὺς, ἀσώματους ἐδειξας, ἀγγέλους ψάλλοντας ὑπε-
ρύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὡδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς

Ἵνα μετὰ πόθου ἐκτελῶμεν, ἁγίαν λειψάνων σου τὴν ἐκφάνσιν,
πάνσοφε Νικόλας, πάσης παραπτώσεως καὶ ψυχικῶν ἐκλύτρωσαι θα-
νάτου ἁγίε, κολάσεις ἡμᾶς, ἀπαλλάττων, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην
θερμαῖς ἱεσίσαις.

Νέμοις τοῖς ἐν πίστει εὐφημοῦσι, σκήνους σεβασμίους σου μετὰ
θεσιν, ἁγίε Νικόλας, χάριν τε καὶ ἔλεος, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, κα-
βίον ἀμεμπτον, δεήσεσι, σαῖς σαῖς ἱεράρχα, καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ
τῆς ἀνω δόξης.

Σῶσον ἐκ τοῦ μνήματος προήλθε, τὸ σῶμά σου τὸ Πανάγιον
Νικόλας, ὅλον χαριέστατον ὅλον ἱερώτατον κροκοβαφὲς λαμπρότατον,
μύροις διάδροχον, ἐκπέμπον γλυκερὰν εὐάριαν, καὶ καθάπερ ρεῖθρα,
τὰ θαύματα πηγάζον. Θεοτοκίον

Τοῖς πᾶσιν ἀνέκφαντος ὁ πέλων, ἐκ σοῦ ἐπεφάνη Παναλώμνητε
τοῖς βροτοῖς δι' ἄφατον, ἔλεος ὡς ἄνθρωπος, ἐν τῇ ἐκφάνσει ἔμεινε,
καὶ μετὰ ἐκφάνσιν· ὡς ἦν πρὸ τῆς ἐκφάνσεως πάλιν, οἷα Θεός μένων,
ἀνέκφαντος τοῖς ὄσιν. Ὡδὴ θ'. ἅπας γηγενής.

Ἐχει μὲν ἡ Σὴ, ψυχὴ οἰκητήριον, τὰ ὑπερκόσμια πανσοφὸς σκη-
νώματα, τὸ θεῖον δὲ σου σῶμα Νικόλας, περιφανὴ καὶ μέγιστον, νεὸν
ἐπλούτισεν, ἐν ἡ πόλις Πάρος σοι ἀνήγειρεν, εἰς μικρὰν ἀμοιβὴν τῶν
θαυμάτων σου.

Φῶς τὸ Τριλαμπές, ἀμέσως θεώμενος, Πάτερ Νικόλας, καὶ Θεός

γενόμενος, ταῖς πηγαζούσαις ἐκείθεν λάμψεσι, τὸν νοῦν ἡμῶν καταύ-
γασον, τὸν ἐν τοῖς πάθεσι, σκοτισθέντα, καὶ μετόχους ποιήσον, τῆς
μερίδος τῆς Σῆς ἱερώτατε.

Ὡς περ βρεφικά, ψελλίσματα προδεξαί, τὸν ὕμνον ἅγιε, δι' προσ-
ενηνόχαμεν, τῇ μεταθέσει σεπτῶν λειψάνων σου καὶ ἀμοιβὴν αἰτούμε-
θα, ταῖς ἱκεσίαις σου, ὑπὲρ πάντων ὧν περιεξημαρτομεν, ἐν τῷ βίῳ
καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν.

Ὑψος Οὐρανοῦ, καὶ γῆς βάθος ἀμετρον, τίς ἐρμηνεύσει, Κόρη
ἀειπάρθε, οὔτε τὸ ὕψος τοῦ μυστηρίου σου, πῶς νοῦς μικρὸς δυνή-
σεται, καὶ περιπέζιος, ἐρμηνεύσαι, βάθος δὲ τὸ ἀπειρον τῆς ἀσπόρου
λοχαίας σου Πάναγνε.

Ἐξαποστειλάρια. Γυναῖκες, ἀκουτίσθητε.

Ἡ πόλις Πάρου σήμερον ἀγάλλεται κατέχουσα τὸ λειψάνον σου
τὸ θεῖον Νικόλαε ἱεράρχα, καὶ σὺν αὐτῇ δὲ ἀπασα, ἡ αἰκουμένη χαί-
ρουσα, πανηγυρίζει ἄσμασι τὴν φωτοφόρον ἡμέραν, τῆς μεταθέσεως
τούτου.

Τὸν μέγαν ἀρχιεπίσκοπον, καὶ ἱεράρχην ἀπαντες τὸν Πρόεδρον τῶν
Μυρέων, Νικόλαον εὐφημοῦμεν, πολλοὺς γὰρ ἄνδρας ἐσώσεν, ἀθλίως
θνήσκειν, μελλόντας, καὶ βασιλεῖς θπάνεται, σὺν Ἀδελβίῳ κατ' ὁ-
ναρ, λύων τὴν ἑδικον ψῆφον.

Θεοτοκίον τῆς τυχούσης ἑορτῆς. Εἰς τοὺς αἰῶνας ἱστώμεν στίχους δ.
ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν φιλεόρτων καὶ πλήθον, δεῦτε συνδράμωμεν, τῇ μνήμῃ τοῦ
ἐνδόξου καὶ σεπτοῦ Νικολάου, οὗτος γὰρ καὶ αὖτις, πάντας ἡμᾶς,
συνεκάλεσε σήμερον, πανηγυρίσει λειψάνων αὐτοῦ σεπτῶν, τὴν πανίε-
ρον μετάθεσιν.

Ἐκ τῆς ἐώας ἀνίσχων, ἐλάμπρος ἥλιος, φωτίζει πᾶσιν κτί-
σιν ἄλλα φάσας τὴν Δύσιν, κρύπτει τὰς ἀκτῖνας, Σὺ δὲ Χριστοῦ ἱε-
ράρχα Νικόλαε, καὶ τὴν Ἐώαν ἐφώτισας, εἰτι ζῶν καὶ τὴν Δύσιν τοῖς
Λειψάνοις σου.

Τὸ πανσεβάσμιον σῶμα ἰδοὺ προστίθεται τοῦ θεοῦ Νικολάου,
δεῦτε ἀπαντες πίστει, προσπέσωμεν καὶ τούτοις φόβῳ ἡμῶν, καὶ χα-
ρᾷ προσκυνήσωμεν κατακυριεύοντες σώματα καὶ ψυχὰς, τοῖς τῶν μύρων
αὐτοῦ ρεύμασιν.

Τοῦ Ἡσίου πληροῦται σήμερον λόγιον, καὶ γὰρ χωλοὶ πηδῶ-
νιν, ὥς περ ἑλαροι πάτερ, καὶ γλῶσσα μογιάλων, ὡς ἀληθῶς, τρα-

νῇ γίνεται σήμερον, καὶ ἐκ πᾶσα νόσος σχεδάννεται ὡς καπνός, τῇ
προφαύσει τῶν λειψάνων σου.

Δόξα ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁμαρτιῶν, σκιρτήσωμεν ἐόρτῃ καὶ χα-
ρεύσωμεν ἀγαλλόμενοι τῇ ἐτησίᾳ πανηγύρει τοῦ θεοφόρου Πατρός.
Βασιλεῖς καὶ ἀρχοντες συντρεχέτοσαν, καὶ τὸν δι' οὐραίου φοικτῆς ἐ-
πιστασίας, βασιλέα πείθοντα ἀναιτίους κρατομένους, τρεῖς ἀπύλσας
στρατηλάτας ἀνυμνεῖτοσαν. Ποιμένες καὶ Διδάσκαλοι τὸν τοῦ καλοῦ
Ποιμένος δμοζήλον Ποιμένας, συνελθόντες εὐρημήσωμεν οἱ ἐν νότοις
τὸν ἱατρὸν, οἱ ἐν κινδύνοις τὸν ρύστην, οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προστάτην,
οἱ πένητες τὸν θησαυρὸν, οἱ ἐν θλίψεσι τὴν παραμυθίαν, τὸν συνδι-
την οἱ ὁδοποροὶ οἱ ἐν θαλάσσῃ τὸν κυβερνήτην, οἱ πάντες τὸν
πανταχοῦ θερμῶς προφθάνοντα, μέγιστον ἱεράρχην, ἐγκωμιάζοντες
οὕτως ἐπὶ ὧμεν. Πανάγιε Νικόλαε, πρόφθασον, ἐξελοῦ ἡμᾶς τῇ ἐνε-
στάσει ἀνάγκῃς, καὶ σῶσον τὴν πόλιν σου ταῖς ἱκεσίαις σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, Μακαρίζομέν σοι.

Δοξολογία μεγάλη ζήτει ἐμπροσθεν.

Ἀπολυτίκιον Ἀγίου Νικολάου τοῦ Νέου. ἦχος δ. Ω: τῶν αἰχμαλώτ.

Ω: τῶν νοσούντων ὁ ἀμισθος ἱατρὸς, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσ-
μάχητος βοηθός, θλιβομένων τε θερμὸς ὑπερασπιστής, καὶ τῶν ἐν παν-
τοῖς ἀνάγκαις ὑπέρμαχος, ὁσιομάρτυς ἐξ Ἑώας Νικόλαε. Πρέσβευε
Χριστῷ πρὸ Θεοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐξ Ἑώας σήμερον ἀναφανέντα, ὡς ἀστὴρ ἀμφοφύτον, καὶ τῆς
Ἑλλάδος ὡς δυσμὰς ὑπὲρ Χριστοῦ ἀναθλήσαντα, σὲ ἀνυμνοῦμεν τὸν
Νέον Νικόλαον. Μεγαλυνάριον.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοὶ, τὸν ἐκ τῆς Ἑώας ἐξαστράψαν-
τα ἀθλητὴν φύλακτ καὶ ρύστην, χριστιανῶν ἀπάντων, Νικόλαον τὸν
Νέον τοῦ Χριστοῦ τὸν μάρτυρα.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΜΥΡΩΝ ΤΗΣ ΛΥΚΙΑΣ
ΤΟΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Μετά τὸ Εὐλογητὸν, τὸ Κύριε εἰσάκουσον. Ἐτα τὸ, Θεὸς Κύριος,
καὶ τὸ τροπάριον ἤχος Δ. Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ ἱεράρχου τῇ πανσέπτῳ Εἰκόνι, Πιστοὶ προσπέσωμεν αὐτῷ
ἐκδοῶντες, οἱ ἁμαρτίαις πολλαῖς ἐγκυλινδούμενοι, σπεύσον ὦ Νικόλαε
ἱεράρχα Κυρίου, σὰς πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον ἱεραὶς ἐκτεταταῖς, πάντας
κινδύνου λύπης καὶ φθορᾶς, καὶ δεινῶν νόσων ἀπάλλαξον ἅπαντας.

Δόξα. Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν. Ὁ Ν. καὶ ὁ κανὼν
ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις Σεραφεῖμ.
ᾨδὴ ἄ ἤχος πλ. δ. Ἀρματηλάτην Φαραῶ

Ταῖς προσευχαῖς σου ἱερὲ Νικόλαε, ἐκδυσωπῶν τὸν Θεόν, τὸ
σκοτεινὸν νέφος τῆς ἀθυμίας μου Παμμάκαρ διασκέδασον,
θυμηδίας ὑπάρχων καὶ εὐθυμίας ἀνάπλεως, τῷ Παμβασίλει πα-
ριστάμενος.

Ταῖς τῶν παθῶν με τρικυμίαις πάντοθεν περικυκλούμενον, καὶ
λογισμῶν σάλῳ τὴν ψυχὴν δονούμενον, ἐπὶ λιμένα εὐδίου, τῶν
Χριστοῦ θελημάτων, ταῖς προσευχαῖς σου κυβέρνησον, ὅπως σὲ δοξά-
ζω Νικόλαε.

Τῶν Ἀποστόλων καὶ Ὁσίων σύσκητός ἀποδεικνύμενος, καὶ Θε-
κῆς αἰγλῆς πάντοτε πληρούμενος, τοὺς τὴν σεπτὴν σου ἡμέραν προσ-
κυνοῦντας Εἰκόνα, φωτὸς μετόχους ἀνάδειξον, εὐχαῖς σου Παμμάκαρ
Νικόλαε.

Θεοτοκίον

Σὲ τὴν ἐν σπλάγχνοις δεξαμένην ἄχραντε, τὸ πῦρ τὸ ἄσπεκτον
ἐκδυσωπῶ πίστει, τῆς γενίτης ρῥαί με, καὶ τῆς ἀποκειμένης μου,
διὰ πλῆθος πταισμάτων, κολάσεως ἐλευθέρωσον, σοῦ ταῖς εὐπροσ-
δέκτοις δεήσεσι.

ᾨδὴ γ. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Ἵνα σε δοξάζωμεν καὶ σὲ πρεπόντως γεραίρωμεν, δίδου ἡμῖν
Νικόλαε Μάκαρ τὴν εἰρήνην πρεσβεΐαις σου.

Κόπασον, Νικόλαε, ταῖς σὰς θερμαῖς παρακλήσεσι, τὰς καθ' ἡ-
μῶν ἐπανισταμένας, ἀσθενείας δεόμεθα.

Ρῥαί με Νικόλαε, περικυκλούμενον πάθεσι καὶ πέρασμοις καὶ
κινδύνοις πλείστοις, ταῖς λιταῖς σου καὶ τῷ σὺν με.

Θεοτοκίον, εὐχαῖς σου καὶ τῷ σὺν με.

Ἐχω σε Πανάσιπτε βίβου προστάτην καὶ τείχος ἀρρηκτὸν διὸ δει-
νῶν τοῦ ματαίου βίου, οὐ πτοῦμαι τὴν ἐροδὸν.

ᾨδὴ Δ. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νόσους πλείστοις Νικόλαε, καὶ πολλοῖς τοῖς πταίσμασι περιέ-
παικα, πρόσθεσόν με ρῥαί Πάνσεπτε, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἱε-
ραῖς σου.

Ὁ ἀθάνατος τυγχάνοντας, νέους τρεῖς θανάτου ἀπαλλαχθέντες
σπεύσον ρῥαί με Νικόλαε, τῆς αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Κατακρίσεως ἄξιός, ζῶν ἐν ἀμελείᾳ εἰμι ὁ ἄθλιος, ταῖς λιταῖς
σου ὦ Νικόλαε, μετανοίας ἔμφω με δδήγησον. Θεοτοκίον.

Ῥυπαθέντα με κάθαρων, καὶ νεκρωμένον με σὺ ἀνάστησον, Θεο-
τόκε ἀειπάρθενε, τὸν νεκροὺς ζωώσαντα κηρύσσας.

ᾨδὴ ε. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἀκλινεὶ διανοίᾳ, πρὸς τὸν Ἐπουράνιον ἀνήλθες Κύριον, παρ' οὗ
καὶ τὴν χάριν τῶν μεγίστων θαυμάτων ἀπέληφας, Νικόλαε
Μάκαρ διὸ ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας, τῶν δεινῶν καὶ τῶν νό-
σων ἀπάλλαξον.

Ἐν τῇ θεῇ σου Μνήμῃ, ἱερῶν Νικόλαε σύλλογος τέρε-
ται καὶ Πιστῶν χορεῖαι τῶν θαυμάτων τῶν σὺν ἀπολαύουσιν, ἐν χα-
ρᾷ τρυφῶσι, καὶ ὡς εἰκός σε ἀνυμνοῦσι, καὶ προστάτην καλοῦσι σε
μέγιστον.

Λαμπρυνθεὶς θεῖα αἴγλη, ὠφθη ἡ καρδία σου ὄντως Παράδεισος,
τῇ ζωῇ τὸ ξύλον κεκτημένη ἐν μέσῳ, τὸν Κύριον δὲν δωδῶναι Πά-
τερ, τοῦ Παραδείσου ἀπολαῦσαι, τῆς τρυφῆς καὶ τῆς δόξης τοὺς
δούλους σου, Θεοτοκίον.

Ἀνατίθμη κορη, πάσας ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, τῆς σωτηρίας μου
διὸ δυσωπῶ σε. μὴ παρίδης δεινῶς με ποντούμενον, συμφορῶν πελά-
γει, ἀλλὰ τὴν σὴν δίδου μοι χεῖρά, ὃς τῷ Πέτρῳ ὁ Υἱός σου, καὶ
σῶσόν με.

Ὡδὴ στ. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Χειμάζει μὲν τῶν κινδύνων ὁ σάλος, οὐκ ἰσχύει δὲ εὐθίσαι με.
Μάκαρ· σὲ γὰρ ἀεὶ Κυβερνήτην πλουτήσας, πρὸς γαλήνῃ τὸν λιμένα
ἰθύνομαι, καὶ φθάνω μέχρι οὐρανοῦ, διὰ τοῦ ἱεράρχα Νικόλαε.

Ἰλάσθητι τοῖς σοῖς δούλοις, Παμμάκαρ, καὶ ὑγείας τὴν ἀντίλη-
ψιν δίδου· ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάδελφος· ῥύσει καὶ τῶν δεινῶν καὶ τῶν
θλίψεων λύτρωσαι, ταῖς θείαις σου πρὸς τὸν Θεόν, μεσιτείαις, θεό-
φρων Νικόλαε.

Λυτρούμενος ἐκ θανάτου, ὡς ὤφθης τοὺς ἀθώους πρὶν, ὦ Πάτερ.
στρατηλάτας, οὕτω καὶ νῦν περιστάσεως πάσης, ἡμᾶς καὶ νόσον Ni-
κόλαε λύτρωσαι, πρεσβείαις σου ταῖς ἱεραῖς, ἵνα πόθω τιμωμέν τὴν
μνήμην σου.

Φιλάγαθε, νυσταγμῷ βαρούμενον· ραθυμίας με, θερμῇ σου ἰκε-
σίᾳ ἐγειρον νῦν, καὶ μὴ δώης ὑπνώσαι τῆς ἀμαρτίας σὸν δούλον
εἰς θάνατον· προστάτην γὰρ καὶ ὁδηγόν, τῆς ἐμῆς σε ζωῆς
ἐπιγράφομαι.

Ἐπίβλεψον μετ' εὐμενίας, Νικόλαε Μάκαρ, καὶ πᾶσαν θλίψιν
λιταῖς σου ἀπέλασον, ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν τῶν οἰκετῶν σου.

Καὶ Θεοτοκίον. Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἰτα τὸ Κοντάκιον ἡ. δ.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίτι, Νικόλαε, καταφαίδρύνεις ἰσχυρίων
ἅπασαν, καὶ λύσεις τὸν ζόφον τῶν θλίψεων, καὶ τῶν κινδύνων ἐλευνείς
τὴν ἐφοδόν, προστάτης ὑπάρχων θερμότητος.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον ἤχος δ.

Οἱ Ἱερεῖς Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὁσιοὶ σου
ἀγαλλιάσονται.

Στίχος. Καυχῶνται ὁσίοι ἐν δόξῃ σου.

Εὐαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (ζήτει σελ. 23). ἔμπροσθεν

Δόξα. Ταῖς τοῦ ἱεράρχου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν ἤχος πλ. Β'.

Ὅλην ἀποθήμενοι.

Ἀπαντα τὸν βίον μου ἐν ἀντιλήξει διάγων, καὶ πρὸς τέλους ἐφθά-
σα, ἀκαρπὸς ὁ δειλαίος Ὑπεράγαθε, πονηρῶν πράξεων, ἐπιφέρων μὲν δι-
νον, νῦν φορτία τὰ δυσδασταχτά· ἅπερ Φιλάνθρωπε, ἐσκόρπισον ροπή
τοῦ ἔλεους σου καὶ δίδου μοι κατάνυξιν καὶ ἐπιστροφήν τὴν σωτή-
ριαν.

ριν, ταῖς τοῦ Νικόλαου πρεσβείαις· εὐπροσδέκτοις ὁ Θεός· ἂν εἰς
πρεσβείαν προσάγω σοὶ καὶ τὴν σὲ κυήσασαν.

Τὸ Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου κτλ. Ὡδὴ ζ. Παῖδες ἑβραίων.

Ῥύσῃς πλεόντων ἀνεδείχθης ὦ Νικόλαε καὶ τῶν χηρῶν προσ-
τάτης, ὁρφανῶν πε λιμῆν καὶ πλουτιστῆς πενήτων· διὰ καὶ ἡμᾶς λύ-
τρωσαι ἐκ κινδύνων σοῖς πρεσβείαις.

Ξένα Νικόλαε ἐργάζῃ ἐν θαλάσσῃ μακρὰν καὶ πάσῃ ὑψηλῇ, τα-
χυδρόμους ἀεὶ καὶ πάσχοντας προφθάνων, καὶ τούτους ἐκλυτρούμενος
ἐκ τῶν νόσων καὶ κινδύνων.

Νόσων παντοίων καὶ κινδύνων, ἱατρὸς φανεῖς, Νικόλαε τρισμάκαρ
τῆς ψυχῆς μου διδὲ θεράπευσον τὴν νόσον, καὶ εὐρωστίαν δώρησαι ταῖς
ἐνθέοις σου πρεσβείαις.

Θεοτοκίον.

Ἐπαρον χεῖράς σου Παρθένε, πρὸς τὸν εὐσπλαγχνόν Θεόν καὶ
Βασιλέα καὶ δεινῶν συμφορῶν καὶ νόσων καὶ κινδύνων, τῇ κραταιᾷ
πρεσβείᾳ σου ἐξελοῦ τοὺς σοὺς οἰκέτας.

Ὡδὴ η. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς πειρασμῶν νῦν περισχεθέντας τῷ βάθει σοὺς οἰκέτας Νικό-
λαε σῶσον, δούς ἡμῖν τὴν λύσιν αὐτῶν σοῖς ἰκυσίαις.

Ὡς ἐν τρυφῇ αὐλιζόμενος Μάκαρ, Οὐρανῶν τε δόξης ἀπολαύων
τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας διάσωζε εὐχαῖς σου.

Τῷ ἀπροσίτῳ ἐλλαμφθεῖς φωτὶ Πάτερ, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν
θλίψει αὐγάξεις, διαλύων πάντα τῶν πειρασμῶν τὸν ζόφον.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύεις κόρη, τὸν ἐν ἰσχύϊ τεκοῦσά, εὐσυνπαθήτων Σωτῆρα τοῦ
Κόσμου· διδὲ τῇ θερμῇ σου προστρέχω βοήθειά.

Ὡδὴ θ. Κυρίως Θεοτόκον.

Γνωρίζει, πᾶσα Κτίσις, Νικόλαε Μάκαρ, σὼν ἀρετῶν καὶ
θαυμάτων τὸ πέλαγος· διδὲ καὶ χαίρει προστάτην σε ἀνομάζουσα.

Νικόλαε Παμμάκαρ, σῶζε ἐκ κινδύνων τοὺς σοὺς οἰκέτας πι-
στῶς σε δοξάζοντας, ὡς μιμητῆς τοῦ Σωτῆρος ἀξιοθαύμαστος.

Τρυφῶν ταῖς οὐρανίαις θείαις λαμπηδόσι, Θεομακάριστε Πάτερ
Νικόλαε, τῇ προστασίᾳ σου σῶσον ἡμᾶς καὶ σκέπασον.

Θεοτοκίον. π. **Μαρία Θεοτόκε**, τὴν κεκατωμένην, τῇ ἀμαρτίᾳ ψυχὴν μου ἀγχοῦν, καὶ ἀγαθῶν αἰώνων μετοχὸν ποίησον.

Τὸ ἀξίον ἐστὶ καὶ τὰ παρόντα μεγαλυνάριον.

Νικόλαε Μάκαρ πάρεσο νῦν, προστάτης καὶ φύλαξ, καὶ ἐκ βλάβης παντοδαπῆς, ἡμᾶς ρῦσαι πάντας, ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσσῃ τοὺς σὲ θερμῶς φωνούντας καὶ μεγαλύνοντας.

Χαίροι, τῶν Πατέρων κλέος στερρόν, καὶ τὸ τῆς Τριάδος ἐνδιαίτημα καθαρὸν, τῶν Πιστῶν προστάτης, καὶ καταπονουμένων, δοθήθεια καὶ σκέπη, Πάτερ Νικόλαε.

Ἐν νόσοι σὲ ἔχομεν ἱατρὸν, ἐν κινδύνῳ ρύστην, κηδεμόνα ἐν ὄρφανοῖς, ἐν πένθει πλοῦτον, ἐν θαλάσσῃ σωτήρα, καὶ χαρμονὴν ἐν θλίψει, σοφὲ Νικόλαε.

Ὀρφανῶν προστάτην σὲ καὶ χηρῶν, πεινόντων τροφία, πενομένων τε πλουτιστήν, αἰχμαλώτων ρύστην, πλεόντων τε σωτήρα, κεκτήμεθα, Παμμάκαρ σοφὲ Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Ἰλέως γενοῦ μοι τῷ ταπεινῷ, ὅτι πλὴν σου ἄλλην οὐ γινώσκω καταφυγὴν, ὃ ἐν ἀμαρτίαις παντοδαπῶν πεπλησμένος, ἐλέησόν με μόνη Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς.

Τρισάγιον. καὶ τὸ τροπάριον ἤχος δ.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα, πρᾶξις καὶ τ. λ. γὰρ.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει, εἰτα τὸ ἀπολυτίκιον ἤχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν.

Χάριν εἰληφώς παρὰ Θεοῦ, πᾶσι χορηγεῖς τὰς ἰάσεις ὑπὸ τὴν σκέπην σου, ἅγιε Νικόλαε τοῖς σὲ προστρέχοσι· φυγαδεύεις δαιμόνων, γὰρ ἀνίατα πάθη, πάντας θεραπεύεις δὲ τῇ προστασίᾳ σου. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς δυσωπούμεν, πρέσβευε πρὸς Κύριον πάσης, λυτρωθῆναι βλάβης τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἐξέτισον τὸν πόντον, ὅτι ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ σωτηρία σου.

Ἐξέτισον τὸν πόντον, ὅτι ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ σωτηρία σου.

Ἐξέτισον τὸν πόντον, ὅτι ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ σωτηρία σου.

Ἐξέτισον τὸν πόντον, ὅτι ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ σωτηρία σου.

ΚΑ. Οἱκοὶ κατ' ἀλφάβητον εἰς τὸν μέγαν καὶ θαυματουργὸν ἱεράρχην τῶν Μυρέων μυροβλύτην ἁγίον ΝΙΚΟΛΑΟΝ

Κοντάκιον ἤχος πλ. γ'. Τῇ υπερμάχῳ.

Τῷ τῶν Μυρέων ἱεράρχῃ μύρα βλύζοντι, ὡς τροπαιοῦχῳ νικητῇ τὰ αἰσθητήρια, ὑπανοίγοντες αὐτῷ τῷ εὐσυνπαθήτῳ, ἐκδοήσωμεν ἐφύμνια προσφθεγγόντες, ἐκ παντοίων ἡμᾶς λυτρώσαι κακώσεων, ἵνα κράζομεν. Χαίροι, Πάτερ Νικόλαε.

Ἄγγελος οὐρανόρρων, ἐγνωρίσθης ἐν κόσμῳ, ζῶν ἀγγελικὴν βιωτεύσας (ἐκ γ') σῶμά σου δὲ τὸ σεπτὸν μύρα προχέον, καὶ εὐδιδαν ἀνελκον βλύζον, ἐξιστὰ τοὺς πάντας, καὶ πείθει τοῦ θοῶν σοὶ ταῦτα· Χαίρε τὸ νίκος τῆς εὐσεβείας, χαίρε τὸ κράτος τῆς ἐκκλησίας, χαίρε στερρόν τῆς πίστεως ἔρεισμα, χαίρε στυλπὸν τῶν Μυρέων καύχημα, χαίρε ὕψος θείας γνώσεως δυσερμήνευτον πολλοῖς, χαίρε βάθος ταπεινώσεως δυσαντιβλεπτον βροτοῖς, χαίρε πηγάζων πιστοῖς ἰάσεις ἐκάστοτε, χαίρε τῶν θαυμάτων πηλὴ ἀνεξάντλητε, χαίρε ὁ θεὸς ζῶν ἐν καρδίᾳ φέρων, χαίρε ὁ εὐδιδαν ἐκ τοῦ οἴκου πνέων, χαίρε λαμπτὴρ εὐσεβείας ἀληθείας, χαίρε σφαγὴς δεσποδοῦ λατρείας, Χαίροι Πάτερ Νικόλαε.

Βλέπουσα ἡ Μυρέων, τὸ παράδοξον θαῦμα, τὰ μύρα τοῦ σεπτοῦ σου λειψάνου, σὺν πόθῳ τὴν πολλὴν σου χάριν, καὶ ἰάσεων προχόην, γεραίρει πρὸς Θεὸν βοῶσα Ἀλληλούια.

Γνωστικῶς συνεκράθης ἐκ ψυχῆς μυρορρεῖα Χριστῷ νοσητῷ τῷ ὄντι τῳ μύρῳ, καὶ ταῖς τοῦτου αἰετῶν εὐδιδαις θείαις καὶ διαδόσεσι, μύρον κοινὸν ἀνέβλυσας· διὸ σοὶ ἐκδοῶμεν πόθῳ· Χαίρε ἡ δόξα τῶν ἱερέων, χαίρε τὸ κλέος ἀρχιερέων, χαίρε τῆς Τριάδος οἶκος ὁ ἐμφυχος χαίρε ἁγίων ἀγγέλων ὁ σύσκηνος· χαίρε πρέσβυς ὁ θερμότατος εἰσακούων τοὺς πιστοὺς, χαίρε βέλος τὸ ἐξύτατον ἐκδιώκον τοὺς ἐχθροὺς, χαίρε λύχνος διακρίσεως, ἀπαστρέπτων ἐμφανῶς· χαίρε ἄστρον τὸ ἀνέσπερον καταυγάζον τηλαυγῶς· χαίρε καρπὸν τοῦ Πνεύματος ἐμπλεως· χαίρε πασῶν χαρίτων ἀνάμεστος· χαίρε τῶν ἐν θαλάσσῃ ὁδηγός καὶ προστάτης· χαίρε τῶν ἐν πελάγει ἀπλανὴς κυβερνήτης.

Χαίροι Πάτερ Νικόλαε.

Διαπτάς μάκαρ ἐν λιμῶνι, τῶν τοῦ Πνεύματος λόγων· τῷ τρόπῳ φιλοπόνου μελίτσης, καὶ ἐκ τούτων ἀπάντων ἀνὴρ ἐδρέψω Νικόλαε ἡδύπνοια, σκευάσας ἐν καρδίᾳ σου τὸ θεῖον μύρον κράζων ἀλληλούια.

Ἐχόντες τὸν Ναόν σου τὸν πανίερον τοῦτον ἀκένωτον πηγὴν ἱερμάτων προστρέχοντες εὐλαβῶς, καὶ τὴν χάριν ἀπαντλοῦντες διαψιλῶς, βοῶμεν εὐχαρίστως οὕτω· χαίρε κρητὴρ πανευδούς μύρον· χαίρε πηγὴ μυριπνέου ρεύματος· χαίρε μυροδόχον ἄγγελον τοῦ πνεύματος· χαίρε μυροθήκη εὐώδης τῆς χάριτος· χαίρε μύρον πολυσύνθετον ἐκ πασῶν

τῶν ἀρετῶν· χαίρε φυάλη ἀρώματος γέμουσα μυρεψικῶν· χαίρε ὁ μύρου θεῖου τὴν πηγὴν πλουτήσας· χαίρε ὁ κραῖμα ξένον ἀνθρώποις κεράσας· χαίρε καρπῶν τοῦ πνεύματος ἐμπλεος· χαίρε πασῶν χαρίτων ἀνάμεστος· χαίρε Χριστοῦ τὸ θεῖον ὑσφράδιον· χαίρε πιστῶν τὸ ξένον λουτήριον·
Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Ζάλην πᾶσαν τοῦ κόσμου ἐκφυγὼν παιδιδόθεν τῷ νόμῳ τοῦ Κυρίου αἰ μελετῶν ἡμέρας καὶ νυκτός· ἐπέθηκε φωτειδὴς λυχνία ἀπαστράπτων ἀκτίνος καὶ πλήθη θαυμάτων ἐνεργῶν ἐπισπας τὸ ποίμνιον Μυρέων βοᾷ τῷ Κτίστῃ Ἀλληλούια.

Ἡ ὁσμὴ τῶν λειψάνων φρέαρ ὕδατος ὤφθη, ποτίζων μύρον ἀθανασίας καὶ τῶν θεῶν μύρων ἡ ῥοή μυρεψικὴν παντοίων ὁσμὴν πηγάζοντα· γνωρίζεται τοῖς σοὶ δοῶσιν ἐκ ψυχῆς τοιαῦτα· χαίρε ποιμὴν λογικῶν προβάτων· χαίρε λιμὴν τῶν θαλάσσης πλεόντων· χαίρε ἀθώους θανάτου ρυσάμενος, χαίρε ἀπίστους ἐκ πλάνης σωσάμενος· χαίρε εὐσμυν ἀλάστρον ἱατροῖν τῶν ψυχῶν· χαίρε εὐλαίον χρηστότητος ἱλαρόνουν νοῦν ἡμῶν· χαίρε τῶν θλιβομένων παρηγόρημα θεῖον· χαίρε τῶν λυπουμένων παραμύθιον πέλων· χαίρε ὅτι ἐθαράπευσας τοὺς νοσοῦντας πολυπλῶς· χαίρε ὅτι ἐμεσίτευσας ἀμαρτάνουσι πυκνῶς· χαίρε δι' οὗ ἐδόξα· θῆ ὁ Κτίστης, χαίρε δι' οὗ χαίρει σύμπασα κτίσις·
Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Θαῦμα μέγα ὁράται, πῶς ἡ ἀνεκμος λάρναξ, τοῦ θεοῦ καὶ σεπτοῦ σου λειψάνου, μύρων πηγὰς ἐβλύσεν ἰάματα νοσοῦσι παρασχοῦσα χάριτι τοῦ σε μύρω νοητῷ χρίσαντος ὡς ἱεράρχην ἄξιον αὐτῷ δοῦναι·
Ἀλληλούια.

Ἰδίον οὐκ ἐκτὴσώ ἐπὶ γῆς θεωρήμων, Χριστὸν δὲ μόνον αἰ ἀναπνέων, ἐν αὐτῷ ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀφορῶν ἀκλινῶς· τοῦτον ἐκέκτησα φῶς, καὶ ἔρωτα, διὸ σοὶ προσφωνοῦμεν πόθῳ· Χαίρε ὁ τῆς Ἀρείου πλάνης ἐλεγχος, χαίρε ὀρθοδόξου λαοῦ ὑπέρμαχος· χαίρε ἀρχιερέων ἀγλίσμα ἐξοχόν· χαίρε τῶν κακοδόξων φυγάδευμα εὐστοχόν· χαίρε λίαν συμπαθέστατε καὶ φιλάπτωχε ποιμὴν, χαίρε ἄγαν εὐμενέστατε καὶ γαλήνιε λιμὴν· χαίρε θν' ἀνυμνοῦσιν ἐν τοῖς πέρασιν κόσμου, χαίρε ὅτι ἀντλοῦσι τοῦ σου μύρου εὐόσμου· χαίρε κανὼν τῆς πίστεως θεόδεκτος· χαίρε εἰκὼν πραότητος πανάριστος· χαίρε ὀρθῆς πολιτείας ὁ γνώμων, χαίρε σοφῆς προφητείας νοήμων·
Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Κήρυκες τῶν πολλῶν σου, γεγονότες θαυμάτων Νικόλαε ἐδεῖχθησαν οἱ τρεῖς στρατηλάται· οὐς ἐρρύσω ἐμφανίᾳ σου φρικτῇ παρανόμου σφαγῆς· Ἀβιάβου ἐλέγξας φιλοχρήματον· οἱ καὶ σωθέντες χάριτι τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἐβόων Ἀλληλούια.

Ἀμψας ἐν τῇ Μυρέων θεοδότῳ καθέδρᾳ ἐδιδάσκει τῆς πλάνης τὸ σκότος· τοῖς γὰρ λόγοις νοουμένων ἅπαντας λύμης Ἀρείου τοῦ δεῖ-

νου ἐσωσας· διόπερ οἱ ρυσθέντες ἐβόων σοὶ σοφῇ τοιαῦτα· Χαίρε σάλπιγξ ἁγία τὸν Σωτῆρα κηρύξας, χαίρε σκηνώματα θεῖα Παραδείσου οἰκήσας· χαίρε ἔνεκα μύρου τοῦ θυοῦ σου σώματος· χαίρε ἀθανάτον λύρον ἐλέγξας τοῦ σκώματος· χαίρε ἀμπελε κυπρίζουσα τῶν ἀνθρώπων τὰς πνοάς, χαίρε σύμβολον λαμπρότητος τῆς ἐνθέου προσροᾶς· χαίρε χαράς πληρὴν τοῦ προστρέχοντος· χαίρε δωρεάν ἰώμενος ἅπαντας· χαίρε ῥοὴ πανολβίου λύσεως· χαίρε ὁσμὴ τῆς θυττῆς ἀσφρήσεως· Χαίρε δι' οὗ θεραπεύονται νόσοι· χαίρε δι' οὗ ἐκδιώκονται πάθη·
Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Μύρον ἐξεκένωθη τῇ ψυχῇ σου ἀφθόνως καυθὲν τοῦ Παρακλήτου τῇ θερμῇ· κήπον γὰρ ἀσματικῶς τὸν σὺν πνεύματι νότος, ὁ θερμὸς Χριστοῦ πόθος, σοῦ μύρα πᾶσιν ἀνέβλυσε Νικόλαε, Χριστῷ βοῶσιν Ἀλληλούια.

Νέος Μάκαρ ἐφάνης Ἀβραάμ τῷ Σωτῆρι τὸν νοῦν ὡς Ἰσαὰκ θυσιάσας· ἀναιμάκτους αὐτῷ λατρείας καθαρῶς ἀνενέγκας, ἀνθ' ὧν σοὶ προσφωνοῦμεν ταῦτα· Χαίρε τὸ ἀνθος τῆς εὐσεβείας· χαίρε τὸ νίκος τῆς Ἐκκλησίας· χαίρε χεῖμαζομένων ὁ ἀχείμαστος ὁρμος· Χαίρε τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν κληρονόμος· χαίρε ὅτι σοῦ τὸ λείψνον βρούει μύρα δαφιλῶς· χαίρε ὅτι σοῦ τὸ τέμενος, νέμει χάριν πολλαπλῶς· χαίρε ἡμῖν χαρίζων χαρίτων τὸ πέλαγος· χαίρε πᾶσι ποτίζων σοῦ μύρου τὸ ἔλεος· χαίρε τροφὴ πεινῶντων ἐν πνεύματι· χαίρε τροφὴ πλουτούντων ἐν χάριτι· χαίρε λαμπρά καθέδρα αἰσθήσεων· χαίρε κλεινὸν πυξίον τοῦ πνεύματος·
Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Ἐσηκούστων θαυμάτων, αἰτουργός σὺ ἐγένου καὶ ζῶν καὶ μετὰ πότμον τρισμάκαρ· ἐν θαλάσῃ γὰρ καὶ χέρσῳ φθάνεις· δέξῃς τοῖς καλοῦσί σε, καὶ λυτροῦσαι θανάτου πικροῦ ἅγιε, Θεῷ βοῶσιν Ἀλληλούια.

Ὅλος ὢν ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἡμῖν πάλιν κάτω συνὼν, Νικόλαε ἱεράρχα· θαῦμα πᾶσαν ἀκοὴν καὶ διάνοιαν ἐκπλήττων, ἡμεῖς, δὲ τοῖς θαυμασίοις ἐκπληττόμενοι βῶμεν· Χαίρε σοφίας Θεοῦ ὁ πλήρης· χαίρε προνοίας αὐτοῦ ὁ μύστης· χαίρε ρήτωρ θεοδίδακτε πρὸς Χριστοῦ ἐκδιδάχθεις· χαίρε ρεῖθρα τῶν ἰάσεων ὁ παρέχων τοῖς πιστοῖς· χαίρε δχημα τοῦ Πνεύματος χάριν νέμων τοῖς πιστοῖς· χαίρε οἰκμα πανάγιον καὶ ἀγνείας θησαυρός, χαίρε τῆς συμυγαλῆς τὸ ἀμβρόσιον πόμα· χαίρε κηρομαστίχης τὸ ἡδύπνοον κραῖμα· χαίρε πλουτῶν τὸ κέρας τοῦ χρίσματος· χαίρε αὐγὴν τὸ μύρον τοῦ Πνεύματος· χαίρε αἰρετιζόντων καθαιρέτης ὁ μέγας· χαίρε τῶν ὀρθοδόξων ὁ προστάτης καὶ γίγας·
Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Πᾶσαν χάριν ἐδέξω, δαφιλῶς ἱεράρχα, ἐν οὐρανοῖς καὶ γὰρ τὸ πολίτευμα ἔσχες διὸ ἐκτελεῖς τὰ τεράστια ἐν πᾶσι· τὸν ἀπρόσιτον Γ. Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ ἱερεὺς

γάρ ὡς Θεὸν γεγονέναι προσιτὸν ἄνθρωπον, εἰς κόσμου σωτηρίαν ἐδί-
δαξας μέλειν ἀλληλούια.

Ῥήτορας πολυστρόφους, ὡς ἰχθύας ἀφώνους, ἀπέδειξας σοφὴ πνεύ-
ματος τῇ δυνάμει· δημοσίσιον γὰρ τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν ἐκήρυξας, καὶ
ἄσματα τῆς νίκης σου παρ' ἡμῶν ἀκούεις· Χαίρε λαμπρὸν εὐδρομούν-
των κλέος· χαίρε στερρὸν κλονομένων σθένος· χαίρε τῆς Λυκίας βλα-
στός· εὐθαλέστατος· χαίρε Εὐαγγελίου καρπός· ὁ ἀμάραντος· Χαίρε
μύρα εὐδέστατα ὁ πηγάζων τοῖς πιστοῖς· χαίρε ρεῖθρα τῶν ἰάσεων ὁ
προχέων τοῖς λαοῖς· χαίρε ὁ ἐκτεφρώσας τοὺς θυμούς τῶν εἰδώλων,
χαίρε ὁ ἐκνευρίσας τὴν ὄρρυν τῶν δαιμόνων· χαίρε ὁ ἀνατέλλων τῶν
θαυμάτων ἀκτῖνας, χαίρε ὁ ἀναστέλλων τῶν δαιμόνων μανίας· χαίρε
δομὴ τῆς Χριστοῦ εὐδοίας, χαίρε τρυφὴ τῆς πιστῶν εὐτυχίας.

Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Σώσον πάντας τοὺς πόθῳ τῷ πανσέπτῳ ναῶ σου προστρέχοντας·
Νικόλαε τρισμακάρι· καὶ παντοίας βλάβης καὶ δεινῶν συμφορῶν λύσαι
παρρησίαν μεγίστην ὡς ἔχων πρὸς Χριστὸν σώζειν ἑκάστοτε τοὺς
ἐκδοῶντας ἀλληλούια.

Τεῖχος ὀρθοδοξίας, κεκτημένος σε πάντες, ἐκτρέπομεν κακοδό-
ξων πλεκτάνας· τὸν γὰρ Σωτῆρα καμάτοις ἐθεράπευσας, καὶ ἔργοις
σου ἐδόξασας καὶ ἀντεδοξάσθης παρ' αὐτοῦ· ὅθεν εὐλαβῶς σοι βοῶμεν.
Χαίρε ὁ πύργος τῆς εὐσεβείας· χαίρε ἡ πύλη τῆς σωτηρίας· χαίρε ἀρ-
χιερὲ καὶ μισητὰ τοῦ Δεσπότη, χαίρε ὁ κρυφὸς ἐλεήμων καὶ μυστικὸς
χαίρε πᾶσι πορίζων ὅσων θαυμάτων ἐλέη, χαίρε ἡμῖν χαρίων σῶν
χαρισμάτων πελάγη, χαίρε ἄγγελε ἐπίγειε τοῦ σωτῆρος Ἰη. οὐ· χαίρε
ἀνθρώπε οὐράνιε βασιλείας τοῦ Θεοῦ· χαίρε σαρκὸς μυρίζουσα ἰασις,
χαίρε ψυχῶν εὐδὴς ἀντίληψις· χαίρε ἡ λύρα τῆς Χριστοῦ βασιλείας,
χαίρε ἡ μούσα τῆς αὐτοῦ ἐκκλησίας.

Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Ἦμος ἅπας ἡττάται συνακολουθεῖν θέλων τῷ πληθὲ τῶν πολ-
λῶν σου θαυμάτων· ἐγκωμίων πληθὺν καὶ γὰρ ἂν προσάξωμεν σοι.
Νικόλαε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, εἰς ἀμοιβὴν χαρίτων σου, ἀλλ' οὖν
βοῶμεν σοι ἀλληλούια.

Φωτοπάροχον χάριν τοῖς ἐν σκότει τοῦ βίου αὐγάζοντα σὲ ἐ-
γνωμεν πάτερ ὁδηγοῦντα πρὸς σωτηρίας ἀτραπούς καὶ πρὸς γνῶσιν
ἀληθῆς ἀπαντας καὶ τῷ φωτὶ προσάγων τῷ Χριστῷ, διό σοι βοῶμεν·
Χαίρε ἀστὴρ νοκτοῦ ἡλίου· χαίρε φωστὴρ τοῦ αἰσθητοῦ βίου· χαίρε βα-
σιλείας τῆς ἀνω συμμετοχῆ· χαίρε κοινωνὴ τῆς θείας λαμπρότητος·
χαίρε ἑσπετρον ἐμφάσεων καθαρῶν χωρητικόν, χαίρε ἄξιον θησαυρίσμα
τῶν Χριστοῦ μακαρισμῶν· χαίρε τῶν σοι προσφευγόντων ἀσφαλὲς φυ-
λακτήριον· Χαίρε τῶν σοι προσιόντων ταχύνον παραμύθιον· χαίρε πλά-
τος ἀγιότητος ἀρετῶν ἁγίων, χαίρε τεῖχος τὸ ἀπόρητον ἐκλεκτὸν
καὶ θεῖον· χαίρε λαμπρὸν τοῦ Δεσπότη τέμενος· χαίρε ὁππότε τῆς

πίστεως ἡδυσμα.

Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Χάριν σοι δέδωκε Πάτερ, ὁ πίντων ἀνθρώπων ποιμὴν καὶ Δεσπό-
της τοῦ κόσμου, τοῦ προίστασθαι θερμὸς ἀντιλήπτωρ, πάντων τῶν
προσιόντων σοι μετὰ πόθου καὶ βοῶντων τῷ Κυρίῳ ἀλληλούια.

Ψάλλοντες σου τοὺς ὕμνους, ἀνυμνοῦμέν τε πόθῳ, ὡς ἄνθρωπον
θεῖον τοῦ Δεσπότη, ἐν τῇ σῇ γὰρ καρδίᾳ καὶ νῶ ἐνοικήσας, ὁ Κύριος
ἡγίασεν, ἐδόξασεν ἐδίδαξε βοᾶν σοι πόθῳ· Χαίρε πτερὸν ὄρναν καὶ
ῥῆστα, χαίρε δούλε Κυρίου καὶ μύστα· χαίρε ποιμὴν προβάτων τῆς
χάριτος· χαίρε λιμὴν πλεόντων ἀχέμαστος· χαίρε τέλειον δώρημα πα-
ρὰ Κυρίου σου λαβὼν, χαίρε καύχημα σεβάσμιον ἱερῶν εὐλαβῶν, χαί-
ρε ἀστὴρ τῶν ἐν θαλάσῃ πλεόντων· χαίρε φωστὴρ τῶν ἐν σκότει
καιμένων· χαίρε πτωχούς διατρέψας ἐν χρήμασι· χαίρε αὐχοὺς καὶ
λεμοὺς διαλύσας ἐν χάριτι· χαίρε σοφὴ πρὸς Θεὸν παρηγορία· χαίρε ψυ-
χὴ τῆς ἐμῆς θυμηδείας.

Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Ὡς τρισόλβιε Πάτερ ὁ λαμπρὸς μὲν ἐν πᾶσι Νικόλαε, ἐν Μύ-
ροις δὲ μᾶλλον, δυσωδίαν πᾶσαν τῶν παθῶν, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων
ἡμῶν, ἀπόσμηξον καὶ εὐδοίας πλήρωσον τῶν μύρων σου τοὺς ἐκδοῶν-
τας.

Ἀλληλούια.

Κοντάκιον ἔτερ. ἤχος πλ. δ'.

Ὡς ἀντιλήπτωρ καὶ θερμὸς φρουρὸς Νικόλαε, ἀεὶ προρθάνεις
βοηθὸς ἐν περιστάσεσι, διό ἄσμασιν ἡ ποιμὴν σου ἱεράρχα εὐφημοῦμέν
σε οἱ πιστοὶ καὶ ἐπιγράφομεν· τῆς μονῆς σου ὡς προστατὴν καὶ ὑ-
πέρμαχον ἀνακράζοντές σοι.

Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΝΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας.

Ἐπιδέξιον εἶναι, ἰδελφοί μου χριστιανοί, ἡ χεὶρ τῶν ζωγράφων καὶ
ἐπιτηδεῖον νὰ μιμηθῇ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ παρστήσῃ τὰ πράγματα
ὡς εἰσι· Ἰκανώτερος δὲ εἶναι ὁ λόγος καὶ ἐπιτηδεώτερος, καὶ καθαρῶ
τερον δύναται νὰ παραστήσῃ τὸ πρᾶγμα, ἢ τοῦ ζωγράφου ἢ εἰκono-
γραφία, διότι ὁ λόγος παραινεὶ τὴν ψυχὴν πρὸς ἀγαθοεργίαν καὶ μί-
μησιν τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ἢ εἰς τὴν εἰκονογραφίαν τὴν ἄψυχον.
Ὅλοι αἱ διηγήσεις καὶ οἱ λόγοι τῶν ἁγίων καὶ τῶν παλαιῶν ἀνθρώ-
πων δύναται νὰ σύρουν τὸν ἀκρατὴν εἰς ἀρετὴν καὶ πρᾶξιν τοῦ καλοῦ·
τοῦ δὲ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου ὁ βίος καὶ τὰ κατορθώματα πε-
ρισσότερον δύναται νὰ παραινῇ τὸν ἀνθρώπον εἰς ἐφαρμογὴν, διότι
καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἔχει μεγάλαν εὐφρασίαν καὶ χαρὰν εἰς τοὺς ἀγαπῶντας

τούτον και εἰς τὸν μετὰ πάσης προθυμίας ἀκούοντα, καὶ ἀμφότεροι αἰσθάνονται χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν. Τούτου τοῦ ἁγίου τὰ ἔργα καὶ τὰς πράξεις ἐρχομαι νὰ διηγηθῶ, εὐλογημένοι χριστιανοί, καὶ παρακαλῶ ἡμᾶς ἵνα μετὰ προθυμίας ἀκούσητε.

Εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς εἶναι μία πόλις ἣτις ἐλέγετο Πάταρα, ἥτο δὲ εἰς τὰ ὄρια τῆς Λυκίας. Ἀπὸ ταύτην λοιπὸν τὴν πόλιν κατήγετο καὶ ὁ μέγας θαυματουργὸς Νικόλαος ἐξ εὐσεβῶν γονέων καὶ χριστιανῶν καταγόμενος, οἵτινες ἦσαν οὔτε πολὺ πτωχοὶ νὰ καταφρονούνται παρὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ πλούσιοι διὰ νὰ ὑπερηφανεύονται εἶχον δὲ μόνον τὸ ἀρκετὸν πρὸς συντήρησιν ἑαυτῶν καὶ διὰ τὴν τῶν πτωχῶν συνδρομὴν. περὶ δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν φαίνονται ἐκ τοῦ υἱοῦ τῶν διότι καὶ ὁ Κύριος λέγει, ὅτι «τὸ δένδρον ἐκ τοῦ καρποῦ του γινώσκειται», ἥτοι ἀπὸ τὸν καρπὸν θὰ καταλάβῃς καὶ τὸ δένδρον. Δὲν ἐγέννησαν ἄλλον οἱ γονεῖς αὐτοῦ υἱὸν οὔτε πρότερον οὔτε ὕστερον καὶ τοῦτο ἵνα φανῇ ὅτι ἄλλος ἀδελφὸς δὲν θέλει φθάσει αὐτὸν εἰς τὴν ἀρετὴν. Ἀπὸ βρέφος λοιπὸν ὅπου ἦτον ἐδείκνυε τίς ἤθελε γίνεαι εἰς τὸ μετὰ ταῦτα, διότι τὰς μὲν ἄλλας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἐθήλαζεν ὡς καὶ τὰ λοιπὰ βρέφη, τὴν δὲ Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν οὐδόλως ἐβαζε τὸν μαστὸν τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς εἰς τὸ ἑαυτοῦ στόμα εἰ μὴ ἀπ᾽ τῆς ἡμέρας καὶ τοῦτο μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Τοιοῦτος ἐφαίνετο ἐξ ἀρχῆς καὶ παιδιόθεν ὁ ἅγιος, ὅτι θὰ εὐαρεστήσῃ τὸν Θεόν, Ἀνατραφεὶς δὲ ἐξηκολούθησεν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἔμαθε τὰ ἀρκοῦντα γράμματα καὶ τὰς μὲν ἀτάκτους καὶ ἀπρεπεῖς συνομιλίας καὶ συναναστροφὰς τῶν νέων καθολοκληρίαν ἐμίσει, ἀγαποῦσε δὲ μόνον νὰ τρέχει εἰς τὴν ἐκκλησίαν πάντοτε καὶ μετὰ τῶν φρονίμων καὶ γερόντων νὰ συναναστρέφεται ὅπως λαμβάνῃ παρ' αὐτῶν καλὰς συμβουλὰς ὠφελούμενος ψυχικῶς, καὶ τοῦτο εἶχεν ὡς κύριον ἔργον. Τοιοῦτος δὲ ὢν καὶ παρ' ὄλων τιμώμενος ἐκ τε τῆς ἡλικίας καὶ φρονήσεως ἄνθρωποις λοιπὸν ὁ ἅγιος καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου, Νικόλαος καὶ αὐτὸς καλούμενος, ἐχειροτόνησεν ἱερεὶ ὅστις ἦτο καὶ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Εἰς τὸν λόγον τοῦ ἁγίου ἀναφέρεται ὅτι, ὁπόταν ἐχειροτονεῖτο παρὰ τοῦ θεοῦ τοῦ ἱερέως προεῖπε δι' αὐτὸν ἐνώπιον πάντων, ἐκ τοῦ ἁγίου Πνεύματος φωτισθεὶς, ὅτι ἔμελλε νὰ χειροτονηθῇ καὶ ἀρχιερεὺς καὶ πολλοὺς τεθλιμμένους θέλει παρηγορήσει καὶ πολλὰς ψυχὰς θὰ ἐξαποστείλῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὡς τὸ ἐδειξεν καὶ ἐμπράκτως ὁ ἅγιος καὶ ἀλήθευσεν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ ἀρχιερέως.

Ἀφ' ἧς ὥρας ἐγένετο ἱερεὺς, ὅσας ἀρετὰς καὶ καλωσύνας ἔκαμνε, τίς δύναται νὰ διηγηθῇ; τὰς ἀγρυπνίας τὰς νειστίας, τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὰς προσευχὰς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ. Βλέπων λοιπὸν ὁ θεὸς τὸν Νι-

κόλαος καὶ ἀρχιερεὺς τοῦτον τοσοῦτον μέγαν εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ θέλων χάριν προσκυνήσεως νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἱερουσόλυμα ἀφῆκεν ἐπιτροπὸν τοῦ θρόνου του, καὶ ἐπιτηρητὴν εἰς τὸν μοναστήριον, ὑπερ' ἑκτίσας μόνον του καὶ τὸ ἐπώνομασε Σιών, καὶ ἐδικτύωσε τὸν τε θρόνον τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τὸ μοναστήριον ὡς νὰ ἦτο ὁ ἴδιος. Αὐτὰ μὲν ἐγέναν ὕστεροτά δὲ κατ' ἀρχὰς ἀκούσατε. Νέος ὢν ἐτι ὁ ἅγιος, ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀφῆκεν οὐκ ὀλίγην περιουσίαν εἰς χεῖρας αὐτοῦ, τὴν ὁποῖαν διεσκόρπισεν εἰς διατροφὴν πεινῶντων, εἰς ἐνδυμασίαν γυμνῶν, εἰς περιθάλψιν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν, καὶ οὐχὶ εἰς ἀλόγους ἐπιθυμίας εἰς πολυτελεῖαν ἐνδύματα καὶ λαμπροὺς ἵππους ὡς τοὺς νέους τῆς σημερινῆς ἐποχῆς ἀκούων τοῦ προφητάνεκτος Δαβὶδ ὁστις λέγει· «Πλούτος ἐάν ρέῃ μὴ προστίθῃς καρδίαν»· οὕτω καὶ ὁ ἅγιος δὲν ἐδῶκε προσοχὴν καθολοκληρίαν εἰς τὸν ρέοντα καὶ φθαρτὸν πλούτον· ἀλλὰ διεσκόρπισεν αὐτὸν ὡς ἔπρεπε ἵνα κερδίσῃ τὸν ἀφθαρτον καὶ αἰώνιον. Ἐν τῶν πολλῶν δὲ ἐλεημοσυγῶν ὡς ἐπράξεν ἀκούσατε μίαν θαυμαστὴν καὶ παράδοξον. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτο τις πολὺ πλούσιος ἄνθρωπος ἔχων τρεῖς θυγατέρας παρθένους καὶ ἡρώϊας παρὰ πολὺ, κατὰ συμβεβηκὸς ἐφθασεν εἰς μεγάλην πτωχείαν ὥστε ἡναγκάσθη ἐκ τῆς μεγάλης πτωχείας νὰ βάλλῃ τὰς ἑαυτοῦ θυγατέρας εἰς πορνείαν καὶ νὰ διαφθείρωται μετὰ πάντων τῶν προσηγορευμένων εἰς αὐτὰς καὶ οὕτως νὰ πορίζηται δι' αὐτοῦ τοῦ μέθου τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, αὐταὶ καὶ αὐτός. Ὁ μὲν οὖν πατὴρ τῶν θυγατέρων ἐκεῖνων οὕτως ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ, ὁ δὲ Θεὸς ὁ τῶν κρῖντων καρδιῶν γινώσκων διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰς τρεῖς ψυχὰς ἐκ τῆς κολάσεως, διὰ νὰ φανερωθῇ καὶ ἡ κρυπτὴ ἀρετὴ τοῦ ἁγίου ρικονήσας τὸ ἐξῆς. Καθ' ἣν ἡμέραν ἐφανερώσεν ὁ πατὴρ ἐκεῖνος τὴν βουλήν του, τὸ ἔμαθε καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος καὶ ἀμέσως ἐσκέφθη τὸ ἐξῆς διὰ νὰ σώσῃ αὐτὰς τὰς ψυχὰς. Δέσας εἰς ἓν μανδύλιον τριακόσια φλωρία, ἅτινα κρυφίως τὴν νύκτα ὑπάγε καὶ τὰ ἔρριψεν ἐκ μιᾶς θυρίδος εἰς τὸν οἶκον τοῦ πτωχεύσαντος πλουτοῦ καὶ εὐθὺς ἀνεχώρησεν ἄνα μὴ φανερωθῇ εἰς κανένα διότι ἀπέφυγε τὸν ἔπαινον τῶν ἀνθρώπων θέλων μόνον ἵνα ἄρσῃ εἰς τὸν Θεόν ἀκούων τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὅπερ λέγει· «Σοὺ δὲ ποιοῦντος ἐλεημοσύνην μὴ γινώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου»· ἥτοι ὅταν πράττῃς τὴν ἐλεημοσύνην νὰ μὴ τὴν ἤξωσιν οὐδεὶς.

Ὁ μὲν ἅγιος οὕτως ἔκαμε τὴν ἐλεημοσύνην, ὁ δὲ πατὴρ ἐκεῖνος σηκωθείς τὸ πρωτὶ ἐκ τοῦ ὕπνου βλέπει ἐντὸς τῆς οἰκίας του μανδύλιον δεδεμένον ὅπερ λαβὼν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἔλυσεν καὶ βλέπει τὰ φλωρία δι' ἃ καὶ μείνας ἐκστατικὸς ἐτρίβε τοὺς ἑαυτοῦ ὀφθαλμοὺς, νομίζων ὡς ἀπίθανον τὸ τοιοῦτον· μετρήσας δὲ τὰ φλωρία βλέπει ὅτι ἦσαν ἀκριβῶς τριακόσια· τί καρδίαν ὑπολαμβάνετε ὅτι ἔκαμε τὴν ὥραν ἐκείνην; ἐχαίρετο μὲν διὰ τὸ καλὸν ὅπου τοῦ ἐγένετο ἐπε-

θύμει δὲ νὰ μάθῃ καὶ τίς νὰ ᾔτο οὗτο πράξας μὴ γνωρίζων ὅμως τὸν εὐεργέτην του νυχαιρίστη τὸν Θεόν. Παρευθύς λοιπὸν ἡμέραν ἐκείνην ὑπανδρεύει τὴν μεγαλειτέραν τοῦ θυγατέραν μὲ τινὰ πλούσιον ἐκείνης τῆς πόλεως, ἐλπίζων εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ἐκεῖνος ὅστις οἶκον νόμῃσι τὴν προῖκα τῆς πρώτης, αὐτὸς θὰ φροντίσῃ καὶ διὰ τῶν ἄλλων δύο. Καὶ ὁ μὲν πατήρ ἐκεῖνος οὕτως ἐπραξεν· ὁ δὲ ἅγιος βλέπων ὅτι εἰς καλὸν μετεχειρίσθη τὰ χρήματα, καὶ ἐγένετο ὡς ὁ Θεὸς ἤθελε, ἀμέσως τὴν δευτέραν νύκτα δένει εἰς ἕτερον μανδῆλιον ἄλλα τριακόσια φλωρία· καὶ ἐρρίψε διὰ νυκτός καὶ ταῦτα ἐκ τῆς ἰδίας θυρίδος· ἐγερθεὶς δὲ τὸ πρωὶ ὁ πατήρ τῶν θυγατέρων ἐκείνων ἐκ τοῦ ὕπνου, βλέπει ἕτερον μανδῆλιον μὲ ἄλλα τριακόσια φλωρία, θαυμάζων τίς ὁ πράττων τὴν τοσαύτην καλωσύνην, καὶ μετὰ δακρύων παρεκάλει τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγεν. Θεὲ καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ οἰκονομῶν τὴν τοῦ ἀνθρώπου σωτηρίαν, ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἕως τοῦ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν, ὁ ἐκ τῶν οὐρανῶν καταβάς διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, δεῖξόν εἰς ἐμὲ τὸν πιστὸν σου δοῦλον τὸν ἐμὸν εὐεργέτην, ἵνα γνωρίσω τίς εἶνε ὁσπὶς ποῶται εἰς ἐμὲ τὴν ῥοσὴν ἐλεησύνην· τίς μὲ ἤρπασεν ἀπὸ πάρος χεῖρας τοῦ διαβόλου; Ταῦτα λέγων, ἤλπιζε νὰ ἴδῃ τὸν εὐεργέτην· λοιπὸν ταύτην τὴν ἡμέραν ὑπάνδρευσε καὶ τὴν δευτέραν θυγατέρα, ἐλπίζων εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ὁ οἰκονομήσας διὰ τὰς δύο θυγατέρας αὐτοῦ, θέλει οἰκονομοῖσθαι καὶ διὰ τὴν τρίτην.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ταύτην προσέχων πάντοτε, ἐὰν ἔλθῃ ὁ εὐεργέτης του νὰ πρῶξαι νὰ ἴδῃ τίς εἶναι ὁ ποῶν τὴν ἐλεημοσύνην. Καὶ οὕτως μὲν οὕτως ἐπρόσεχεν. Ὁ δὲ ἅγιος Νικόλαος βλέπων ὅτι ὑπάνδρευσε καὶ τὴν β' ἠθέλησε νὰ τελειώσῃ τὸ καλὸν· καὶ τρίτην νύκτα πάλιν δένει εἰς ἕτερον μανδῆλιον ἄλλα τριακόσια φλωρία καὶ κρυφὰ ἐρρίψε ταῦτα ἐκ τῆς αὐτῆς θυρίδος, οὗτος προσέχων, ἤκουσε τὸν κτύπον τῶν φλωρίων καὶ ἀνοίξας ἀμέσως τὴν θύραν, ἔτρεξε νὰ φθάσῃ τὸν ἅγιον, ἀλλὰ τρέχοντες καὶ οἱ δύο τους, ἔφθασε τὸν ἅγιον καὶ γνωρίσας αὐτὸν ᾔτο πασίγνωστος ἐκ τε τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ γένους του. Καὶ πεσὼν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου· εὐχαριστῶ σι δοῦλε τοῦ Θεοῦ ὅτι μὲ ἐλυτῆθες τὸν παλαίπωρον καὶ ἐκκλῆς τὴν ἐλεημοσύνην ταύτην εἰς ἐμὲ τὸν ἄθλιον, ἐὰν δὲν ἐπρόφθαιες ἠθέλομεν χαθῇ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς. Εἰδὼν δὲ ὁ ἅγιος ὅτι ἐφάνη ὅτι ἐφανερώθη ἡ ἀρετὴ του, λέγει πρὸς αὐτόν· διὰ τὴν καλωσύνην αὐτὴν ποῦ ἔκαμα εἰς σὲ δὲν θέλω νὰ εἶπῃς εἰς κανένα τίποτε ἐν ὧσ' ἔω, καὶ διὰ τοῦτο σὲ ὀρκίζω· ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἅγιος, καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησεν ἐξ αὐτοῦ. Τὴν ἐπαύριον ὁ πατήρ ἐκεῖνος ὑπάνδρευσε καὶ τὴν τρίτην θυγατέρα καὶ ὡς, καὶ διῆλθε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν εἰρήνῃ· δοξάζων τὸν Θεόν. Τοῦτο τὸ μέγα καλὸν ὁπερ ἔκαμεν ὁ ἅγιος ἐγένετο γνωστὸν εἰς

Γ. Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

ἡμῶν καὶ θαυμάζομεν, τὰ δὲ ἄλλα ἐν κρυπτῷ τὰς ἐλεημοσύνας λέγω τὰ· νηστείας, μόνος ὁ Θεὸς γνωρίζει. Ἀπὸ μόνον αὐτὸν δυνάμεθα νὰ καταλάξωμεν καὶ τὰ ἐπίλοιπα αὐτοῦ κατωρθώματα, ἅτινα ἐπραττεν ἐν τῷ κρυπτῷ ἀπορρυγῶν τὸν ἔπαινον τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον τὴν τοῦ Θεοῦ ζήτην δόξαν· ἀλλ' ὅταν αὐτὸς ἐκρούπτετο τὸσον ὁ Θεὸς τὸν ἐφανερώμεν ἵνα τιμήσῃ αὐτόν, διότι διὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργων ἐτίμα τὸν Θεόν· Ἀκούσατε παρακαλῶ καὶ τὰ ἐπίλοιπα τῆς διηγήσεως.

Θέλων ποτὲ ὁ ἅγιος, νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἱερουσόλυμα ἵνα προσκυνήσῃ τὸν Πανάγιον τοῦ Κυρίου τάφον καὶ διὰ τὰς εὐρὴν ἡσυχαστικὸν τόπον ἵνα μένῃ κατὰ μόνος εὖρε ἐν πλοῖον Αἰγυπτιακὸν καὶ εἰσελθὼν εἰς αὐτὸ μετ' ἄλλων Χριστιανῶν βλέπει καθ' ὕπνον ὅτι ὁ διάβολος ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας ἐκοπτεν τὰ εἰς τὸ κατάρτιον σχοινία. Ἐξυπνύσας δὲ τὴν πρωίαν λέγει εἰς τοὺς ναύτας, ὅτι σήμερον μεγάλη τρικυμία θέλει μᾶς εὖρε· διότι εἶδον εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι θὰ ὑποφέρωμεν, ἀλλὰ μὴ φοβηθῆτε, ἀλλ' ἐλπίζετε εἰς τὸν Θεόν καὶ αὐτὸς, θὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἐκ τοῦ θανάτου. Ἀφοῦ δὲ εἶπε τοὺς λόγους τούτους παρευθύς νέφος μέγα καὶ σκτοεινὸν παρουσιάσθη καὶ μετὰ τὸ νέφος ἄνεμος καὶ ταραχὴ τῆς θαλάσσης μεγάλη ὥστε ἀπελπισθέντες ἅπαντες περιέμενον τὸν θάνατον, καὶ ἅπαντες οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ἀτενίζοντες τὸν ἅγιον παρεκάλουν αὐτὸν μετὰ δακρύων ἵνα δεηθῇ τοῦ Θεοῦ καὶ καταπύσῃ ὁ ἄνεμος. Σταθεὶς δὲ εἰς προσευχὴν ὁ ἅγιος εὐθύς ὁ ἄνεμος ἐπαύσεν ἡ θάλασσα ἡσυχάσας, καὶ οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ἐχάρησαν. Εἰς τὴν ὥραν τῆς τρικυμίας εἰς ναύτης ἀναβάς εἰς τὸ κατάρτιον διὰ τὰ διορθῶσαι τὰ σχοινία τοῦ πανίου καὶ καταβαίνων ἐκ φόβου τῆς τρικυμίας ἐκρημνίσθη εἰς τὸ κατὰστροφμα τοῦ πλοίου καὶ ἀπέθανεν ὁ δὲ ἅγιος ἰδὼν εἰς τὴν κατὰπυσιν τοῦ ἁέμου ἐχάρησαν οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλυπήθησαν μόνον διὰ τὸν θάνατον τοῦ ναύτου διὰ τοῦτο προσευχθεὶς ὁ ἅγιος ἀνέστησεν αὐτόν· ὡς ἐξ ὕπνου· φθάσαντες δὲ εἰς τὴν ξηρὰν ἐδηγούντο τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου· τότε πολλοὶ ἄσθενεις προσέτρεχον εἰς αὐτόν καὶ ἐθεραπεύοντο ἐνοχλούμενοι ἐκ διαφόρων ἀσθενειῶν. Ἀς σολογισθῇ δὲ ἕκαστος πόσοι προστρέχοντες εἰς τὸν ἅγιον διὰ τὴν ἑαυτῶν θεραπεσίαν ὅστις ἀπέντας τοῦ προσηγορευόμενου εἰς αὐτόν ἐθεράπευσε τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Εἰσελθὼν δὲ εἰς Ἱερουσόλυμα προσεκύνησεν τοὺς ἁγίους τόπους, τὸν Πανάγιον τάφον τοῦ Κυρίου, λέγων, Γολγοθᾶ, τὸν τίμιον Σταυρὸν καὶ ὅλα τὰ τεύχεα μέγῃ. Θέλων δὲ νὰ μένῃ ἐκεῖ ἵνα ἡττοχάσῃ ἀγγελὸς Κυρίου τὸν προτέταξε τὴν νύκτα, ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του· καὶ ἀκούσχετε τί συνέβη εἰς τὴν ἐπιστροφήν.

Ὁ ἅγιος θέλων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ὑπῆγε εἰς τὸν λιμένα ὅπου ἵσταντο τὰ πλοῖα καὶ ἠρώτησεν ποῦ θὰ ὑπάγῃ· καὶ εἰπον οἱ ναῦται ὅπου εὐρωμεν ἐκεῖ θὰ ὑπάγωμεν. Λέγει ὁ ἅγιος νὰ εἰς δώσω τὸν ναῦλον μου νὰ μὲ ὑπάγετε εἰς τὰ Πάταρα τῆς Λυκίας

Ἐτρεξαν λοιπὸν οἱ ναῦται διὰ τὰ ἀναχωρήσασθαι βλέποντες δὲ ὅτι εἰ-
 χον καλὸν ἀνεμὸν ὑψωσαν πανίαν καὶ ἀνεχώρησαν· θεοὶ οὖν δὲ τὰ διέλθω-
 σιν ἀπὸ τὴν πατρίδα τῶν ἑστρεψάν τὸ πλοῖον πρὸς τὸ μέρος αὐτῶν
 ἀλλ' ὁ Θεὸς διὰ τὰ μὴ λυπήσθαι τὸν ἅγιον ἐξηγήρει μεγάλην τρικυμίαν
 ὥστε συνετρίβη τὸ τιμῶνιον καὶ ἀπέλπισθέντες οἱ ναῦται περιέμενον
 τὸν θάνατόν· ἀλλ' ὁ ἅγιος διὰ προσευχῆς τοῦ κατεπράυνε τὴν ταραχὴν
 τῆς θαλάσσης οἱ δὲ ναῦται παρ' ἐλπίδα εἶδον ὅτι ἔσθασαν εἰς τὰ Πά-
 ταρα καὶ πεσόντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἐζήτουν συγχώρησιν· ὁ δὲ ἅγιος
 διδάξας καὶ παραινέσας αὐτοὺς εἶπεν εἰς ἄλλους· νὰ μὴ τὸ κάμνωσι
 ἐπειτα εὐχηθεὶς νὰ ὑπάγῃ καλὰ εἰς τὸν τόπον τοῦς· Με τοιοῦτον
 τρόπον ἐπιστρέφειν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ, πόσῃν δὲ χαρὰν ἡσθάνθησαν
 ἑαυτοῦ πατριῶται ὅτε εἶδον τὸν ἅγιον δὲν δύναμαι νὰ τὴν διηγηθῶ.
 Νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ὡς καὶ οἱ μοναχοὶ οἱ ὄντες
 εἰς τὸ Μοναστήριον ὅπου ἄφικεν ὁ θεὸς τοῦ ἐπιτροπον, ὅλοι ἐξῆλθον
 εἰς συνάντησιν τοῦ, καὶ φιλοξενήσαντες αὐτὸν μὲ φαγητὰ, ὡς ἀγαπη-
 τὸν ὅπου εἶχεν ὁ δὲ ἅγιος ἀντεφηλοξένησεν αὐτοὺς μὲ λόγον Θεοῦ, δι-
 δάξας τὰ ἀνήκοντα εἰς χριστιανικὰς ψυχὰς τὰς ἐπιθυμούσας τὴν ἑαυ-
 τῶν σωτηρίαν. Οὕτω πολιτευόμενος ὁ ἅγιος παρ' ὅλων ἡγαπάτο καὶ
 ἐπαινέτο· καὶ βλέποντες τὰς ἀρετὰς τοῦ, πολλοὶ ἐμιμούνητο αὐτὸν καὶ
 ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ ὠφελοῦμενοι. τὰ φθαρτὰ κατεφρόνουν καὶ ἐ-
 πεθύμουν τὰ οὐράνια. Μέγας δὲ ὢν εἰς τὴν ἀρετὴν ὁ ἅγιος καὶ εἰς τὴν
 κατὰ Θεὸν πολιτείαν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀν-
 καὶ ἀπόφυγε τὸν τούτων ἐπαινον διὰ τὴν ἐφανερόμενον παρὰ τοῦ Θεοῦ
 δια πολλῶν ψυχῶν ὠφέλειαν, ἀκούσατε.

Πλησίον εἰς τὰ Πάταρα ἦτο πόλις ἥτις ἐλέγετο Μύρα κατ' αὐτὰς
 ἀποθανῶν ὁ ἀρχιερεὺς τῆς πόλεως ταύτης, ἐζήτουν ὅπως εὐρωσιν ἄξι-
 ον ἀρχιερέα τοῦ θρόνου. Συναχθέντες δὲ οἱ Ἐπίσκοποι καὶ κληρικοὶ
 τῆς ἐπαρχίας τῶν Μυραίων ὅπως ἐκλέξωσι τοιοῦτον, καὶ ὅλοι εἶπον
 τὸν λόγον τῶν, ἀναστὰς δὲ εἰς ἐκ τῶν ἐπισκόπων λέγει· ὦ ἀγία καὶ
 ἰσά· συναξίς ἀκούσατε μου· αὐτοὺς ὅπου ἐξελέξαμεν ἡμεῖς δι' ἀρ-
 χιερεῖς, θεωροῦνται καλοὶ ἐξ ἡμῶν, ἀλλ' ὥς δεηθῶμεν εἰς τὸν Θεὸν
 ἵνα ἴδωμεν ποῖον θὰ ἐκλέξῃ καὶ ὁ Θεός. Ἀκούσαντες δὲ οἱ Ἐπίσκο-
 ποι τοὺς λόγους εὐχαριστήσαν, καὶ δεηθέντες τὴν νύκτα ἐκείνην ἵνα
 τοὺς φανερώσῃ τὸν ἄξιον, αἰφνης ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη εἰς ἕνα Ἐπί-
 σκοπον προσβύτερον, λέγων· Ἐπίσκοπε, τί καπιᾶτε; ἀνάστα, ὑπάγε
 εἰς Ἐκκλησίαν καὶ θὰ ἔλθῃ εἰς ἄνθρωπος συνετός· ὀνόματι Νικόλαος
 αὐτὸν κίμετε Μητροπολίτην διότι αὐτὸς εἶνε ἄγιος· νὰ ποιμάνῃ τὸν
 λαόν ὡς θέλει ὁ Θεός. Ἀπὸ τοῦ ἐπίσκοπος εἶδε τὴν ὁπτασίαν, ἀνέστη
 ταχύ· καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἐπισκόπους, ἀκούσαντες δὲ τοῦτο ἐδόξα-
 ζον τὸν Θεόν αὐτὸς δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν περὶ μένου· νὰ ἴδῃ ἐκεῖ

νον τὸν ὁποῖον τοῦ εἶπεν ὁ Ἄγγελος. Ἰστάμενος δὲ βλέπει τὸν Νικό-
 λαον πορευόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τὰ προσευχηθῆ· ὁ δὲ Ἐπίσκο-
 πος ἐνόησεν ὅτι ἐκεῖνος εἶναι, εἶπε τέκνον μου, πῶς ὀνομάζεσθαι ὁ δὲ
 ἅγιος μὲ πραότητα ἀπεκρίθη Νικόλαος ἅγιε δέσποτα· καὶ παρευθὺς ἀ-
 κούσας ὁ Ἐπίσκοπος τὸν ἅγιον εἶπεν πρὸς αὐτὸν ἀκολουθεῖ μοι. Καὶ
 λαβὼν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς, τὸν ἔφερεν εἰς τοὺς ἄλλους ἐπισκόπους καὶ
 κληρικοὺς καὶ ὡς τὸν εἶδον, εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν ὅπου τοὺς ἔδωκε
 τοιοῦτον ποιμένα· Καὶ χειροτονήσαντες αὐτὸν ἀρχιερέα εἶπον πρὸς
 τὸν λαόν, δεχθῆτε ἀδελφοί τὸν ἄξιον ἀρχιερέα καὶ ποιμένα τὸν ἀπὸ
 Θεοῦ ἀπεσταλμένον. Καὶ τὰ μὲν περὶ τῆς χειροτονίας τοῦ οὕτως
 ἐγένοντο· ὅσους δὲ κόπους καὶ πόνους ἀγρυπνίας καὶ νηστείας, ἐλεη-
 μοσύνας καὶ λοιπὰς ἀγαθοεργίας δὲν δύναται τις νὰ τὰς διηγηθῇ.
 Ἄλλ' ὁ διάβολος ὁ φθονῶν τὸ καλὸν τί κατώρθωσε βλέπων τὴν εὐ-
 σέβειαν πληθυνομένην καὶ τοὺς χριστιανούς αὐξανόμενους, δὲν ὑπέ-
 φερε ἀλλὰ παραινέσας δύο βασιλεῖς κατὰ τῶν χριστιανῶν, τὸ ζευ-
 γος τοῦ διαδόλου τὰ θηρία τὰ ἀνήμερα τοὺς διώκτας τῆς εὐσε-
 βείας τὸν Διοκλητιανὸν καὶ Μαξιμιανόν, οἵτινες ἐθέτισαν μεγάλας
 τιμωρίας καὶ βάσανα ἀνυπόφορα κατὰ τῶν Χριστιανῶν· ὡς καὶ τυ-
 πάρχας ὁμοτάτους καὶ ἀπανθρώπους, οἵτινες ἐκέρυττον πανταχοῦ,
 ὅτι ὅστις εἶνε χριστιανὸς καὶ ἀρνηθῇ τὸν ριστὸν θὰ λάβῃ μεγάλας
 τιμὰς ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς· εἰ δὲ καὶ μένει Χριστιανὸς καὶ δὲν σέβε-
 ται τὰ εἰδωλα θὰ λάβῃ μεγάλας τιμωρίας καὶ βάσανα. Ἐκ τῶν χρι-
 στιανῶν πολλοὶ ὁμολόγησαν παρρησία τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθῆ
 καὶ ἀπέθανον μετὰ πολλῶν βασάνων ἄλλοι δὲ ἐκ φόβου ἠρνοῦντο τοῦ
 τὸν Χριστὸν καὶ ἐθυσίαζον εἰς τὰ εἰδωλα, οἱ φοβούμενοι δὲ καὶ μὴ
 θέλοντες νὰ ἀρνηθῶν τὸν Χριστὸν οὐδὲ νὰ θυσιάσουν εἰς τὰ εἰδωλα,
 ἐφευγον εἰς τὰ ὄρη καὶ σπήλαια κρυπτόμενοι. Λοιπὸν οἱ ὀρίσμοι τῶν
 βασιλέων τούτων ἐφθασαν καὶ εἰς τὰ Μύρα εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ ἁ-
 γίου, καὶ εὐρόντες τὸν ἅγιον οἱ τοπάρχαι πολὺ τὸν ἐπαίδευσαν καὶ
 τὸν ἐφυλάκισαν ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανῶν ὑποφέρων πείναν,
 δεῖψαν, καὶ πᾶσαν κακοπάθειαν. Ἐμεινε λοιπὸν ὁ ἅγιος ἐν τῇ φυλα-
 κῇ ἱκανὸν καιρὸν διδάσκων τοὺς χριστιανούς νὰ μείνουν στερεοὶ εἰς
 τὴν πίστιν. Ὁ μὲν ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας διάβολος οὕτως εἰργάσθη,
 ὁ δὲ Θεός ὁ τοῦ ἀνθρώπου συμφέρον θέλων οὕτως οἰκονόμησε· οἱ μὲν
 δύο ἀσεβέστατοι βασιλεῖς ἐκεῖνοι ἀποθανόντες ἐπορεύθησαν εἰς τὴν
 γέεναν τοῦ πυρός· καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐβασίλευσεν ὁ χριστιανικώτατος
 Μέγας· Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς τῆς ἁγίας Ἐλένης καὶ Κωνσταντῆος τοῦ
 Χλωροῦ καὶ διέταξε πανταχοῦ ὅπου εὐρίσκονται χριστιανὸς ἐν τῇ φυ-
 λακῇ νὰ εὐθερωῦνται, αἱ Ἐκκλησίαι νὰ ἀνοικοδομοῦνται, αἱ δὲ εἰδω-
 λολατρικαὶ νὰ ἀφανίζωνται. Ἀμέσως λοιπὸν οἱ χριστιανοὶ ἐκ τῶν
 φυλακῶν ἐλευθερώθησαν ὡς καὶ ὁ ἅγιος καὶ ἀποκχέστη παλιν ἀρ-

χιερεύς και ποιμὴν τῶν Μυρτῶν.

Μετὰ ταῦτα λοιπὸν, οἱ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ εὐρισκόμενοι ἑλληνικοὶ βωμοὶ εἰς οὓς ἐκατόκουν οἱ δαίμονες καὶ ἐπροσκυνοῦντο παρὰ τῶν ἀνθρώπων, κατεκοιμίζοντο διὰ προσευχῆς τοῦ ἁγίου καὶ ἐδιὰλύοντο εἰς χῶμα, οἱ δὲ δαίμονες ἐφευγον εἰς τὸν ἀέρα κλαίοντες τὴν συμφορὰν τῶν. Ἦτο δὲ ἐκεῖ καὶ εἰς μέγας βωμοὺς ἑλληνικῶς, διαφορετικῶς τῶν ἄλλων κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὸ πλάτος τὸν ὅποιον ὠνόμαζον οἱ Ἕλληνες τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος, ἤγουν τῆς Σελήνης. Ἐβουλήθη ὁ ἅγιος νὰ ἀφανίσῃ καὶ ἐκεῖνον καὶ ποιήσῃς τροσευχὴν παρευθὺς ἐπεσεν ὁ βωμὸς καὶ τὰ εἰδῶλα ὡς τὰ φύλλα τοῦ δένδρου ἐκ μεγάλου ἀνέμου τὸ φθινόπωρον καὶ οἱ κατοικοῦντες δαίμονες ἐφευγον κλαίοντες καὶ λέγοντες εἰς τὸν ἅγιον ὅτι τοὺς ἡδίκησε. Ἡμεῖς δὲν σοῦ ἐπταίσαμεν, καὶ σὺ μᾶς διώκεις ἀπὸ τὸν οἶκον μας· ἐδῶ εἴχομεν τὴν κατοικίαν μας πλανῶντες τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι μᾶς ἐλίσσονται καὶ τώρα ποῦ νὰ ὑπάγωμεν λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ ἅγιος· πορεύθητε εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Καὶ περὶ τῶν βωμῶν οὕτως ἔγεινε. Εἰς τὸν εἰκοστὸν χρόνον τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἦτο τις ἀνθρώπος ὀνόματι Ἀρειὸς πεπαιδευμένος· κατώκει δὲ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν καὶ ὁ ἅγιος Πέτρος ὁ Κάρτυς ὁ ἀρχιερεὺς τὸν χειροτονήσας διάκονον· χειροτονήσας δὲ ἤρχισε νὰ λέγῃ λόγια βλάσφημα κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε Θεὸς ἀληθής, ἀλλὰ κτίσμα, καὶ ποίημα Θεοῦ. Εἰδὼν δὲ ὁ ἀρχιερεὺς ὅτι εἶνε βλάσφημος τὸν ἐκάθηρεν ἐκ τῆς διακονίας. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου Πέτρου ἐλαβε τὴν ἀρχιερωσύνην τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀχιλλᾶς τις τὸ ὄνομα ὅστις μετέφερε τὸν Ἀρειὸν εἰς τὴν εὐσέβειαν χειροτονήσας αὐτὸν καὶ πρωτόπαπαν Ἀλεξανδρείας. Ἔως μὲν ἔζη ὁ ἀρχιερεὺς Ἀχιλλᾶς διετήρει τὴν εὐσέβειαν ὁ ἀσεβέστατος Ἀρειὸς ἀποθανὼν δὲ ὁ Ἀχιλλᾶς καὶ λαβὼν τὴν ἀρχιερωσύνην ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος πάλιν ἤρχισε νὰ βλασφημῇ καὶ περισσοτέρα. Βλέπων αὐτὸν ὁ ἀρχιερεὺς τὸν ἐκάθηρε καὶ ἀνεθεμάτισε, αὐτὸς δὲ ἐξηκολούθει τὰ τῆς αἰρέσεώς του σύρας μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Εὐσέβειον μητροπολίτην Νικομηδείας, τὸν Ναυλῖνον τὸν ἀρχιερέα τῆς Τύρου καὶ ἄλλον Εὐσέβειον μητροπολίτην Καισαρείας, οὐ μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς κληρικοὺς καὶ Ἀρχιερεῖς.

Βλέπων δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὴν σύγχυσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐστειλε πανταχοῦ διαταγὰς, νὰ συναθῶσιν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν μοναχῶν εἰς τὴν πόλιν Νίκαιαν καὶ νὰ συνδιαλεχθῶσι μετὰ τοῦ Ἀρειοῦ, καὶ νὰ ἰδοῦν τίς εἶνε ὁ πταίστης καὶ βλάσφημος. Συναχθέντες δὲ ἀρχιερεῖς διακόσιοι τριάκοντα δύο ἱερεῖς

διάκονοι καὶ μοναχοὶ ὀγδοήκοντα ἐξ ἑν ὧν 318, ἐξάρχοντες δὲ καὶ πρῶτοι τῆς συνόδου ἦσαν οἱ ἑξῆς· Σίλβεστρος Πάπας· Ρώμης· Μητροφάνης Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλέξανδρος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, μετὰ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, Εὐστάθιος Πατριάρχης Ἀντιοχείας, Μακάριος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὁ ἅγιος Παφνούτιος ὁ ὁμολογητὴς, ὁ ἅγιος Σπυρίδων ἀρχιερεὺς Τριφυλιῶντος μετ' αὐτῶν ἦτο ὁ μέγας καὶ θαυματουργὸς Νικόλαος. Καθίσας ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν θρόνον, ἐκάθησαν ἐξ ἐλάστου μέρους ἀπὸ ἐκατὸν πενήκοντα ἐννέα πατέρες, συζητοῦντες αὐτοὶ καὶ ὁ Ἀρειὸς μετὰ πολλὴν ἀγωνίαν. Βλέπων δὲ ὁ ἅγιος Νικόλαος ὅτι ὁ Ἀρειὸς ἐπρόκειτο νὰ ἀποστομώσει τοὺς ἀρχιερεῖς, θεῶν ζήλῳ κινούμενος, ἐσηκώθη καὶ ἔδωκεν ἐν ῥάπισμα ὅπου ἐπέσθην τὰ μέλη τοῦ Παραπονεθείς δὲ ὁ Ἀρειὸς λέγει πρὸς τὸν βασιλέα, Βασιλεῦ δικαιοῦτατε, εἶνε δικαίον ἐμπροσθεν τῆς βασιλείας σου νὰ κτυπᾷ τις τὸν ἄλλον; ἐάν μὲν ἔχει λόγον ὡς ὁμιλῇ ὡς καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες· ἐάν δὲ εἶνε ἀμαθής, ὡς σιωπᾷ ὡς καὶ οἱ ὅμοιοι σου· διατὶ νὰ μὲ ῥάπισῃ ἐμπροσθεν τῆς βασιλείας σου; Ἀκούσας ὁ βασιλεὺς πολλὸ τοῦ ἐκκακοφάνη καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς ἄγιοι ἀρχιερεῖς, νόμος εἶνε ὅτι ὅστις σηκώσει χεῖρ ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως διὰ νὰ κτυπήσῃ τινὰ νὰ τοῦ κόπτεται, ἀφίνω τοῦτο ὅπως τὸ κρίνει ἡ ἀγίότης σας. Ἀπεκρίθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ εἶπον. Μεγαλειότατε, ὅτι μὲν κακῶς ἐπραξεν ὁ ἀρχιερεὺς τὸ ὁμολογοῦμεν ὅλοι μας· πλὴν παρακαλοῦμεν σε. τώρα μὲν ὡς τὸν καθήρωμεν καὶ τὸν φυλακίσωμεν, καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Συνόδου, τότε θέλομεν τὸν κατὰ δικαίαν. Καθ' ἡρᾶντες δὲ αὐτὸν καὶ φυλάκισαντες, ἐφάνη τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Θεοτόκος ἐν τῇ φυλακῇ καὶ λέγουν, Νικόλαε, διατὶ εἶσαι φελακισμένος; Καὶ ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη διὰ τὴν ἰδικὴν σας ἀγῆπην. Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Χριστὸς, λάβε αὐτὸ καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ Εὐαγγέλιον, ἡ δὲ Θεοτόκος τοῦ ἔδωκε τὸ ἀρχιερατικὸν ὁμοφόριον. Τὴν ἐπαύριον τινὲς γνωστοὶ τοῦ τοῦ ἔφερον ἄρτον, καὶ ἐλέπουν ὅτι ἦτο λυτὸς ἐκ τῶν δεσμῶν καὶ εἰς μὲν τὸν ὅμον τοῦ ἐφόρει τὸ ὁμοφόριον, εἰς δὲ τὰς χεῖρας ἐκράτει ἀναγινώσκων τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἐρωτήσαντες ποῦ τὰ εἶρε, τοὺς εἶπε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Μαθὼν τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἐξέβαλεν ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτὸν καὶ ἐξῆλθε συγχώρησιν, ὡς καὶ ὅλοι οἱ λοιποὶ. Διαλυθείσης δὲ τῆς συνόδου, ἐπέστρεψαν ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡς καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος εἰς τὴν ἐπαρχίαν του.

Πεῖνα μεγάλη ἐγένετο πάλιν εἰς ὅλην τὴν Λυκίαν, τὴν ὅλην δὲν ἐνθυμούντο ποῖε οἱ ἄνθρωποι καὶ πολὺ ἐστενοχωροῦντο ὡς καὶ τὰ Μύρα ἡ ἐπαρχία τοῦ ἁγίου ἐκινδύνευσεν νὰ καταστραφῇ. Ἀλλ' ὁ ἅγιος λυπούμενος τὸ ποῖμνέν του, τί ἐνήργησε. Πλοῖάρχους τις ἐφόρτωσε τὸ

πλοίων του σίτον διὰ τὴν Γαλλίαν φαίνεται δὲ τὴν νύκτα ὁ ἅγιος Νικόλαος καθ' ὕπνον καὶ τοῦ λέγει, τὸν σίτον νὰ τὸν ὑπάγῃς εἰς τὰ Μύρα τῆς Λυκίας καὶ ὄχι εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι ἐκεῖ εἶνε πείνα μεγάλη καὶ θὰ τὸν ἐξοδεύσῃς μετὰ μεγάλην τιμὴν, καὶ γρηγόρα· λάβε δὲ καὶ ὡς ἀρραβῶνα τρία φλωρία, καὶ ἅμα φθάσῃς, λαμβάνεις καὶ τὰ ἐπιλοιπα χρήματα. Ἐξυπνήσας τὴν πρῶταν εὖρον εἰς χεῖρας τοῦ τὰ νομίσματα, καὶ διηγήθεις τοῦτο εἰς τοὺς ναύτας ἐδειξε καὶ τὰ νομίσματα καὶ ἀνεχώρησαν διὰ τὰ Μύρα τῆς Λυκίας, διότι ἐνόησαν ὁ πλοίαρχος ὅτι ἦτο ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦτο, καὶ ὅτι ἤθελεν ὠφεληθῇ. Φθάσαντες εἰς τὰ Μύρα ἐπώλησαν τὸν σίτον μετ' ὠφέλειαν, οἱ δὲ ἀνθρωποὶ τοῦ τόπου ἐκείνου ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ὅστις πάντοτε φροντίζει διὰ τοὺς εἰς αὐτὸν ἐλπίζοντας.

Εἰς τῆς Λυκίας τὰ μέρη ἦτο πόλις ἥτις ὠνομάσθη παρὰ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου μεγάλη Φρυγία, ἦτον δὲ καὶ ἄλλη μικρὰ Φρυγία πέραν τῆς Κ)πόλεως ἣν ὅποιαν οἱ Ἕλληνες τὴν ὀνομάζουσι Τρωάδα. Εἰς τὰ μέρη τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐκατοίκουν ἔθνη ἀλλόφυλα καὶ ξένα, ἀπερ' ὠνομάζοντο Ταφάλοι. Ἐπαναστατήσαντες δὲ ἔκαμον ἰδικὴν τῶν βασιλείων χωρισθέντες ἐκ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου.

Ἀκούσας ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὴν διαίρεσιν τῶν Φρυγῶν ἐπεμψε τρεῖς στρατηγούς μετ' ἱκανὸν στρατὸν ὅπως εἰρηνεύσωσιν αὐτούς· ὠνομάζοντο δὲ οἱ στρατηγοί, ὁ μὲν εἰς Νεποτιανός, ὁ δευτέρος Οὐρσος καὶ ὁ τρίτος Ἐρπυλίων. Πλέοντες καὶ οἱ τρεῖς ἔφθασαν εἰς τὸν λιμένα τῶν Μυραίων καλούμενον Ἀδριάκην καὶ ἐπειδὴ ἦτο κακοκαίρια ἔμενον ἐκεῖ ἕως νὰ ἔλθῃ καιρὸς κατάλληλος· οἱ δὲ στρατιῶται ἐχόντες συνθήκην εἰς τὴν ἀρπαγὴν, ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν ὅπως ἀγοράσῃσι δῆθεν ἀρτους ἐκ τοῦτο ἐγένετο μεγάλη σύγχυσις εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Μυραίων διότι ἤρπαζον ὅ, τι εὕρισκον· ὁ δὲ ἅγιος ἀκούσας τὴν σύγχυσιν ἐπορεύθη εἰς τὸν λιμένα· εὗρε τοὺς στρατηγούς καὶ λέγει πρὸς αὐτούς· διατὶ ἀξιώσιμοι ἀφήσατε τοὺς στρατιώτας καὶ ἦλθον καὶ καταστρέφουν τὴν πόλιν καὶ ἀρπάζουν ὑπὸν ἁνθρώπων τοῦ βασιλέως τὰ ἑαυτῶν πράγματα καὶ ζημιώνουν αὐτούς. Οἱ δὲ στρατηγοὶ εἶπον· ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν ἅγιε τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου τίποτε· διότι ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἐστειλεν εἰς τοὺς ἔπαναστατήσαντας Ταφάλους, ὅπως τοὺς εἰρηνεύσωμεν. Καὶ ἀμέσως πορεύθέντες εἰς τὴν ἀγορὰν ἄλλους ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἔδερον ἄλλους συνεβούλευον· καὶ οὕτως εἰρηνεύσαν τὰ πράγματα. Τότε ὁ ἅγιος λαβὼν τοὺς στρατηγούς εἰς τὴν Μητρόπολιν φιλοξενήσας αὐτοὺς ἀρκούντως καὶ ὡς καλὸς πατὴρ συμβουλευσας καὶ εὐχθεὶς ἀπέστειλεν εἰς τὸν λιμένα τῶν Μυραίων εὐχαριστημένους.

Καὶ οἱ μὲν στρατηγοὶ μετὰ τοῦ στρατοῦ εἰσῆλθον εἰς τὸ πλοῖον νὰ ἀναχωρήσουν· ὁ δὲ ἅγιος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ πάραυτα βλέπει ἄνδρας τε καὶ γυναῖκες κλαίοντας καὶ παρακαλοῦντες τὸν ἅγιον ὅπως προφθάσῃ καὶ ἐλευθερώσῃ τρεῖς ἐκ τῶν συγγενῶν τῶν τοὺς ὁποίους ἀδίκως ὁ διοικητὴς τοῦ τόπου Εὐστάθιος ἐκαταδίκασεν εἰς θάνατον δωροδοκηθεὶς παρὰ τῶν ἐχθρῶν. Γνωρίσας ὁ ἅγιος τὸ ἀδίκον τοῦτο καὶ παραλαβὼν μετ' ἑαυτοῦ τοὺς τρεῖς στρατηγούς ἐσπεύσε δρομαίως μετ' αὐτῶν ὅπως φθάσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης καὶ σώσῃ αὐτούς· συναντῶν δὲ καθ' ὁδὸν ἀνθρώπους ἡρώτα ἐὰν εἶδον αὐτούς καὶ πληροφορούμενος ἐσπευδε διὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἐκ τοῦ θανάτου· φθάσας δὲ ἰδρωμένος ἤρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου τὴν σπάθην ὅπου ἤθελεν ἀποκεφαλίσαι αὐτούς, ἔλυσεν αὐτοὺς ἐκ τῶν δεσμῶν καὶ ἀπέστειλε χαίροντας, οἵτινες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον Νικόλαον ὅστις τοὺς ἠλευθέρωσε. Διαδοθείσης τῆς φήμης εἰς τὴν πόλιν, ἔτρεχον ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰς τὸ γεγονός. Ὁ δὲ Εὐστάθιος ἰσπεύσας ἔτρεχε νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὸς τὸ γεγονός. Ὁ δὲ ἅγιος ὡς εἶδεν αὐτὸν τὸν ἡλεγε διὰ τὴν ἑκαμὲν ἀδίκον κρίσιν, δωροδοκηθεὶς, καὶ ἐκαταδίκασε τοὺς ἄθώους ἀνθρώπους· αὐτὸς δὲ ὡμολόγησεν ὅτι ὁ Συμονίδης καὶ Εὐδόξιος οἱ πρῶτοι τοῦ τόπου ἐμαρτύρησαν περὶ αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο ἐξέδωκε τοιαύτην ἀπόφασιν· ὁ δὲ ἅγιος διεμαρτυρήθη ἐνώπιον τῶν τριῶν στρατηγῶν ὅτι νὰ καταγγέλλῃ τὴν πρᾶξιν εἰς τὸν βασιλέα Μίγαν Κωνσταντῖνον· ὅπως μάθῃ ὅτι εἶνε ἀδίκος κριτής. Ὁ δὲ Εὐστάθιος ἀκούσας ταῦτα καὶ φοβηθεὶς ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου ζητῶν συγχώρησιν καὶ ὁμολογήσας τὴν ἀδίκον κρίσιν ὅπου ἔκαμε· ὁ δὲ ἅγιος συγχωρήσας αὐτὸν ἀπέστειλεν εἰς τὴν πόλιν.

Ταῦτα πάντα εἶδον οἱ 3 στρατηγοὶ καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ πλοῖον ἀνεχώρησαν καὶ φθάσαντες εἰς Φρυγιὴν εἰρηνεύσαν τοὺς Ταφάλους καὶ ἐπιστρέψαντες εἰς Κ)πολιν καὶ προσκυνήσαντες τὸν βασιλέα· ἀνέφερον τὴν υπόθεσιν πῶς εἰρηνεύσαν τοὺς Ταφάλους· ὁ δὲ βασιλεὺς τοὺς ἐτίμησε καὶ πλείστα χαρίσματα τοὺς ἔδωκε καὶ εἰς μεγαλητέραν τιμὴν τοὺς ἀνύψωσε. Ἀλλὰ τί τὸ μετὰ ταῦτα· Οἱ μὲν τρεῖς στρατηγοὶ ἐκεῖνοι ὁ Νεποτιανός, ὁ Οὐρσος καὶ Ἐρπυλίων διέτριβον εἰς τὰ βασίλεια, ὡς πρῶτοι τοῦ βασιλέως· φθονεροὶ δὲ τινες ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως μὴ δυνάμενοι νὰ ἑλέπωσιν αὐτοὺς οὕτω τιμωμένους ὑπῆγον εἰς τὸν τοῦ βασιλέως ἐπίτροπον Ἀβλάθιον ὀνόματι καὶ λέγουν· εἶδες τί ἔκαμαν οἱ τρεῖς στρατηγοὶ· ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐπεμψε νὰ εἰρηνεύσωσιν τοὺς Ταφάλους, αὐτοὶ δὲ συνενοήσαντες μετ' αὐτῶν σκέπτονται νὰ πείσωσι τοὺς μετ' αὐτῶν στρατιώτας νὰ ἔπαναστατήσωσι μετὰ τῶν Ταφάλων καὶ βασιλεύσωσιν αὐτοί. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀβλάθιος εἶχε κατὰ νοῦν τὴν υπόθεσιν· αὐτοὶ ὁμοῦς ἰδόντες

νοί ὅτι ἄνευ χρημάτων δὲν γίνεται τίποτε· ἔδωκαν εἰς αὐτὸν χρήματα πολλὰ· λαβὼν δὲ οὗτος τὰ χρήματα ἐφυλάκισεν αὐτοῦς, μὴ ἡξεύρου-
τος τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου. Ἦμενον δὲ ἄρκετον χρόνον εἰς τὴν
φυλακὴν χωρὶς νὰ ἡξεύρουν τὴν αἰτίαν· οἱ δὲ φθονεροὶ ἐκείνοι ἄνδρες
φοβούμενοι μὴ φανερωθῶν εἰς τε τὸν Ἀβλάδιον καὶ τὸν βασιλέα
ψεύσται ἐφερον εἰς τὸν Ἀβλάδιον καὶ ἄλλα περισσότερα χρήματα
καὶ ἐζήτησαν νὰ διατάξῃ ὅπως φονευθῶσι τὸ συντομώτερον μήπως
δῆθεν συνεννοηθῶσι μετὰ τῶν Ταγμάτων ὄντες ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἡ-
θωσιν πρὸς ἀπελευθέρωσιν των. Βλέπων δὲ Ἀβλάδιος ὅτι καὶ εἰς φό-
νον τὸν διάζωσι, τρέχει πρὸς τὸν βασιλέα μετ' ὑπομνήσεων πρὸς αὐτὸν καὶ
λέγει πρὸς αὐτόν· Μεγαλειότατε οἱ 3 στρατηγοὶ Νεποτιανὸς, Οὐρ-
σος καὶ Ἐρπυλίων ὅπου ἐπεμψας νὰ εἰρηνεύσῃς τοὺς Ταγμούς, αὐ-
τοὶ τοὺς ἔφερον εἰς τὸν ἑαυτὸν τοὺς καὶ σκέπτονται ἵνα ἐπαναστα-
τήσωσι κατὰ τῆς βασιλείας σου· λοιπὸν ἐγὼ τοὺς ἐφυλάκισα καὶ νὰ
διατάξῃς ἢ νὰ φονευθῶσι, ἢ νὰ σκεφθῇς πῶς νὰ ἀπαλλαγῇς ἐκ τῶν
χειρῶν αὐτῶν καὶ ἴδωσι καὶ ἄλλοι καὶ σωφρονισθῶσι.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς καὶ νομίζων, ὅτι ὁ Ἀβλάδιος λέγει ἁ-
λθειαν, διέταξε νὰ τοὺς ἀναγγείλῃσιν ὅτι αὐριοὶ ἀποκεφαλίζονται
Γράψας ὁ Ἀβλάδιος τὴν ἀπόφασιν, ἔστειλεν εἰς τὴν φυλακὴν νὰ τοὺς
δοθῇ ἡ ἀγγελία. Ἐλθὼν δὲ δεσμοφύλαξ κλαίων εἰς τὴν φυλακὴν, ἀνῆ-
γγειλε τὴν καταδίκην αὐτῶν ἣν ὥρισε ὁ βασιλεὺς, λέγων ὅτι· αὐριοὶ
ἀποκεφαλίζεσθε, ὅτι λοιπὸν ἔχετε νὰ διατάξῃτε διὰ τὰς οἰκογενείας
σας καὶ τὰς περιουσίας σας· κάμετε τὸ συντομώτερον· καὶ ὁ μὲν δεσμο-
φύλαξ εἶπε ταῦτα ἐκεῖνοι δὲ ἀκούσαντες τὴν ἀπόφασιν παρέλυσαν τὰ
μέλη των, μὴ γνωρίζοντες διὰ ποίαν αἰτίαν ἐδόθη τοιαύτη καταδικα-
στικὴ ἀπόφασις δι' αὐτοὺς. Ἐλεγον δὲ πρὸς ἀλλήλους τί ἐπταίσαμεν
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ βασιλέως καὶ ἐκαταδικάσθημεν οὕτως
τις ἡ ἁμαρτία μας καὶ θέλουν νὰ μᾶς φονεύσῃσι, λέγει ὁ Νεποτιανὸς
ἐπειδὴ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἐφθάσαμεν ἀδελφοί μου, πῶρα ἀνθρώπινος
δύναμις δὲν δύναται νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ· ἐνθυμέσθε τί συνέβη εἰς τὰ
Μύρα τῆς Λυκίας ἀπὸ τὸν μέγαν Νικόλαον ὅστις ἡλευθέρωσεν ἀπὸ τοῦ
ἀδίκου θανάτου τοὺς τρεῖς ἄνδρας· ὁ αὐτὸς γνωρίζει δι' ἡμᾶς ὅτι δὲν
ἔχομεν τινα νὰ μᾶς βοηθήσῃ· εἰς μεγάλην θλίψιν καὶ ὁδὸν καρδίας
εὐρισκόμεθα καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐλευθερώσων ἐκ τοῦ κινδύνου τούτου
ἡ φωνὴ μας ἐξηφανίσθη ἡ γλῶσσα μας ἐξηράνθη καὶ δὲν δυ-
ναμέθα νὰ δηλώμεν πρόφασιν Κύριε καὶ μὴ παραδίδῃς τὴν ἀδικίαν
ταύτην, μηδὲ λαμονίσῃς τὸν θάνατόν μας· ἐλευθερώσον μας ἐκ τῶν
χειρῶν τῶν ἐχθρῶν μας· πρόφασον εἰς βοήθειαν ἡμῶν ὅτι αὐριοὶ θανα-
τούμεθα. Καὶ οἱ μὲν ἐν τῇ φυλακῇ ὅλην τὴν νύκτα οὕτως ἐδέοντο
τοῦ Θεοῦ. Βλέπων δὲ Θεὸς τὴν ἀδικίαν καὶ θέλων νὰ δοξάσῃ τὸν ὄ-
ντα

γιον, τί οἰκονόμησε; Τὴν νύκτα ἐκείνην πρὸς τὸ ἐξημέρωμα φαίνεται
ὁ Μέγας Νικόλαος εἰς τὸν βασιλέα Κωνσταντίνον, καὶ τοῦ λέγει βα-
σιλεῦ τοὺς τρεῖς ἄνδρας ὅπου θέλεις νὰ φονεύσῃς σὺ γρήγορα καὶ ἐ-
λευθέρωσέ τοὺς εἴτε ἄλλως θὰ κάμω δέξιν εἰς τὸν Θεόν νὰ σοὺ κόψῃ
τὴν ζωὴν. Λέγει ὁ βασιλεὺς ποῖος εἶσαι σὺ ὅπου μὲ φοβερίζεις; καὶ
πῶς εἴθες τὴν παρὰ τὴν ὥραν εἰς τὰς βασιλείας; Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη
ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχιερεὺς τῶν μυραίων Νικόλαος καὶ μετ' ἐστειλεν ὁ Θε-
ὸς νὰ σοὺ εἰπῶ, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃς τοὺς τρεῖς ἀδικουμένους. Παρευ-
θὺς ὁ βασιλεὺς ἐξύπνησεν, ὁ δὲ ἅγιος ἐπῆγε καὶ εἰς τὸν ἐπαρχον Ἀ-
βλάδιον εἰς τὸν νοῦν ἐβλάμενε διὰ τὴν ἑλπίδα χρήματα καὶ ἀδίκως
τοὺς τρεῖς ἄνδρας οἱ ὅποιοι καθόλου δὲν ἔπαισαν; γρήγορα νὰ τοὺς
ἐλευθερώσῃς διότι θὰ παρακαλίσω τὸν Θεόν καὶ θὰ σοὺ κόψῃ τὴν ζω-
ήν. Ὁ Ἀβλάδιος ἐρωτήσας, τίς εἶσαι σὺ; ὁ ἅγιος εἶπεν ἐγὼ εἶμαι ὁ
Νικόλαος ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Μυραίων. Ταῦτα εἰπὼν ἅγιος, καὶ παρευθὺς
ἐξύπνησεν ὁ Ἀβλάδιος, καὶ ἐσκέπτετο τί ἐσήμαινε τὸ ὄραμα.

Σκεπτόμενος δὲ Ἀβλάδιος ἐφθασαν οἱ ὑπῆρέται τοῦ βασιλέως Κων-
σταντίνου καὶ λέγουν σπεῦσον ὅτι ὁ βασιλεὺς σὲ ζητεῖ ὑπῆγεν ἁμέσως
ὁ δὲ βασιλεὺς ἤρχισε νὰ τοῦ διηγήται τὸ ὄνειρον ὅπου εἶδε. Λέγει ὁ
Ἀβλάδιος Βασιλεῦ καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ ὄνειρον εἶδον εἰς τὸν ὕπνον μου,
δὲν δύναμαι δὲ νὰ καταλάβω τί συμβαίνει λοιπὸν ἅς φέρωμεν τοὺς
τρεῖς ἄνδρας νὰ τοὺς ἐξετάσωμεν· τοὺς ἔφεραν λοιπὸν, καὶ τοὺς λέγει
ὁ βασιλεὺς τί μαγείας ἐκάματε καὶ εἶδαμεν αὐτὰ τὰ φοβερά ὄνειρα
καὶ ἡδυνήθημεν νὰ κοιμηθῶμεν; ἐκεῖνοι δὲ ἐβλέπον ὁ ἕνας τὸν ἄλλον
καὶ ἐκλεον. Βλέπων δὲ βασιλεὺς ὅτι ἐκ τῶν δακρύων καὶ ἐκ τοῦ φόβου
δὲν ἠδύναντο νὰ ἀπαντήσῃ, τοὺς ὠμίλησε μετ' ἡμερότητα καὶ τοὺς
λέγει· ἀποκρίθητέ μοι, καὶ μοὶ φοβεῖσθαι ἐμπροσθεν τοῦ φίλου σας,
βασιλέως. Βλέποντες αὐτοὶ τὴν ἡμερότητα τοῦ βασιλέως εἶπον μετὰ
δακρύων· Ὁ βασιλεῦ, μαγείας ἡμεῖς δὲν ἡξεύρωμεν, οὔτε καὶ λόγον ἂν
χρησθῶμεν κατὰ τῆς βασιλείας σου· εἴπομεν ποῖε, μάρτυρα ἔχομεν τὸν Θε-
όν, ὅστις ἐβλέπει τὰ πάντα· ἐὰν δὲ ποτε ἐσκέφθημεν κακὸν κατὰ τῆς
βασιλείας σου, σὲ ὀρκίζομεν εἰς τὸν Θεόν μὴ λυπηθῇς καθόλου καὶ ἡ-
μᾶς καὶ ὅλον μας τὸ γένος ἀλλὰ νὰ μὰ ἐξολοθρεύσῃς. Ἡμεῖς ὁ βα-
σιλεῦ ἔχομεν παραγγελίαν ἐκ τῶν γονέων μας, νὰ σεβώμεθα πρῶτον
τὸν Θεόν καὶ δευτέρον τὸν βασιλέα. Ταῦτα μελετῶντες ὅταν μᾶς ἔσ-
τειλας εἰς τὴν Πρυγίαν πρὸς τοὺς Ταγμούς κατεφρονήσαμεν ὅλα
καὶ μετ' ἡμᾶς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐτελειώσαμε τὸ θέλημά σου καὶ ἡλπί-
σαμεν νὰ μᾶς τιμήσῃς. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐκατεπράνε ἡ καρ-
διά του καὶ λέγει μετ' ἡμερότητα πρὸς ἐκείνους· Εἰπάτε μοι τίνα ἁ-
γιοὺ ἐπακαλῆσθητε εἰς τὴν φυλακὴν κατὰ τὴν νύκτα ταύτην; Ἀπε-
κρίθησαν καὶ εἶπον· Ὁ βασιλεῦ πολυχρονομένης οὕτως ἐπακαλούμεθα
τὸν Θεόν καλοῦντες Κύριε Κύριε, ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς ἡμῶν Νικόλαου

ὁ ἐλευθέρωσας ἐκ τοῦ ἀδίκου θανάτου τοὺς τρεῖς ἄνδρας εἰς τὰ Μύρα, αὐτὸς ἐλευθέρωσον καὶ ἡμᾶς ἀπὸ τὴν συκοφαντίαν ταύτην. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Νικολάου λέγει πρὸς αὐτοὺς καὶ τίς ἐστὶν ὁ Νικόλαος ὅπου λέγετε καὶ τίνι τρόπῳ ἐλευθέρωσε τοὺς 3 ἄνδρας εἰς τὰ Μύρα. Ἀπεκρίθη ὁ Νεποτιανὸς καὶ λέγει πρὸς τὸν βασιλέα. Ἡμεῖς μεγαλειότατε ὅταν ἦτο νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Μ. Φρυγίαν ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦτο ἀκατάλληλος ἀράξαμε τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα τῶν Μυρέων, ἐν ᾧ ἦλθεν ὁ μητροπολίτης τῶν Μυραίων Νικόλαος, ὅστις μᾶς ἐπεριποιήθη. Τινες ἄρχοντες τοῦ τόπου ἐσυκοφάντησαν 3 ἄνδρας, καὶ ὁ Εὐστάθιος ὤκισε κατὰ τὸν νόμον νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν, οἱ συγγενεῖς ἐκείνων ἐπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Νικολάου καὶ οὐκ οὐκτες καὶ λέγοντες· βοήθητόν μας δοῦλε τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὁ Εὐστάθιος ἀδίκως διέταξε νὰ φονεύσουν 3 ἄνδρας ἐκ τῶν συγγενῶν μας, χωρὶς νὰ πταίσουν τίποτε· ὡς ἤκουσεν ὁ ἀρχιερεὺς ταῦτα σπεύδων ἤρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ στρατιώτου τὴν σπάθην δι' ἧς ἤθελεν ἀποκεφαλίσαι αὐτοὺς, καὶ οὐδεὶς ἐναντίον του εἶπέ τι ἐὰν δὲν ἐπραξε καλὰ, οὐδὲ ὁ Εὐστάθιος εἶπε τίποτε, μάλιστα ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ζητῶν συγχώρησιν. Ὅλα αὐτὰ ὁ βασιλεὺς εἰδόμενος μετὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, ἐνθυμούμενοι δὲ τὸ καλὸν ὅπερ ἔκαμεν εἰς τοὺς τρεῖς ἐκείνους ὁ ἅγιος ἐπεκαλέσθημεν μετὰ δακρύων τὸν Θεόν, νὰ προσθήσῃ δι' ἐσχῶν τοῦ ἀγίου καὶ εἰς βοήθειαν ἡμῶν, ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς κατενόηκε καὶ λέγει πρὸς τοὺς τρεῖς ἐκείνους, ἐγὼ χαρίζω τὴν ζωὴν σας, καὶ νὰ γνωρίζετε ὅτι χάριν τοῦ ἀρχιερέως ἐκείνου ἡλευθέρωθητε ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ ὑπάγετε νὰ γίνετε καὶ μοναχοὶ παρ' αὐτοῦ γρήγορα, καὶ νὰ τοῦ εἰπῇτε ὅτι τοῦ ἤκουσα καὶ νὰ μὴ με φοβερίζε. Ταῦτα εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοὺς ἔδωκε καὶ ἐν χρυσοῦν Εὐαγγέλιον καὶ ἐν χρυσοῦν θυμιατήριον κεκοσμημένον με πολυτίμους πέτρας καὶ 2 μεγάλας κεχρυσωμένας λαμπάδας νὰ τὰς ὑπάγουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἀρχιεράτευεν ὁ μέγας Νικόλαος. Οἱ δὲ λαβόντες ταῦτα ἀνεχώρησαν εἰς τὸν ἅγιον καὶ ἔγειναν μοναχοὶ καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων τῶν, ἄλλα μὲν ἐδώρησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου, ἄλλα εἰς πτωχοὺς καὶ ἄλλα εἰς τοὺς συγγενεῖς τῶν.

Περὶ τοῦ θαύματος τούτου ὡς παύσω διηγούμενος ἐπειδὴ ἀρκετὰ εἶπον ὡς διηγήθω δὲ καὶ περὶ ἄλλου ὅπου εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἔκαμε ἔπειτα θὰ εἶπω ὅτα μετὰ θάνατον ἔκαμε καὶ ἔπειτα σὺν Θεῷ θὰ καταπαύσω τὸν λόγον μου. Ναῦται ποτὲ ἐκινδύνουν νὰ πνιγῶν ταξιδεύοντες, ἀκούοντες δὲ τὰ περὶ τοῦ ἀγίου, ἐπικαλέσθησαν τὴν βοήθειαν αὐτοῦ καὶ εἶπον ἅγιε Νικόλαε, βοήθησόν μας τὴν ὥραν ταύτην, διότι πνιγόμεθα. Καὶ παρευθὺς ἐφάνη ὁ μέγας Νικόλαος εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, καὶ λαβὼν τὸ τιμῶνιον ἐκυβέρνα καὶ εἰς τοὺς ναύ-

τας εἶπε· μὴ φοβεῖσθαι ἐγὼ εἰμι μετὰ ὑμῶν, ἐπικαλέσθητε καὶ ἡλθον πρὸς βοήθειαν σας καὶ μετ' ὀλίγον ἔπαυσε ὁ ἄνεμος ἡ θάλασσα ἡσύχασε καὶ ὁ ἅγιος ἔγειγεν ἄφαντος. Τότε εἶπον οἱ ναῦται ὡς ἀρξώμεν τὸ πλοῖον μας εἰς τὸν λιμένα τῶν Μυραίων καὶ νὰ ὑπάγωμεν πρὸς τὸν ἅγιον Νικόλαον, ἵνα τὸν εὐχαριστήσωμεν διὰ τὴν βοήθειαν ὅπου μᾶς ἔκαμε, νὰ εἶδωμεν δὲ καὶ τὸ πρόσωπον του, ὅπου δὲν τὸ ἔχομεν ἰδεῖν. Ἐβῆλθον εἰς τὴν ξυρὰν καὶ ἐρώτησαν παῦ εἶνε ὁ Ἀρχιερεὺς· τοὺς εἶπον ὅτι τὴν ἐπῆγαινον εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τοῦς ἱερεῖς τοῦ ἑσπευσαν νὰ τὸν φθάσουν καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν εὗρον καὶ ἐκ τοῦ σχήματος τὸν ἐγνώρισαν ὡς τὸν εἶδον εἰς τὴν θάλασσαν διότι ἄλλοτε δὲν τὸν εἶχον ἰδεῖν καὶ πεσόντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἔλεγον· Εὐχαριστοῦμεν σε δοῦλε τοῦ Θεοῦ διότι ἐὰν δὲν ἐπροφθάνες ἐν τῇ θαλάσῃ ἐπαιγόμεθα. Ἐκείνοι μὲν οὕτως ἔλεγον καὶ ἐδιηγούντο τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ δὲ ἅγιος ὡς προορατικὸς ὅπου ἦτο, καὶ ἔχων πνεῦμα μα ἅγιον ἐγνώρισεν ὅτι δὲν ἦτο καθαρὰ ἡ καρδιά τῶν αὐτῶν ἤρριξεν νὰ τοὺς διδάσκῃ, λέγων παρακαλῶ σας τέκνα μου νὰ θεωρήσετε τῶν καρδιῶν σας τὰς καὶ τοῦ νοῦς σας τὰς βουλὰς καὶ τὰ νοήματα καὶ νὰ τὰ διευθύνετε εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ διότι ἂν ἐκ τῶν ἀνθρώπων κριπώμεθα καὶ φαινόμεθα καλοὶ, ἐκ τοῦ Θεοῦ ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ κρυφθώμεν ὅτι ἀπὸ ἀνθρώπου βλέπει εἰς πρόσωπον, ὁ δὲ Θεὸς εἰς καρδίαν. Ἀκούετε ἡ γραφὴ τί λέλει. Μὴ κάμνετε τὸ κακὸν νὰ μὴ ἐπέλθῃ εἰς ἡμᾶς· ἀλλὰ ποιεῖτε τὸ καλόν, καὶ μὴ μολύνετε τὸ σῶμά σας διότι ὡς λέγει ὁ θεὸς Παῦλος, σσεῖς εἰσθε ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰ τις χαλὰ τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ θα χαλάσῃ τοῦτον ὁ Θεός. ἐὰν αὐτῷ κάμνετε θὰ ἔχετε πάντοτε τὸν Θεὸν βοηθόν. Ὁ μὲν ἅγιος ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Μητρόπολιν· οἱ δὲ ναῦται ὠφεληθέντες ἐκ τῆς διδασχῆς τοῦ μαλλόν ἢ ἀπὸ τὴν βοήθειαν τῆς θαλάσσης ἀνεχώρησαν εἰς τὸν τόπον τοὺς δοάζοντες τὸν Θεόν καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν ἅγιον.

Περὶ θαυμάτων ὅπου ἔαμεν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ὡς καταπαύσω τὸν λόγον ἐπειδὴ παρήλθεν ἀρκετὴ ὥρα καὶ πρέπει νὰ τελειώσω τὴν διήγησιν. Τώρα νὰ διηγήθω καὶ περὶ θαυμάτων ἄτινα ἔκαμε μετὰ θάνατον καὶ πῶς ἐκοιμήθη. Γράφει ὁ λόγος τοῦ ὅτι ἦτο τοιοῦτος εἰς τὴν θεωρίαν, ὥστε ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχεν ἰδεῖν ποτὲ τις ἐὰν τὸν εἶδε περὶ ἐν μέσῳ πολλῶν ἀνθρώπων τὸν ἐγνώριζε ἐκ τοῦ ἡλίου τοῦ ἀγγελικοῦ ὅπου εἶχε τόσον ἦτο θεωρητικὸς, ὥστε καὶ πολλάκις ἐὰν τὸν συνανταίνοντες καθ' ὁδὸν ἀρκετοὶ ἀνθρώποι χωρὶς νὰ τοὺς διδάξῃ ἀμέσως ἐπέστρεφον εἰς θεωρίαν ἐκ τῆς θεωρίας τοῦ προσώπου του καὶ λυπημένους ἐὰν τις ἐπῆγε νὰ εἰπῇ τὸ παράπονον του εἰς αὐτὸν, μόνον νὰ τὸν εἶδε, ἔχανε τὴν λύπην του καὶ ἤρχετο εἰς χαρὰν πολλήν.

Ἰ. Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ ἱερεὺς

λοι πτωχοὶ λυπημένοι βλέποντες τον ἐχαίροντο καὶ εὐφραίνοντο. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἄνθρωπος ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ ἀσθενήσας δὲ μικρὸν ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ καὶ τὸ μὲν σῶμα του ἀφῆκεν ἐν τῇ γῇ διὰ πολλῶν ἀνθρώπων ὠφέλειαν ἡ δὲ ψυχὴ του ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ χαρᾶς καὶ ὑμνωδίας τῶν ἀγγέλων καὶ οἱ μὲν οὐρανοὶ καὶ πτωχοὶ ἐκλαύσαν ὅτι ἔχασαν τὸν πατέρα των καὶ ἀπεστερήθησαν τὸν κυβερνήτην των, οἱ ξένοι καὶ οἱ Μυραῖοι καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐθρήνησαν ὅτι ἔχασαν τοιοῦτον ποιμένα καὶ διδάσκαλον, οἱ δὲ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι ἐχάρησαν ὅτι ἐδέχθησαν τοιοῦτον ἅγιον· οἱ μάρτυρες εὐφράνθησαν ὅτι εἶδον τὸν συμμάχον, οἱ δίκαιοι ἡγαλιάσκητο οἱ ποιμένες καὶ διδάσκαλοι ὅτι ἠνώθησαν μετὰ τοῦ ποιμένου. Τί λέγω τὰ κατὰ μέρος; ὅλος ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ τάγματα τῶν ἁγίων καὶ δικαίων καὶ αὐτὸς ὁ ἰδιος Θεὸς ἐχάρη τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Καὶ μετὰ τὸν θάνατον του ἀπειρα ἔκαμιν ὁ ἅγιος θαύματα, ἀλλ' ἐγὼ διὰ συντομίαν θὰ διηγηθῶ μόνον ἐν ἡ δύο.

Εἰς τὰ Μύρα ὅπου ἦτο ὁ ἅγιος, ἔκαμαν οἱ χριστιανοὶ Ἐκκλησίαν μεγάλην ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ, καὶ κατ' ἔτος συναθροίζοντο ἐκ τῶν περιχώρων καὶ ἐκαμνον πανηγυριν, ὡς καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν μερῶν. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἰσῆλθον εἰς ἐν πλοῖον τινὲς χριστιανοὶ ἐκ μακρυνοῦ μέρους, νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ Μύρα χάριν προσκυνήσεως τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου· διὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς χριστιανούς ἐκείνους ὁ διάβολος ἀπὸ τὴν προσκύνῃν· ὅς καὶ ἄλλους τινὲς, τί ἐμεθοδεύθη; Ἐνθυμεῖσθε τί ἐδιηγῆθην, ὅτι ὁ ἅγιος ἐκρήμυνεν ἕνα βωμὸν ἐλληνικὸν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἐβύγον ἐκ' ἐκεῖ οἱ δαίμονες κλαίοντες, καὶ ἔλεγον, ἀδίκησάς μας ἄδικητὰ Νικόλαε, ὁ πρῶτος δαίμων τοῦ βωμοῦ θέλων νὰ κάμῃ κακὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μετεμορφώθη εἰς σχῆμα γυναικὸς πτωχῆς καὶ γραίας ἥτις ἐβάστα ἐν λαδικὸν γεμάτο ἐλαιον, καὶ καθ' ἣν ὥραν ἐσυνάζοντο οἱ χριστιανοὶ νὰ ἐμβουν εἰς τὸ πλοῖον ἐνεθάνισθη καὶ λέγει τοὺς πού πηγαίνεται ἀδελφοί μου, ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον, εἰς τὰ Μύρα τῆς Λυκίας νὰ προσκυνήσωμεν τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου. Λέγει ἡ πτωχὴ ἐκείνη γραία· σὰς παρακαλῶ ἀδελφοί μου, λάβετε τοῦτο τὸ λαδικὸν μετὰ τὸ ἐλαιον νὰ τὸ ὑπάγετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου νὰ ἀνάψετε τὴν κανδύλαν νὰ καὶ διὰ τὴν ἁμαρτωλὴν μου ψυχὴν· ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω μετὰ ἐσᾶς, διότι φοβοῦμαι τὴν θάλασσαν· ἐπειδὴ ζαλιζομαι εἰς τὸ πλοῖον καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐρχομαι· ὅθεν σῦρτε τὸ σῆς, καὶ θὰ ἴθαι ἰδικόν σας καὶ ἰδικόν μου καλόν. Καὶ ὁ μὲν δαίμων παρεκάκει τοὺς ναύτας πάντα λέγων· ἐκεῖνοι δὲ ἀγνοοῦντες τὴν τέκνην τοῦ δαίμονος τὸ ἐπῆραν καὶ ἐπλεόν ὅταν τὴν ἡμέραν. Περὶ τὸ μεσονύκτιον φαίνεται ὁ ἅγιος εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ τοῦ λέγει, τὸ λαδικὸν ὅπου σὰς ἔδωκε ἡ πτωχὴ ἐκείνη, ἅμα ἐξημέρωσθαι νὰ τὸ ρίξ

ψητε εἰς τὴν θάλασσαν ὅτι εἶναι τέχνη τοῦ διαβόλου νὰ καὶ ἡ ἐκκλησία μου, καὶ ἐὰν ἰδῇτε τι φοβερόν καὶ παράδοξον εἰς τὴν θάλασσαν, μὴ φοβηθῆτε· ὅτι ἐγὼ θὰ σὰς βοηθήσω νὰ μὴ πάθετε τίποτε. Τὸ πρῶτον ἅμα ἐξημέρωσεν ἐδιηγῆθη ὁ πλοίαρχος τὸ ὄραμα, καὶ λαβὼν τὸ λαδικὸν ἐρίψεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἅμα τὸ ἐρίψῃ, φλόγα μεγάλη ἀνέβη ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ καπνὸς ἑρωμερὸς πολὺς ὡς ἀπὸ θειάφι· ἡ θάλασσα ἐσχίσθη καὶ ἐπέτα τὸ ὕδωρ ὑψηλὰ ὅπου ἐκινδύνευε νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ πλοῖον· οἱ ναῦται ἀπορούσαν ἐκ τοῦ φόβου των καὶ ἔπεσαν κάτω κλαίοντες καὶ ἔλεγον μεγαλοφώνως, ἅγιε Νικόλαε, βοήθησόν μας καὶ πρόφθασον ὅτι συθίζομεθα. Μετὰ ἱκανὴν ὥραν μόλις ἐπράυνεν ἡ τρικυμία, ἐχάρησαν οἱ ναῦται δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ τὸν Μέγαν Νικόλαον.

Αὕτη εἶνε ἡ πολιτεία καὶ αἱ πράξεις τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἀδελφοί μου χριστιανοί, ὅστις ἐδούλευσε τὸν Θεὸν ὀλοφύχως, καὶ ὁ Θεὸς ἐτίμησεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὅστις ἐσπευδε νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἀντημερίβῃ χιλιοπλασίως. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς οἱ ἀκούοντες καὶ ἀναγινώσκοντες τὰ κατορθώματα αὐτοῦ πρέπει νὰ τὸν μιμηθῶμεν διὰ νὰ ἀρέσωμεν εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ συναθροίζομεθα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἀναγινώσκωνται τὰ ἱερὰ βιβλία καὶ ἀκούοντες τοὺς λόγους καὶ τὰ ἐπαθλα τῶν ἁγίων ἀνδρῶν νὰ τοὺς μιμώμεθα.

Διότι ἐὰν μόνον ἀκούωμεν καὶ δὲν πράττωμεν, θὰ τιμωρηθῶμεν περισσότερον, διότι λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅτι, «ὁ γνούς καὶ μὴ ποιήσας, πολλὰ δαρήσεται». Ἀλλοίμονον ἀδελφοί μου εἰς ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὅπου ἀκούομεν καὶ δὲν πράττομεν. διδασκόμεθα καὶ δὲν ὑπακούομεν, εἰμεθα χριστιανοὶ καὶ δὲν ποιοῦμεν τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ, τί τὸ ὥρελος; Ἐὰν εἰπῇς εἰς ἀσθενὴ ὅτι εἶνε ὑγιὲς τί τὸν ὠφέλησας; ἢ εἰς πτωχὸν ὅτι εἶνε πλούσιος, μήπως μετὰ τὸν λόγον τὸν ἐπλούτισας. Οὕτως εἶναι καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς, μήπως ἐὰν εἰπώμεν ὅτι εἰμεθα χριστιανοὶ καὶ δὲν φυλάττωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ ὠφελοῦμεθα τίποτε. Ὀλίκως κερατίζει ὁ ἄνθρωπος καὶ πλουτεῖ ὅταν ἐργάζεται καὶ δὲν σταματᾷ τὴν ἐργασίαν του. Καὶ πάλιν πνευματικῶς πλουτεῖ, ὅταν ἐργάζεται τὴν ἀρετὴν καὶ δὲν παύῃ μέχρις ἐσχάτης ἀναπνοῆς. Σπεύσωμεν λοιπὸν νὰ μὴ ἀποκώμωμεν πράττοντες τὸ ἀγαθὸν ἵνα δοξασθῶμεν καὶ βραβευθῶμεν παρὰ τοῦ μισθαποδότου Χριστοῦ, ὅτι βραβεύει τοὺς ἐργαζομένους τὸ ἀγαθὸν αἰώνως, καὶ τιμωρεῖ εἰς αἰῶνον καταδίκην τοὺς ἀθλοὺς ἁμαρτωλοὺς. Πρέπει λοιπὸν νὰ συνδέσωμεν τὴν πίστιν μετὰ τῶν ἔργων, ἵνα βραβευθῶμεν· διότι ὁ θεὸς Ἰκχώρος λέγει εἰς τὴν καθολικὴν αὐτοῦ ἐπιστολὴν δι' ἐκείνους οἵτινες ἔχουν πίστιν ἀνευ ἔρ

γων. Ἄτι τὸ ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν πιστίν τις ἔχῃ, ἔργα δὲ μὴ ἔχων, μὴ δύναται ἢ πίστις σώσαι αὐτόν· ἐάν δὲ ἀδελφός ἢ ἀδελφή γομνοὶ ὑπάρχωσι καὶ λειπόμενοι ὡς τῆς ἐρημέσου τροφῆς· εἴπη δὲ τις αὐτοῖς ἐξ ἡμῶν· ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ θερμαίνεσθαι καὶ χορτάζεσθαι, μὴ δώτε δὲ αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, τί τὸ ὄφελος; οὕτω καὶ ἡ πίστις ἀνευ ἔργων νεκρά ἐστὶ καθ' ἑαυτήν.

Ἦρουν, τί ὠφελεῖ, ἀδελφοί μου, ἐάν τις πεινᾷ καὶ εἰπῇ εἰς αὐτόν, πορεύθητε εἰς τὸν ἥλιον, κάθησθαι νὰ ζεσταθῇ καὶ θὰ χορτάσῃ καὶ δὲν δώτετε τὰ πρὸς τροφήν; ἢ γυνὴς καὶ εἰπῇ εἰς αὐτὴν ὑπάγετε εἰς τὴν θάλασσαν κολλύμβησον καὶ θὰ συνηθίσῃ εἰς τὸ ψῆχος. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἀφείλομεν νὰ ἐμμεγέλωμεν τοὺς ἰνδασίς ἀδελφούς ἡμῶν συντρέχοντες εἰς τὰς ἑαυτῶν χρείας, ἵνα καὶ ὁ Κύριος εὐσπλαγχνισθῇ καὶ ἡμᾶς καὶ δὲν ἀφήσῃ τὸν πονηρὸν διάβολον νὰ ἀρπάσῃ τὰς ταιλαιώρους ψυχὰς ἡμῶν καὶ ἀπογυμνώσῃ τῆς θείας χάριτος καὶ ὑστερηθῶμεν τῆς τροφῆς ἐκείνης τῆς οὐρανοῦ καὶ μείνωμεν γυμνοὶ καὶ τετραχλιτισμένοι ἐκ τῆς ἀφάρτου ἐκείνης ἐνδυμασίας μὴ ἔχοντες τὸ ἐνδύμα γάμου καὶ μείνομεν ἔξω τοῦ νυμφῆος Χριστοῦ. Ἄς κλαύσωμεν καὶ ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Κύριον, ἵνα μᾶς ἀξιώσῃ τῆς Βασιλείας του, διὰ πρεσβειῶν τῆς Πανυπερυψωμένης Θεοτόκου τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ προστάτου τῶν ἀδυνάτων καὶ πτωχῶν ἡμῶν τῶν χριστιανῶν. Καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

(ἐκ τοῦ Δαμασκηνίου)

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν ἱεραπόστολον ἁγίον Κοσμά

Ἐπαινεῖς τὴν 24 Αὐγουστοῦ.

Μετὰ τὸν, Ἐβλογητόν, τὸ Κύριε εἰσακούσον κτλ. Εἰτα τὸ Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον ἤχ. δ'. Ὁ ὀψωθεῖς.

Χριστιανῶν τῶν Ὀρθοδόξων ὁ ρύστις, ἀμαρτωλῶν καὶ ταπεινῶν ὁ προστάτης, ὁ βοηθὸς καὶ ἱατρός ἀπάντων ἀσθενῶν, σώσον με προσφεύγοντα τῇ ἁγίᾳ σοφῇ σου, σκέπασόν με πτέρυξιν τῶν ἐνθερμῶν λιτῶν σου, Κοσμά δάων ευχὸς τοῦ σεπτόν, καὶ πάσης νόσου καὶ θλίψεως ρυσέ με.

Δόξα. Καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσομεν. Ὁ Ν' καὶ ὁ Κανὼν, ἔχων ἀκροστικὴν χίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις Σεραφεῖμ· ὡδὴ α' ἤχ. πλ. δ' ὑγρὰν διοδοῦσας.

Νηστεία καὶ δάκρυσιν ὁ Θεός, Κοσμά θεοφόρε, ἱλεούται τοῖς κατὰ ἐμὲ, ἀφρόνως αὐτὸν λελυπηκόσιν, ὃν μοι πρὸς τέλους, θεόφρον, ἱλέωσας.

Παθὼν με νομάδες τῶν τῆς σαρκὸς, νῦν περικυκλοῦσι καὶ συσφίγγουσι χαλεπῶς, Κοσμά Θεοφόρε, τὸν σὸν δούλον ἐκ τούτων πάντων λιταῖς σου διασώσον,

Ἀσθενοῦσι πάθει χαλεποῖς, τῇ ἐμῇ καρδίᾳ τῇ οἰκτρᾷ καὶ βαρυκαλῇ, Κοσμά ἱεραπόστολε, εὐχαῖς σου παναιπρόσδεκτοῖς τὴν ἑσπέρην Θεοτοκίον.

Συνέχομαι κινδύνους καὶ πειρασμοῖς, καὶ πρὸς σὲ Παρθένε καταφεύγων ἐπιζητῶ, τὴν λύσιν αὐτῶν καὶ σωτηρίαν· διὸ λιταῖς τὸν δοῦλόν σου οἰκτεiron.

Ὤδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ραντισμῷ τῶν δακρύων τὸς δυσειδές, πάντοτε, τῶν ἐμῶν πταισμάτων κατάρδυσον καὶ ἀπόπλυνον, καὶ τὰ τοῦ σώματος κάθαρρον ἔλκη εὐχαῖς σου, πρὸς Θεὸν μακάριε, Κοσμά, σοῦ δέομαι.

Αἰτωλίας ὁ κόσμος, τῶν εὐσεβῶν καύχημα, θεὸς βοηθός, πάτερ Κοσμά, τῶν ἐν ἀνάγκῃς αἰεὶ, τὸν σοὶ προστρέχοντα μὴ οὐ καμῶν ὑπερίδης, ἀλλὰ ταῖς πρεσβείαις σου οἰκτεiron σώσον με.

Καταγίγινος νοσημάτων νῦν ἐμὲ ἔπνευσε, Πάτερ Ἀλβανίας ὁ ρύστις, ταύτην κατενύσσον, πάντα, Κοσμά σοφὲ, ἡμᾶς πρὸς ὄρμον δόθῶν, πλήρη εὐθυμίας, ταῖς σαῖς παρακλήσεσι. Θεοτοκίον.

Εὐστυμάθητον μόνῃ Θεῷ Σωτῆρα κυύσασα, δέσπρινα τοῦ κόσμου, τοῦτον αἰεὶ καθεκτέως, θίον πρὸς κρείττονα, τὸν ἀναήτοις μεερίμναις, ἐμὲ κυλινδούμενον, βαδίζειν πάντοτε.

Ὤδὴ Δ'. εἰσακήκοα Κύριε.

Τοῦ συνέχοντος καύτωνος, δρόσω τὴν καρδίαν μου ἐλευθέρωσόν τὴν πυρέττουσαν, πρεσβείαις σου, Κοσμά Πάτερ, δέομαι τοῦ παντὸς ἀθλήσεαι.

Κοσμά πάτερ πρεσβεῖόν μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με ἐν ὥρᾳ θλίψεως, ἀλλὰ ρύσαι καὶ βοηθεῖς μου, ὡς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἱεραπόστολόν σου.

Ἀλγηδόνων ἀπάλλασσον καὶ τῶν συνεχόντων ἀρρώτημάτων με,

Ὁ Κοσμᾶ ταῖς σαῖς δεήσει, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἱκετεύει σε, Θεοτοκίον.

Ῥῶσιν ἄνοσον δίδου μοι καὶ πάθη ἀνάπα καταπράνον, εὐσπλαγχίᾳ τῷ φωτίσει σου, ὡς Θεὸν τεκοῦσα ἀπειρόγαμε.

Ὡδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Σκέπασον ἀχλὺν, Κοσμᾶ Πάτερ, τοῖς αὐγάσμασι, τοῖς ἐν σοὶ τοῦ Πνεύματος, τὰς ψυχὰς καταφωτίζων τῶν πόθῳ τιμώντων σε.

Ἀπαντὰ ἐχθρὸν δυσμενῶς ἐπιτιθέμενον ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, Πάτερ, Κοσμᾶ σθένει ὑψίστου, συμπατῶν σὺ ἐξαφάνισον.

Ὅριν τὸν δεινὸν σοὶ οἰκέταις ἐπεμβαίνοντα ἐπιβουλάς τε συσχεύζοντα, Κοσμᾶ θεόφρων, σθένει θεῷ σὺ θαύτῳ.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε σεμνὴ θεῷ ὕδατι με ράντισον καὶ ταῖς λιδαῖς τοῦ ἁγίου σου, σταγόνας δίδου τῶν δακρύων ὑετίζων με.

Ὡδὴ στ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ Κοσμᾶ, ἰλέω σου ὀφθαλμοῖς καὶ νοσημάτων δεινῶν καὶ πάσης κακώσεως εὐχαῖς σου, ἀπάλλαξον, καὶ τῆς πᾶν ἀσθενείας κακουργίας καὶ συμπτώσεως.

Σκανόνητος γνωμικῆς καὶ φυσικῆς ἐμπαθείας με, καὶ φθόνου τῶν δυσμενῶν καὶ πάσης φαιδότητος, Κοσμᾶ ἱερώτατε, καὶ κακίας ρύσαι τῆς τοῦ βίου σαῖς δεήσει.

Κατ' ὀρεῖλὴν τῷ Ναῶ τῷ ἱερῷ σου προσέδραμον, καὶ ὡς ἱκέτης οἰκτρὸς Κοσμᾶ, νῦν παρίσταμαι καὶ καθικετεύω σε, ρῦσαι με λιταῖς σου, ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Μαριάμ, Θεὸν τῶν ὅλων συνέλαβες, καὶ ἔφερες ἐν γαστρὶ τὸν φύσει ἀσώματον, καὶ σαρκὶ ἐγέννησας τὸν Ποιητὴν πάντων βρατῶν καὶ ἀοράτων τε.

Διάσωσον τοὺς σοὺς οἰκέτας νόσοις δεινῶν καὶ κινδύνων, Πάτερ, τῶν Κοσμᾶ, σαῖς θεαῖς ἐντεύξῃς, ὡς ἔτοιμος βοηθὸς ἐν ἀνάγκαις.

Καὶ Θεοτοκίον. Ἀχραντε ἡ διὰ λόγου.

Ὁ Ἰερὺς ὡς ἔθος μνημονεύει. Εἶτα τὸ κοντάκιον.

Ἦχος δ. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐχθροῖς παρατάχῃ τοῖς πολεμοῦσιν ἡμῖν δεινῶς γὰρ ἐπέ-

βησαν τῇ κληρουχίᾳ τῇ σῇ, Κοσμᾶ ἱερώτατε· δέσπον ταῖς λιταῖς σου τῶν βαρβάρων τὰ θράση, γνώτωσαν πῶς ἰσχύει Ὁρθοδόξων ἡ πίστις, καὶ πάντας τοὺς μισθύντας ἡμᾶς ἀφάνισον.

Προκείμενον Ἦχ. δ. Δίκαιος ὡς ροὶ νιξ ἀνθήσει. στίχ. Πρυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου. Εὐαγγέλιον κατὰ Λευκᾶν Εἶπεν ὁ Κύριος. . . προσέχετε ὑπο τῶν ἀνθρώπων (Ζήτει 26 8) ἑρμηνεύει.

Δόξα Ταῖς τοῦ Διδασκάλου. Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ παρὸν.

Ἦχος πλ. β. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Δέξαι μου τὴν δέησιν Κοσμᾶ, ἑσίων ἀκρότης, καὶ μὴ ἀπορίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸν ἀνάξιον ὡς οὐδαί· ἄλλος γὰρ ἐπὶ γῆς Πάνσεπτε, ἐν ἀνθρώποις ἐπλημμέλῃς, διὸ τὴν θείαν σου πρεσβείαν αἰτῶ ὁ πανάθλιος· προφθάσας σὺ με οἰκτεῖρον νῦν ὁδονήσας συνεχόμενον, καὶ ρῦσαι με νόσων καὶ πάσης ἄλλης προσβολῆς, καὶ τῆς μελλούσης κολάσεως, θεαῖς μεσιτεῖαις σου.

Τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κτλ.

Ὡδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Θησαυρὸν σε εἰδότες μὴ κενούμενον Πάτερ καὶ ἀδαπάνητον, προσφέρμεν ἀντλήσαι, δαψιλοῦς εὐποίας, πλουτισμὸν ἀναφαίρετον· μὴ οὖν αὐτοῦ Ὁ Κοσμᾶ ἡμᾶς ἀποστερήσης.

Ὁ Κοσμᾶ Θεοφόρε καταφύγιον πάντων τῶν θλιβομένων Πιστῶν, παντοίων νοσημάτων καὶ πάσης ἐπιχειρίας τῶν ἐχθρῶν με ἀπάλλαξον, καὶ τῶν πταισμάτων πολλῶν, ταῖς θεαῖς σου πρεσβείαις.

Αἰτωλίας τὸ εὖχος, ὁ Θεὸν σαρκοθέντα κηρύξας, ἀπασιν, πολλὰς κυριευθεῖσαν ἀτόποις ἁμαρτίαις, τὴν ψυχὴν μου διάσωσον, σαῖς ἱκεσίαις Κοσμᾶ, ἵνα σε μακαρίζω.

Θεοτοκίον.

Ἐκ γαστροῦ σου προῆλθες, σαρκοθεῖς ὁ τῶν ὅλων, Παρθένε, Κύριος· αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει ρυθῆναί με πταισμάτων καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων. Σὺ γὰρ τῶν εὐσεβῶν πέφυκας ἡ προστατῆς.

Ὡδὴ ἡ Τὸν Βασιλέα.

Περιωδύνου ἡμῶν ψυχὰς θεραπεύεις, πειρασμῶν τε ἀχλὺν ἀπὸ λαύνοις, Κοσμᾶ ταῖς ἀκτίσι τῶν θεῶν πρεσβειῶν σου.

Ὡς ἀσφαλῆ σε Κοσμᾶ προστατῆν κατέχων, ἱκετεύω νόσων καὶ κινδύνων, θεαῖς σου πρεσβείαις, ἐκλύτρωσαι με τάχει.

Κοσμᾶ θεόφρων, τῶν ὀρθοδόξων προστατῆς, ἐξελεύσῃς ἡμᾶς δαιμόνων ἐπιχειρίας, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἐνθέτοις σου πρεσβείαις.

Γ. Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ 5

Θεοτοκίον.

Ἰάσαι κόρη, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην λιταῖς σου, τρηκμένοις νό-
σοις τοὺς σοὺς δούλους, καὶ δεινῶν παντοίων ἀπαλλάξον ταχέως.

Ωδὴ θ. Κυρίως Θεοτόκον.

Σεισμοῦ, λιμοῦ πυρός τε καὶ αἰχμαλωσίας, καὶ ἀσθενείας λιταῖς
σου ἐκλύτρωσαι, καὶ τοῦ λοιμοῦ τὴν σὴν ποιμήνην Κοσμά πα-
νένδοξε.

Ἀνύψωσον τὸ κέρας τὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῖς πιστοῖς κατ'
ἐθνῶν δὲ παράσχου ἰσχύον, ταῖς σαῖς ἐνθέοις πρεσβείαις, Κοσμά
πανόλβιε.

Ὡς σύμμαχος Θεόφρον, τῶν σε γεραίρόντων, χριστιανῶν ὀρθόδο-
ξων, πρεσβείαις ταῖς σαῖς, ἐχθρῶν ἀπίστων τὰ στίφη, Κοσμά κατὰ-
στρεψον. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, τῆς ψυχῆς τὰ πάθη τῆς ταλαιπόρου μου νέκρω-
σον ἡ κηρύσας τὸν χορηγὸν τῆς ζωῆς Θεὸν τὸν φιλόνθρωπον.

Τὸ Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς καὶ τὰ μεγαλυνάρια τοῦ ἁγίου.

Τὰ τῶν ἱερῶν ὑπογραμμὸν τοῦ Ἄθω τὸ κλέος Αἰτωλίας ἰὸν θαυ-
μαστόν, εὖχος Μαθητῶν τε τοῦ Χριστοῦ καὶ Μαρτύρων τὸν μετῆμην
τιμῶμεν Κοσμάν τὸν πάνσοφον.

καὶ τὸ Πάσαι τῶν Ἀγγέλων. Τὸ τρισάγιον καὶ τὸ τροπάριον.

ἤχος δ'.

Ὡδαὶς εὐφημήσωμεν τῶν εὐκλεῶς τοῖς χοροῖς, μαρτύρων ἐμπρέ-
ψαντα θυτῶν τε καὶ ἀσκητῶν, Κοσμάν τὸν αἰοδήμον σήμερον συνελ-
θόντες τῇ σεπτῇ αὐτοῦ μνήμῃ, νέμει γὰρ τὰς ἰάσεις τοῖς πιστῶς
προσκυνουοῖσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστὸν ὡς ἱσαπόστολος.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει. Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρόν.

ἤχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δέξαι τὴν ἱκέσιον ὧδὴν δέξαι μου τὸν θρῆνον ὦ Πάτερ, δέξαι
τὴν δέησιν, δέξαι μου τὰ δάκρυα καὶ στεναγμὸν τῆς ψυχῆς καὶ τὸν
θρῆνόν μου κόπασον, τὰ δάκρυα πλῆσον, πάντα μεταρρύθμισον τὰ
λυπηρὰ εἰς χαρὴν. δίδου τῷ τῇ σὴν ἐκζητοῦντι, θεῷ προστασίαν
καὶ σκέπην, ἐκ ψυχῆς ζωούσης Κοσμά πάνσοφε.

Τ Ε Λ Ο Σ

**Προστέθη καὶ ὁ Παρακλητικὸς κανὼν
τοῦ ἁγίου Κοσμά.**

Εὐρίσκονται αἱ ἀκολουθίαι τῶν Ἁγίων Ἐλευθερίου,
Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς, Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης καὶ
Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου εἰς ἐλαχίστην τιμὴν ἐκάστη.

Ο εκδότης

Γεώργιος Α. Βουτέρης Ιερέως
 Ισημερινός Αγ. Κωνσταντίνου